

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF WALL STREET

LOUISE BAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

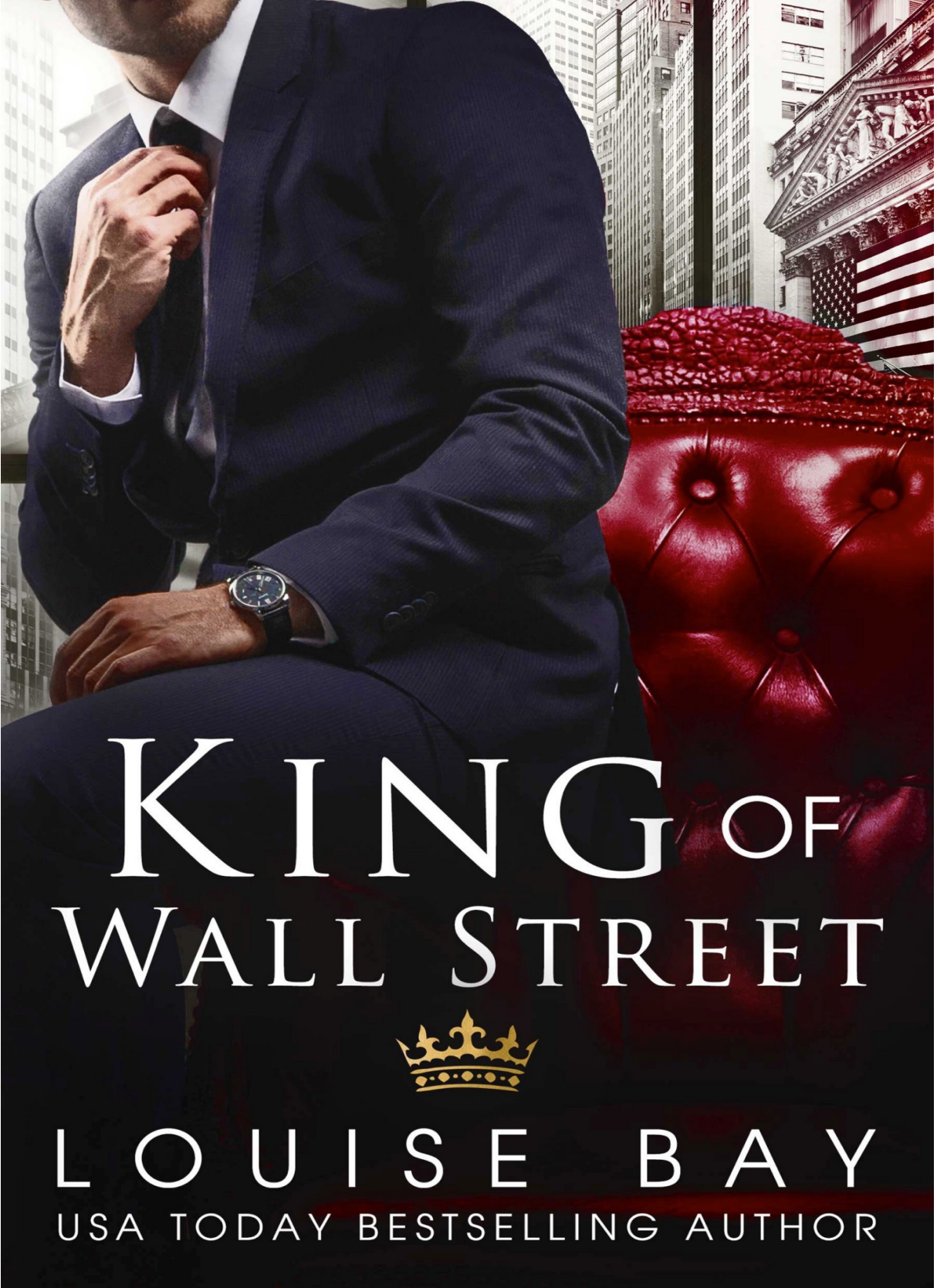
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WALL STREET'İN KRALI

LOUISE BAY

Louise Bay 2016 tarafından yayınlandı

Telif hakkı© 2016, 2017, 2018 Louise Bay. Tüm hakları saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, ticari marka olarak kabul edilen Bu kurgu eserde atıfta bulunulan statü ve ticari marka sahipleri izinsiz olarak kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

ISBN - 978-1-910747-32-2

İÇİNDEKİLER

[Louise Bay'in Kitapları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17 Sonsöz](#)

[Manhattan Dükü Louise](#)

[Bay'in Kitapları](#)

[İletişimde kalın!](#)

[Teşekkür](#)

LOUISE BAY'IN KİTAPLARI

Tüm kitaplar tek başınadır

[Bay Mayfair](#)

[Bay Knightsbridge](#)

[Uluslararası Oyuncu](#)

[Hollywood Skandalı](#)

[Aşk Beklenmedik](#)

[Umutlu](#)

[Empire State Serisi](#)

[Acımasız Beyefendi Yanlış](#)

[Beyefendi](#)

[Wall Street Kralı](#)

[Manhattan Dükü](#)

[İngiliz Şövalyesi](#)

[Londra Kontu Park](#)

[Avenue Prensi](#)

[Indigo Geceleri](#)

[Vaat Edilmiş](#) ____

[Geceler Paris](#) ____

[Geceleri](#)

Sadık

Louise Bay posta listesine [buradan](#) kaydolun!

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinde okuyun

BİR

Harper

On. Tam. Dakika. Kulağa uzun bir süre gibi gelmiyordu ama Wall Street'in Kralı olarak adlandırılan Max King'in karşısında oturmuş, Bangladeş'teki tekstil endüstrisi üzerine hazırladığım bir raporun ilk taslağını sessizce okurken bana bir ömür gibi geldi.

On dört yaşındaki halime dönme ve ona ne düşündüğünü sorma dürtüsüne direnerek etrafıma bakındım ve kafamı takacak başka bir şey bulmaya çalıştım.

Max'in ofisi ona mükemmel bir şekilde uyuyordu - klima bir iglo'nun ortalama sıcaklığına ayarlanmıştı; duvarlar, tavanlar ve zeminler kutup ambiyansına katkıda bulunan kör edici beyazdı. Masası cam ve kromdan yapılmıştı ve New York güneşi opak panjurların arasından sızarak odaya nüfuz eden buzları çözmeye çalışıyordu. Bundan nefret ediyordum. Oraya her girdiğimde sütyenimi gösterme ya da duvarlara parlak kırmızı rujla grafiti yapma isteği duyuyordum. Burası eğlencenin ölmek için geldiği bir yerdi.

Max'in iç çekişi dikkatimi tekrar araştırmamın sayfalarında gezdirdiği uzun işaret parmağına çekti. Başını salladı. Midem takla attı. Onu etkilemenin imkânsız bir görev olduğunu biliyordum ama bu içten içe başaracağımı ummadığım anlamına gelmiyordu. Max King için yaptığım ilk araştırma olan bu rapor üzerinde çok çalışmışım. Neredeyse hiç uyumamış, ofisteki diğer görevlerimi ihmal etmemek için iki kat çalışmışım. Son on yılda sektör hakkında yazılmış her şeyin çıktısını almış ve incelemişim. İstatistiklere göz gezdirdim, kalıplar bulmaya ve sonuçlar çıkarmaya çalıştım. Ve King & Associates arşivlerini tarayarak, tutarsızlıkları açıklayabilmek için ürettiğimiz herhangi bir tarihsel araştırmayı bulmaya çalıştım. Her konuyu ele almıştım, değil mi? O sabah daha kimse gelmeden çok önce çıktısını aldığım da mutluydum, hatta gururluydum. İyi bir iş çıkarmışım.

"Marvin'le son veriler hakkında konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım ama başını kaldırıp bakmadı, ben de "Evet, tüm grafikler en son rakamlara dayanıyor" dedim. Yanlış mı görünüyorlardı? Başka bir şey mi bekliyordu?

Sadece "İyi iş çıkardın" demesini istedim.

İşletme fakültesine kaydolmadan önce Max King için çalışmayı çok istiyordum. Son birkaç yılda Wall Street'teki başarı hikâyelerinin çoğunun arkasındaki güç oydu. King & Associates, yatırım bankalarına yatırım kararlarına yardımcı olan kritik araştırmalar sağlıyordu. Yatırım bankalarında ne kadar zengin olduklarını haykıran bir sürü gösterişli takım elbiseli adam varken, bunu gerçekleştiren adamın sessizce işine devam etmesi ve yaptığı işte harika olması fikri hoşuma gitmişti. Abartısız, kararlı, son derece başarılı... Olmak istediğim her şey ondaydı. Son sömestrimde King & Associates'te kıdemsiz araştırmacı olma teklifini aldığımda çok heyecanlandım, ama aynı zamanda evrenin olması gerektiği gibi çözüldüğüne dair garip bir his de hissettim, sanki bu sadece kaderimdeki bir sonraki adımmış gibi.

Kader kıcımı öpebilir. Yeni pozisyonumdaki ilk altı haftam hiç de beklediğim gibi geçmemişti. Etrafımın hırslı, zeki, iyi giyimli yirmili ve otuzlu yaşlardaki gençlerle çevrili olacağını düşünmüştüm ve bu konuda haklıydım. Çalıştığımız müşteriler de -Manhattan'daki neredeyse tüm yatırım bankaları- olağanüstüydü ve tüm beklentilerimi karşılamışlardı. Ancak Max King büyük bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. Gerçek şu ki, çılgınca zeki olmasına, Wall Street'teki herkes tarafından saygı görmesine ve ergenlik çağındaki benim yatak odamın duvarındaki posterde olması gerektiği gibi görünmesine rağmen ...

Soğuk

tu.

Kördü

.

Tavizsiz.

Tam bir pislikti.

Gerçek hayatta da Forbes'un kapağındaki fotoğrafında ya da Berkeley'deki MBA'im sırasında onu takip ederken tıkladığım diğer tanıtım fotoğraflarında olduğu kadar yakışıklıydı. Bir sabah çok erken gelmişim, onu koşu kıyafetleri içinde görmüştüm - terli, nefes nefese, likralı. Bacakları o kadar güçlüydü ki mermerden yapılmış gibi görünüyorlardı. Geniş omuzlar; güçlü bir Roma burnu; koyu kahverengi, parlak saçlar - bir erkekte ziyan olan türden - ve *yılda dört kez tatil yapıyorum* diye bağırان yıl boyunca bronzluk. Ofiste özel takım elbise giyerdi. El yapımı takım elbiseler, babamla yaptığım birkaç görüşmeden tanıdığım, omuzlara özel bir şekilde düşüyordu. Yüzü ve vücudu tüm beklentilerimi karşılıyordu. Onunla çalışmak, o kadar da değil.

Bu kadar zorba olmasını beklemiyordum.

Her sabah, açık planlı masalardan oluşan kalabalığın arasından geçip ofisine giderken, hiçbirimizi günaydın diyerek selamlamazdı. Düzenli olarak telefonuna asansör lobisinden duyulabilecek kadar yüksek sesle bağırdı. Peki ya geçen Salı? Ofiste yanından geçip o na gülümsediğimde boynundaki damarlar şişmeye başladı ve sanki uzanıp beni boğacakmış gibi baktı.

Avuç içlerimle Zara eteğimin kumaşını düzelttim. Belki de ofisteki diğer kadınlar kadar şık olmadığım için onu kızdırmıştım. Kurallara uygun Prada giyinmemiştim. Umurumda değilmiş gibi mi görünüyordum? Şu anda daha iyi bir şeye param yetmiyordu.

Ekibin en kıdemsiz üyesi olarak, en alt kademede yer alıyordum. Bu da Bay King'in sandviç siparişini, fotokopi makinesinin nasıl çözüleceğini bildiğim ve her kurye şirketini hızlı aramada tuttuğum anlamına geliyordu. Ama bu beklenen bir şeydi ve ben sadece mutluydum çünkü yıllardır örnek aldığım ve hayranlık duyduğum adamla çalışacaktım.

Ve işte karşımdaydı, başını sallıyor ve hayatımda gördüğüm en kırmızı mürekkepli kalemi kullanıyordu. Çizdiği her daire, çapraz ve abartılı soru işaretiyle küçülüyor gibiydim.

"Referansların nerede?" diye sordu başını kaldırmadan.

Referanslar mı? Ürettiğimiz diğer raporlara baktığımda, hiçbirinde kaynakların raporda yer almadığını gördüm. "Masamın arkasındalar-"

"Donny ile konuştun mu?"

"Ondan haber bekliyorum." Başını kaldırdı ve ben de irkilmemeye çalıştım. Max'in Dünya Ticaret Örgütü'ndeki bağlantısına iki arama yapmıştım ama adamı benimle konuşturamamıştım.

Başını salladı ve telefonunu kapıp aradı. "Hey, ateşli çocuk," dedi. "Silahlar Dışındaki Her Şey konusundaki tutumunuzu öğrenmem gerekiyor. Adamlarınızın AB'ye baskı yaptığını duydum?" Max telefonu hoparlöre vermedi, ben de onun kâğıdımın üzerine notlar karalamasını izledim. "Bangladeş hakkında yaptığım şu şey için gerçekten yardımcı olur." Max sırttı, başını kaldırıp kısa bir süre baktı, göz göze geldik ve sanki beni görmek bile onu rahatsız etmiş gibi gözlerini kaçırdı. *Harika.*

Max telefonu kapattı.

"İki arama yaptım-"

"Çaba değil, sonuçlar ödüllendirilir" dedi kırılmış bir tonda.

Yani çabaladığım için bana hiç kredi vermedi mi? Adamın iş yerine gitmekten başka ne yapabilirdim ki? Ben Max King değildim. Neden birisi

DTÖ'de zar zor maaş alan bir araştırmacıdan telefon mu alıyor?

Tanrım, bir kızı rahat bırakamaz mıydı?

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu masasında titreşti.

"Amanda?" diye bağırdı telefona. Tanrım. Burası küçük bir ofisti, bu yüzden Amanda'nın King & Associates'te çalışmadığını biliyordum. Sadece bana karşı sert davranmadığı için garip bir memnuniyet hissettim. Başkalarıyla pek iletişim kurduğunu görmemiştim ama nedense bana karşı tavrı kişiseldi. Ama sanki Amanda da benimle aynı kaba muameleyi görmüş gibiydi. "Bu tartışmayı tekrar yapmayacağız. Hayır dedim." Kız arkadaş mı? Page Six Max'in biriyle çıktığına dair hiç haber yapmamıştı. Ama öyle olmalıydı. Böyle yapılı bir adam, pislik olsun ya da olmasın, sevgilisiz kalamazdı. Sanki Amanda mesai saatleri dışında ona katlanma onuruna sahipmiş gibi görünüyordu.

Telefonu kapattıktan sonra masaya doğru savurdu ve camın üzerinden kayarak dizüstü bilgisayarının üzerine gelmesini izledi. Okumaya devam ederken, sanki Amanda başını ağrıtmış gibi uzun, bronz parmaklarını alnına sürttü. Raporumun pek yardımcı olduğunu sanmıyordum.

"Yazım hataları kabul edilemez Bayan Jayne. *Sadece* çaba gerektiren bir şey söz konusu olduğunda istisnai olmaktan daha azı için hiçbir mazeret yoktur." Raporumu kapattı, sandalyesine geri oturdu ve bakışlarını üzerimde sabitledi. "Detaylara dikkat etmek ustalık, yaratıcılık ya da yanal düşünme gerektirmez. Eğer temel işleri bile doğru yapamıyorsan, daha karmaşık işlerde sana neden güveneyim?"

Yazım hataları mı? O raporu binlerce kez okumuştum.

Parmaklarını önünde birleştirdi. "Notlarıma uygun olarak gözden geçir ve yazım hatası olmadan bana geri getirme. Bulduğum her hata için size ceza keseceğim."

Para cezası mı? Ona her penis olduğunda ceza kesebilseydim, üç ay içinde emekli olacağımı söyleyerek karşılık vermek istedim. Pislik herif.

Yavaşça raporuma uzandım, ekleyeceği başka bir şey, cesaretlendirici bir söz ya da teşekkür olup olmadığını merak ediyordum.

Ama hayır. Kağıt yığını aldım ve kapıya yöneldim. "Oh, ve Bayan Jayne?"

İşte bu kadar. Bana bir parça saygınlık bırakacak. Nefesimi tutarak ona döndüm.

"Çavdar ekmeğinde pastırma, turşusuz."

Olduğum yere yapışıp kaldım, karnıma yediğim yumruğun etkisiyle nefes alıyordum. Ne. A. Douche.

"Öğle yemeğim için," diye ekledi, belli ki neden hâlâ gitmediğimi anlamamıştı.

Başımı salladım ve kapıyı açtım. Eğer hemen gitmezsem, kendimi masasının üzerine atabilir ve onun mükemmel saçlarını yolabilirdim.

Kapıyı kapattığımda, Max'in asistanı Donna, "Nasıl gitti?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Onun için çalışarak bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. O çok ..." Bahsettiği yazım hatalarını bulmak için raporu gözden geçirmeye başladım.

Donna sandalyesini masasından uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. "Havlaması ısırmasından daha kötü. Şarküteriye mi gidiyorsun?"

"Evet. Bugün pastırma var."

Donna ceketini çekti. "Ben de seninle yürüyeceğim. Bir molaya ihtiyacım var." Cüzdanını aldı ve New York şehir merkezine doğru yola çıktık. Tabii ki Max ofisin yakınındaki sandviç dükkanlarından hiçbirini beğenmedi. Onun yerine beş blok kuzeydoğudaki Joey's Café'ye gitmek zorunda kaldık. En azından hava güneşliydi ve nem yüzünden şarküteriye gitmek Kalküta sokaklarında öğle yürüyüşü yapmak gibi hissettirmiyordu.

"Hey, Donna. Hey, Harper," diye seslendi sahibi Joey, cam kapıdan içeri girdiğimizde. Şarküteri, Max'in öğle yemeğini sipariş etmesini bekleyeceğim türden bir yerin tam tersiydi. Beatles bir araya geldiğinden beri tadilat görmemiş bir aile işletmesi olduğu çok açıktı. Burada Max King'i oluşturan kaygan, modern, acımasız kişiliğe dair hiçbir şey yoktu.

"Patron nasıl?" Joey sordu.

"Ah, bilirsin işte," dedi Donna. "Her zamanki gibi çok çalışıyorum. Siparişi neydi, Harper?"

"Pastrami üzerinde Çavdar. Ekstra turşu." Hiçbir şey gibi Pasif-agresif intikam.

Joey kaşlarını kaldırdı. "Ekstra turşu mu?" Tanrım, Joey elbette Max'in tercihlerini biliyordu.

"Tamam." Yüzümü buruşturdum. "Turşu yok."

Donna bana dirsek attı. "Ben de ekşi mayalı hindi salatası alacağım," dedi ve bana döndü. "İçeride yiyelim ve konuşabiliriz."

"Şunu iki yapalım," dedim Joey'e.

Şarküteride hepsi birbiriyle uyumsuz sandalyelerden oluşan birkaç masa vardı. Çoğu müşteri siparişlerini paket yaptırdı ama bugün ofisten uzakta geçireceğim birkaç dakika için minnettardım. Donna bizi arka masalardan birine götürürken onu takip ettim.

"Ekstra turşu mu?" diye sordu sırtarak.

"Biliyorum." İçimi çektim. "Bu çocukçaydı. Özür dilerim. Keşke böyle bir ... olmasaydı. "

"Bana neler olduğunu anlat."

Ona toplantımızın özetini anlattım - DTÖ'deki bağlantısıyla konuşmadığım için kızgınlığı, yazım hataları hakkındaki nutku, sıkı çalışmamın hiçbirini takdir etmemesi.

Joey siparişlerimizi önümüze koyarken, "Max'e söyle, Yankees bu hafta sonu her şeyi hak etti," dedi ve içecek sipariş etmemiş olmamıza rağmen iki kutu sodayı melamin yüzeye kaydırıldı. Joey, Max ile beyzbol konuşur muydu? Hiç tanışmışlar mıydı?

"Ona söylerim," dedi Donna gülümseyerek, "ama söylersem işini başka bir yere taşıyabilir. Mets iyi oynadığında ne kadar alıngan olduğunu biliyorsun."

"Bu sezon buna alışmak zorunda kalacak. Onu kaybetmekten endişe etmiyorum. On yılı aşkın süredir buraya geliyor."

On yıldan fazla mı?

"Buna ne derdi biliyor musun?" Donna önündeki mumlu kâğıttan paketi açarak sordu.

"Evet, evet, müşterilerini asla hafife alma." Joey tezgâhın arkasına döndü. "Onu her zaman ne s u s t u r u r biliyor musun?" diye sordu omzunun üzerinden.

Donna güldü. "İşi üç kuşak sürdükten ve hâlâ devam ettikten sonra ona geri gelmesini söylediğinde mi?"

Joey Donna'yı işaret etti. "Anladın sen onu."

"Demek Max uzun zamandır buraya geliyor, ha?" Joey geldiğimizden beri biriken insan kuyruğuyla ilgilenmek için tezgâha dönerken sordum.

"Onun için çalışmaya başladığımdan beri. Bu da neredeyse yedi yıl demek."

"Alışkanlıkların yarattığı. Bunu anlıyorum." Gördüğüm kadarıyla Max'in pek de spontane bir yanı yoktu.

Donna başını eğdi. "Daha çok büyük bir sadakat duygusu. Bu bölge geliştikçe ve her köşe başında yemek yerleri açıldıkça Joey'nin işleri biraz darbe aldı. Max asla başka bir yere gitmedi. Müşterilerini bile buraya getirdi."

Donna'nın anlattıkları ofiste karşılaştığım soğuk egomanyakla çelişiyordu. Sandviçimi ısırđım.

"Zorlayıcı, talepkâr ve tam bir baş belası olabiliyor ama onu başarılı kılan şeylerden biri de bu."

Başarılı ama yine de iyi bir insan olmak istiyordum. Wall Street'te bunun mümkün olduğunu düşünecek kadar saf mıydım?

Donna ekmeğin en üst katmanını parmak uçlarıyla hindinin üzerine bastırarak katmanları birbirine itti. "Düşündüğün kadar kötü biri değil. Demek istediğim, eğer raporunuzun iyi olduğunu söyleseydi, ne öğrenecektiniz?" Sandviçini eline aldı. "İlk seferinde her şeyi doğru yapmayı bekleyemezsin. Peki ya yazım hataları konusunda yanılıyor muydu?" Bir ısırik aldı ve cevap vermemi bekledi.

"Hayır." Dudağımın iç kısmını ısırđım. "Ama kabul etmelisin ki sunumu berbat." Ekşi mayanın altından hindimden bir parça çıkardım ve ağzıma attım. Çok çalışmıştım; bunun için bir tür takdir beklerdim.

"Bazen. Kendini kanıtlayana kadar. Ama bir kez kanıtladığınızda, sizi tamamen destekleyecektir. Bekâr bir anne olduğumu bile bile bana bu işi verdi ve hiçbir maçı, etkinliğı ya da veli toplantısını kaçırmadığımdan emin oldu." Bir kutu soda açtı. "Burada çalışmaya başladıktan hemen sonra kızım su çiçeğı çıkardığında yine de ofise geldim. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Beni fark ettiğinde binadan dışarı çıkardı ve eve gönderdi. Yani annem ona bakıyordu, iyiydi ama o okula dönene kadar evde kalmam için ısrar etti."

Yutkundum. Bu benim tanıdığım Max'e hiç benzemiyordu.

"O gerçekten iyi bir adam. Sadece odaklanmış ve azimli. Ve çalışanlarına karşı sorumluluğunu ciddiye alıyor - özellikle de potansiyelleri varsa."

"Küçümseyici bir patron olmamak için sorumluluğunu göt deliğı çok ciddi."

Donna kıkırdadı. "Öğrenmek, daha iyi olmak için oradasın. Ve o sana öğretecek, ama sadece iyi iş çıkardığını söylemek sana yardımcı olmayacak."

Masanın kenarındaki eski moda dağıtıcıdan bir peçete aldım ve ağzımın kenarını sildim. Bugünün özgüvenimi tamamen yıkmaktan başka bana nasıl bir faydası olmuştu?

"Bugünkü toplantının nasıl sonuçlanacağını **b i l s e y d i n** neyi farklı yapardın?" Donna sordu.

Omuz silktim. İyi iş çıkarmıştım ama o bunu kabul etmeyi reddetmişti.

"Hadi ama. Bana her şeyi tamamen aynı şekilde yapacağını söyleyemezsin."

"Tamam, hayır. Kaynakların çıktısını alır ve toplantıya getirirdim."

Donna başını salladı. "Güzel. Başka ne var?" Sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Muhtemelen Max'in DTÖ'deki irtibat kişisini birkaç kez daha denerdim - belki ona e-posta gönderirdim. Onu ikna etmek için daha çok çabalayabilirdim. Ve her şeyi redaksiyona gönderebilirdim." Bir gecelik servisimiz vardı, ancak üzerinde geç saatlere kadar çalıştığım için son gönderme tarihini kaçırmıştım. Zamanında hazır olmasını sağlamalıydım.

Sandviçimi karıştırırken başımı kaldırıp baktım. "Hiçbir şey öğrenmediğimi söylemiyorum. Sadece daha nazik olacağını düşünmüştüm. Uzun zamandır onunla çalışmak istiyordum. Sadece yüzüne bu kadar sık yumruk atmayı hayal edeceğimi düşünmemiştim."

Donna güldü. "İşte Harper, patron sahibi olmak böyle bir şey."

Tamam, Max'in Donna'ya ve görünüşe bakılırsa Joey'e iyi davrandığını kabul edebilirdim. Ama bana karşı iyi değildi. Bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Ben ona ne yapmıştım ki? Bana özel muamele mi yapıyordu? Evet, raporum geliştirilebilirdi ama Donna'nın söylediklerine rağmen aldığım tepkiyi hak etmemiştim. Bana bir kemik atabilirdi.

Artık Max'le çalışma beklentilerim tamamen yıkıldığına göre, bu deneyimden ne çıkarabileceğime odaklanmalı ve yoluma devam etmeliydim. Raporumu gözden geçirecek ve mükemmel hale getirecektim. King & Associates için çalışmaktan alabileceğim her şeyi alacak, bir sürü bağlantı kuracak ve iki yıl sonra kendi işimi kurmak ya da doğrudan bir banka için çalışmak için iyi bir konumda olacaktım.

En iyi arkadaşım Grace'i beni yeni daireme taşıması için nasıl ikna ettiğimi hiç bilmiyordum. Park Avenue'da büyümüştü, el işçiliği için yetiştirilmemişti.

"Burada ne var, bir ceset mi?" diye sordu, alnındaki ter damlası asansörün ışığını yakalamıştı.

"Evet, son en iyi arkadaşım." Başımı ayaklarımızın dibindeki eski çam battaniye kutusuna ve kamyondaki son şeye doğru eğdim. "Bir tane daha için yer var." Güldüm.

"Buzdolabında şarap olsa iyi olur." Grace yüzünü yelpazeledi. "Kıyafetlerim üzerimdeyken bu kadar fiziksel olmaya alışık değilim."

"Görüyorsun, o zaman minnettar olmalısın. Ufkunu genişletiyorum," diye cevap verdim sırtarak. "Sana biz sıradan kızların nasıl yaşadığını gösteriyorum."

Yaklaşık üç ay önce Berkeley'den New York'a geldiğimden beri Grace'le kalıyordum. Annem tüm eşyalarımı Brooklyn'deki dairesine taşıdığına fevkalade anlayışlı davranmıştı ama şimdi her şeyi yeni evime taşımama yardım etmesi için onu zorluyordum, sabrı tükeniyordu. "Ve bir buzdolabı için çok fakirim. Ve şarap için." Stüdyomun kirası korkunçtu. Ama Manhattan'daydı ve tek önemsedğim buydu. Brooklyn'de yaşayan bir New Yorklu olmak istemiyordum. Bu deneyimi sonuna kadar yaşamak istiyordum, bu yüzden yer için mekânı feda ettim - Aşağı Manhattan'da Rivington ve Clinton'ın köşesinde küçük bir Viktorya dönemi binası. Her iki taraftaki binalar grafitilerle kaplıydı ama burası yakın zamanda yenilenmişti ve Wall Street'e çok yakın olduğu için genç profesyonellerle dolu olduğundan emin olmuştum. Profesyonel ne? Tetikçiler mi?

"Rahat bir yer olacak," dedi Grace. "Koridorun karşısındaki tek yatak odasını sormamı istemediğine emin misin?"

Berkeley'deki dairem yeni evimin en az iki katı büyüklüğündeydi. Grace'in Brooklyn'deki evi buna kıyasla bir saraydı ama ben küçük olmasına razıyım. "Eminim öyledir. Hepsi New York deneyiminin bir parçası, değil mi?"

"Hamam böcekleri de öyle, ama onları arayıp bulmak zorunda değilsin. Önemli olan onlardan kaçınmak." Grace herkesin hayatını biraz daha iyi hale getirmeye çalışan biriydi ve onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

"Evet, ama ben her şeyin merkezinde olmak istiyorum. Ayrıca bodrum katında bir spor salonu var, yani oradan tasarruf ediyorum. Ve işe gidip gelirken. Buradan işe yürüyerek gidebilirim. Hatta yatak odamın penceresinden ofisi bile görebiliyorum."

"İşten nefret ettiğini sanıyordum. Daha uzakta olmak daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu asansör benim katıma geldiğinde.

Ahşap kutunun altına uzandım. "İşten nefret etmiyorum. Patronumdan nefret ediyorum."

"Ateşli olan mı?" Grace sordu.

"Kendi payını alabilir misin?" Ben sordum. Patronumun ateşli-o-metre üzerindeki puanını hatırlatmak istemedim. Durdurmaya çalışmak için bacağımı uzattım.

Kapanan asansör kapıları. "Lanet olsun. Anladın mı?" Sola dönerek dairemin kapısına doğru ilerledik.

Anahtarlarımla uğraşırken Grace, "Bu bok için bir erkeğe ihtiyacımız var," dedi.

"Bize seks ve ayak masajı için erkek lazım," diye cevap verdim. "Kendi mobilyalarımızı kendimiz taşıyabiliriz."

"Gelecekte mobilyalarını *sen taşıyabilirsin*. Ben bir adam bulurum."

Kapıyı açtım ve kutuyu yaşam alanına kaydıldık. "Yatağın ucuna koyup koymayacağıma karar verene kadar burada kalsın."

"Bana söz verdiğin şarap nerede?" Grace beni iterek geçti ve iki kişilik küçük koltuğuma yığıldı.

Tüm itirazlarıma rağmen buzdolabımda sadece iki şişe şarap ve bir dilim parmesan peyniri vardı.

"Seksi patronun hakkında ne diyordun? Berkeley'deyken dinini değiştirip Kral Kilisesi'ne geçtiğini sanıyordum. Ne değişti?"

Grace'e bir kadeh şarap uzattım, oturdum ve spor ayakkabılarımı çıkardım. Max'i ya da onun beni nasıl yetersiz, yersiz ve rahatsız hissettirdiğini düşünmek istemiyordum. "Sanırım iş gardırobumu yenilemem gerekiyor." Max'le buluşmamda ne giydiğimi düşündükçe, Wall Street'in Max Mara ve Prada'ları arasında bir başparmak gibi göze batmam gerektiğini daha iyi anladım.

"İyi görünüyorsun. Her zaman çok şıksın. Seksi patronunu etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Bu imkânsız olurdu. Tanışabileceğin en kibirli adam o. Hiçbir şey yeterince iyi değildir."

Dün öğle yemeğinde Donna'yla yaptığım konuşma Max'e olan öfkemi geçici olarak azaltmıştı ama bugün yine tüm hızıyla devam ediyordu. Yaptığı işte en iyisi olabilir ve çok yakın durduğunuzda bronzlaşacak kadar seksi görünebilirdi ama bu onun pisliğini mazur göstermezdi. Ama beni yenmesine izin vermeyecektim. Ondan nefret ediyordum. Beni yanlış anladığını ona göstermeye kararlıyım ve hafta sonu üzerinde çalışmak için Bangladeş raporunu eve getirdim. Yaptığı yorumların çoğu, araştırmamdan sonra bile Bangladeş'teki tekstil endüstrisi hakkında benden çok daha fazla şey bildiğini gösteriyordu. Tüm bu proje sadece bir test miydi? Öyle olsun ya da olmasın, hafta sonunun geri kalanını çalışmamı onun şimdiye kadar gördüğü en iyi şey yapmak için harcayacaktım.

"Hiçbir şey yeterince iyi değil mi?" Grace sordu. "Tanıdık geliyor."

"Biraz mükemmeliyetçi olabilirim, ama bu adamda hiçbir şey yok. İnanın bana. Bana verdiği bir iş üzerinde canla başla çalıştım ve sonra o n u paramparça etti. Bu konuda söyleyecek hiçbir iyi şeyi yoktu."

"Bunun seni rahatsız etmesine neden izin veriyorsun? Omuz silk."

Neden canımı sıkmasına izin *vermeyeyim ki*? İşimde iyi olmak istiyordum. Max'in işimde iyi olduğumu görmesini istiyordum.

"Ama üzerinde gerçekten çok çalıştım ve iyi bir işti. O bir pislik."

"Yani? Eğer tam bir serseriye, onun fikirleri neden bir şey ifade etsin ki?" Grace beş yaşından beri ABD'de yaşıyordu ama ailesinden kalan bazı önemli İngiliz deyimlerini hâlâ muhafaza ediyordu. Onun kullandığı "wanker" benim favorilerimden biriydi. Özellikle de Max King'e çok yakıştığı için.

"Önemli olduğunu söylemiyorum. Sadece bu konuda kızgıyım." Her ne kadar inkâr etsem de önemliydi.

"Ne bekliyordun ki? Bu kadar zengin ve yakışıklı bir adamın mutlaka bir dezavantajı vardır." Omuz silkti ve şarabından bir yudum aldı. "Bunun seni bu kadar etkilemesine izin veremezsin. Erkeklerden beklentilerin çok yüksek. Tüm hayatını hayal kırıklığına uğratarak geçireceksin."

Cep telefonum çalmaya başladı. "Hayal kırıklığına uğramaktan bahsetmişken." Ekranı Grace'e gösterdim. Arayan babamın avukatıydı.

"Ben Harper," diye cevap verdim.

"Bayan Jayne. Ben Kenneth Bray." Neden beni hafta sonunda arıyordu?

"Evet, Bay Bray. Nasıl yardımcı olabilirim?" Grace'e gözlerimi devirdim.

Görünüşe göre babam bana bir vakıf fonu kurmuştu. Bununla ilgili aldığım mektuplar, kamyonlardan yeni çıkardığımız sandığın içine tıkılmıştı. Hiçbirine cevap vermemiştim. Babamın parasını istemiyordum. Üniversitede onun parasını kabul etmeye başlamıştım. Bana o kadar borcu olduğunu düşündüm ama bir yıl sonra bir işe girdim ve çeklerini bozdurmayı bıraktım. Genetik olarak akrabam olsa bile bir yabancından para kabul edemezdim.

"Ofise gelmenizi ayarlamak istiyorum, böylece babanızın sizin için ayırdığı paranın ayrıntılarını konuşabiliriz."

"İsrarınızı takdir ediyorum ama babamın parasıyla ilgilenmiyorum." Şimdiye kadar tek istediğim doğum günlerime, okul müsamerelerine ya da bana göre herhangi bir şeye gelen bir erkekti. Grace yanılıyordu; erkeklerden beklentilerim dibe vurmuştu. Babamın yokluğu

Çocukluk bunu sağlamıştı. Erkeklerden hayal kırıklığı dışında bir şey beklemiyordum.

Bay Bray beni kendisiyle görüşmeye ikna etmeye çalıştı ve ben direndim. Sonunda ona evrakları okuyup geri döneceğimi söyledim.

Telefonu kapattım ve derin bir nefes aldım. "İyi misin?" Grace sordu.

Başparmağımla bardağımın kenarını sildim. "Evet," dedim. Babam yokmuş gibi davranabildiğim zamanlar daha kolaydı. Ondan, hatta avukatından haber aldığım, kayamın tepeden aşağı yuvarlanışını izleyen Sisifos gibi hissediyordum. Bu beni en başa döndürdü ve normalde gömmeyi başardığım farklı bir babam, farklı bir hayatım, farklı bir ailem olması gerektiğine dair tüm düşünceler su yüzüne çıktı.

Babam annemi hamile bırakmış ve sonra da doğru olanı yapıp onunla evlenmeyi reddetmişti. İkimizi de terk etmişti. Bize para göndermişti, yani maddi olarak bakılıyorduk. Ama benim asıl istediğim bir babaydı. Sonunda tüm tutulmayan sözler, üstünü göremediğim bir dağa dönüştü. Gelmesini umarak kapıyı gözlediğim doğum günü partileri bana zarar verdi. Noel Baba'dan istediğim tek şeyin babam olduğu çok fazla Noel vardı. Asıl sorun onun hayatımdaki yokluğuydu çünkü sanki her zaman önce gelen başka biri vardı, başka bir yerde olmayı tercih ediyordu. Bu da bende kimsenin zamanına değmediğim hissini uyandırıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Grace sordu.

Gülümsedim. "Kesinlikle hayır. En iyi arkadaşımın yeni dairemde biraz sarhoş olmak istiyorum. Belki dedikodu yapar ve biraz dondurma yeriz."

"Bu bizim uzmanlık alanımız," diye yanıtladı Grace. "Erkekler hakkında konuşabilir miyiz?"

"Erkekler hakkında konuşabiliriz ama seni uyarıyorum, eğer bana tuzak kurmaya kalkarsan kışına tekme basar Brooklyn'e geri dönerim."

"Ama daha kiminle olduğunu bile duymadın."

Güldüm. Onu okumak çok kolaydı. "Biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Kariyerime odaklanıyorum. Bu şekilde hayal kırıklığına uğramam." Max King'in "*Çaba değil, sonuç ödüllendirilir*" sözleri kulaklarımda çınladı. Sadece daha iyisini yapmalı, daha çok çalışmalıydım. Randevulaşmak ya da tuzak kurmak için zaman yoktu.

"Çok alaycısın. Her erkek baban gibi değil."

"Öyle olduklarını söylemedim. Bana amatör psikiyatristçilik oynama. Sadece New York'a yerleşmek istiyorum. Biriyle çıkmak önceliğim değil. Hepsi bu." Şarabımdan bir yudum aldım ve bacaklarımı altına sıkıştırdım.

Ölsem de Max King'i kazanacaktım. Kariyerini o kadar dikkatle takip etmişim ki sanki onu tanıyormuşum gibi hissetmişim. Ama kendimi onun çırağı olarak hayal etmişim. Onun için çalışmaya başladığımda bana daha önce hiç bu kadar yetenekli biriyle tanışmadığını söyleyecekti. Birkaç gün içinde birbirimizin cümlelerini tamamlayabileceğimizi ve toplantılardan sonra birbirimize beşlik çakacağımızı varsaymışım. Ve itiraf ediyorum, onunla ilgili bir seks rüyası görmüş olabilirim. Ya da iki.

Bunların hepsi onunla tanışmadan önceydi. Aptalın tekiydim.

"Seks," diye ağzımdan kaçırdım. "Erkekler bunun için iyidir. Belki bir sevgili edinirim."

"Hepsi bu kadar mı?" Grace sordu.

Parmağımla bardağımın kenarını çizdim. "Onlara başka ne için ihtiyacımız var?"

"Arkadaşlık mı?"

"Sen varsın," diye yanıtladım.

"Duygusal destek?"

"Yine söylüyorum, bu senin işin. Bunu dondurma, şarap ve ara sıra yapılan aşırı harcamalarla paylaşıyorsun."

"Ve bu dördümüzün de çok ciddiye aldığı bir iş. Peki ya bebek istediğinizde ne olacak?" Grace sordu.

Çocuklar aklımdaki son şeydi. Annem benimle daha fazla vakit geçirebilmek için finans sektöründe çalışırken kariyerini değiştirip öğretmen olmuştu. Böyle bir fedakârlığı yapamayacağımdan emindim. "Eğer bir gün bu konuyu düşünecek olursam, sperm bankasına giderim. Annemde işe yaramıştı."

"Annen sperm bankasına gitmedi."

Bardağımdan bir yudum aldım. "Gitmiş de olabilir." Bana kalırsa bir babam yoktu.

"Bana iPad'ini ver. Şu ateşli patronunu tekrar görmek istiyorum."

İnledim. "Yapma." Koltuğun yanındaki masanın üzerinde duran tablete uzandım ve kendime rağmen tableti uzattım.

"Max King, değil mi?" Cevap

vermedim.

"Gerçekten de gülünç derecede yakışıklı." Grace ekranı kaydırdı ve fiskeledi. Bilerek bakmadım. İlgimi hak etmiyordu.

"Kaldır şunu. Pazartesi'den Cuma'ya kadar onunla uğraşmak zorunda olmam yeterli. Bırak da hafta sonumun tadını onun küstah ve kibirli

yüz." Grace'in getirdiği Forbes kapak resmine baktım. Çapraz kollar, sert bir ifade, dolgun dudaklar.

Pislik herif.

Üstümden gelen bir gürültü dikkatimi çekti ve tavana baktım. Güzel cam ışık bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Az önce patlayan bir bomba mıydı?" diye sordum.

"Sanki üst kattaki komşun roadrunner'ın üzerine örs düşürmüş gibi."

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve dikkatle dinledim. Tutarsız bir mırıldanma olarak başlayan ses, seks yapan bir kadının kusursuz sesine dönüşürken Grace'in gözleri büyüdü.

Nefes nefese. İnleme. Yalvarmalar.

Sonra bir çarpışma daha. Orada ne haltlar dönüyordu? İki kişiden fazlası mı vardı?

Ten tene çarpıp ve ardından bir kadının ağlama sesi duyuldu. Isı boynumdan yukarı süzüldü ve yanaklarıma yayıldı. Birileri Cumartesi öğleden sonrasında bizden çok daha fazla eğleniyordu.

Bir erkek sesi "siktir" diye bağırdı ve kadının çığlıkları hızlı ve çaresiz bir şekilde yuvarlandı. Yatak başlığının alçıpana çarpma sesi gittikçe daha yüksek sesle duyuluyordu. Kadının nefes nefese inlemeleri neredeyse paniklemiş gibiydi. Avizem daha öfkeli bir şekilde sallanmaya başladı ve yemin ederim ki duvara çarpan mobilyanın titreşimleri tavandan aşağıya, kasıklarına doğru yayıldı. Adam Tanrı'ya bağırırken ve kadın kutularla dolu dairemde yankılanan son, keskin bir çığlık atarken kalçalarımı sıktım.

Bunu takip eden sessizlikte kalbim kazağımın içinde güm güm atmaya başladı. Duyduklarımdan dolayı yarı heyecanlıydım; yarı da bu kadar kişisel bir şeyi bilinçli olarak dinlediğim için utanıyordum.

Üç metreden daha yakınımıdaki biri Amerika için gelmişti.

"Tanımam gereken bir adam olabilir," dedi Grace, seks oyunlarının bittiği belli olduğunda. "Sesi kesinlikle ne yaptığını biliyormuş gibi geliyordu."

"Çok uyumlu görünüyorlardı." Seks sırasında sesim hiç bu kadar çaresiz, orgazm için bu kadar aç çıkmış mıydı? Yatak odasında *abartan* bir kadının sesini bilirdim. Üst kattaki kadın numara yapmıyordu. Mesela

Bir korku filminin korkutucu bölümlerinde zıplayan kadının çıkardığı sesler istemsizdi.

"Mükemmel seks yapıyorlarmış gibi geliyor. Belki de kapılarını çalıp üçlü yapmayı önermelisin."

Gözlerimi devirdim. "Evet, bir fincan şekerle birlikte."

Tavanda ayak sesleri duyuldu. "Topuklu ayakkabılarını giymemiş," dedi Grace. "Güzel."

Tıkırtılar tavanımda battaniye kutuma doğru ilerliyordu. Üst kattaki ön kapı gıcırdadı, sonra çarptı. Ayak sesleri kayboldu.

"İstediyini aldı ve gitti. Burada televizyona ihtiyacın olmayacak. Komşunuzun pembe dizisini izleyebilirsiniz." "Fahişe olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum. Bir kadın

Orgazmdan beş dakika sonra böyle bir şey normal değildi. Eminim oksijen ya da ikinci raunt için burada kalırdı. Onun yaşadıklarından sonra bir saat içinde bırakın topuklu ayakkabıyı, dikey pozisyona bile geçebileceğimden emin değildim.

"Bir fahişe mi? Eğer öyleyse çok şanslı biri." Grace kıkırdadı. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Bir kadını böyle seslendirebilen bir adamın bunun için para ödemesine gerek yoktur." Öne doğru eğildi ve boş bardağını dairenin etrafına saçılmış düzinelerce kutudan birinin üzerine koydu. "Tamam, ben eve gidip vibratörümü alacağım."

"Bu gerçekten çok fazla bilgi."

"Ama komşuların hakkında beni bilgilendirmeye devam et. Onlarla karşılaşırsan fotoğraflarını çekmeye çalış."

"Evet, çünkü komşularımın üzerinde mastürbasyon yapacaksan, fotoğraflarla daha iyi gider." Alaycı bir şekilde başımı salladım. "Sen bir sapıksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Grace omuz silkti ve ayağa kalktı. "Pornodan daha iyiydi."

O haklıydı. Umarım bu düzenli bir gösteri olmazdı. Hiç değilse iş yerinde kendimi çok yetersiz hissediyordum. Aynı hissi evde yaşamama gerek yoktu.

İKİ

Maksimum

Harper Jayne beni *gerçekten* kızdırıyordu.

Neredeyse iki ay önce işe başladığı andan beri beni rahatsız ediyordu. Şimdiye kadar mesafemi korumayı başarmıştım.

Zekiydi. Bu bir sorun değildi.

Ve iş arkadaşlarıyla yeterince iyi geçiniyordu. Şikayet edemezdim.

Donna'ya fotokopi makinesinde yardım etmeyi umursamıyor gibiydi. Sızlanmamı gerektirecek büyüklük kuruntuları yoktu.

Öğrenmeye hevesliydi. Beni rahatsız eden ilk şeylerden biri de buydu. *Çok* hevesliydi. O iri kahverengi gözleriyle bana sanki önerdiğim her şeyi yapmaya hazırmış gibi bakması çıldırtıcıydı. Ona her baktığımda, ofise girerken mutfakta bir anlık bir bakış bile olsa, ofisimde dizlerinin üzerine çöktüğünü, kırmızı, ıslak ağzını açtığını ve sikim için yalvardığını hayal ediyordum.

Ve *bu* bir sorundu.

İş hayatımla özel hayatım arasında her zaman kesin bir ayırım yapmıştım ve bunun hiçbir zaman bir istisnası olmamıştı. Patron bendim, korumam gereken bir itibarım vardı. Özel hayatımın hiçbir zaman iş hayatımdan daha ilginç olmasını istemedim.

Kalemimi masama vurdum. Bunu çözmem gerekiyordu. Ya onu kovacaktım ya da unutacaktım. Ama bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Harper ile aramda biraz mesafe yaratmak amacıyla kendimi ofisimde kapıyı kapatarak giderek daha fazla zaman geçirirken buldum. Normalde dışarıda insanlarla vakit geçirir, işlerin nasıl gittiğini kontrol ederdim. Ama açık planlı alan bana kirli bir arazi gibi geliyordu. Onunla iletişim kurmam gerektiğinde, mesafeli durmanın bir yolu olarak o n a *Bayan Jayne* diye hitap ediyordum. İşe yaramıyordu. Ellerimi saçlarıma götürdüm. Bir plana ihtiyacım vardı. Kıdemsiz bir araştırmacının iş yapma şeklini değiştirmesine izin veremezdim, çünkü iş yapma şeklim King & Associates'in yaptığı işte en iyi olduğu anlamına geliyordu ve bunu tüm Wall Street biliyordu.

Dikkatimin dağılması şu anda ihtiyacım olan son şeydi. Odak noktam zaten yeterince bölünmüş durumdaydı. Amanda'yla tam zamanlı olarak yaşamak beklediğimden daha zordu ve bu, ofis dışında çok daha fazla zaman geçirmem anlamına geliyordu.

Connecticut'ta. Ayrıca King & Associates'in daha önce çalışmadığı bir yatırım bankasında yeni bir müşteri bulmaya çalışıyordum ve içeriden biriyle önemli bir toplantım vardı.

"İçeri gel," diye seslendim kapı çalındığında, gelenin revize edilmiş raporuyla Harper olmadığını umarak.

"Günaydın Max," dedi Donna ofisime girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Teşekkürler." Bana uzattığı uzun kahve **f i n c a n ı n ı** aldım ve yüzünü okumaya çalıştım. "Nasılsın?"

"İyiyim. Halletmemiz gereken çok şey var." Günlük öğle yemeği brifingimiz vardı.

Yakama uzandım. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası normalden daha mı sıcak?"

Donna başını salladı. "Hayır, klimayı da açmıyorum. Burası gülünç derecede soğuk."

İçimi çektim. Donna'yla bu konuda tartışmaya değmezdi. Çoğu şey değmezdi. Hayatımdaki kadınlardan öğrendiğim şey buydu: savaşlarınızı seçin.

"Ee," dedi Donna masamın önündeki koltuğa kayarak otururken. Harper'ın Cuma günü oturduğu sandalyenin aynısıydı bu. Harper bacak bacak üstüne atmış ve kollarını sandalyenin kollarına sabitlemişti, sanki sarsıntılı bir iniş için kendini hazırlıyor gibiydi. Ama bu bana onun yüksek, sıkı göğüslerini ve omuzlarında hafifçe oturan uzun kahverengi saçlarını mükemmel bir şekilde görme imkânı vermişti.

"Neler oluyor?" Donna sordu.

"Ha?" Başımı kaldırıp ona bakarak sordum.

"İyi misin? Dalgın görünüyorsun."

Başımı salladım ve sandalyemde arkama yaslandım. Odaklanmam gerekiyordu. "Ben iyiyim. Sadece kafamda milyonlarca şey var. Yoğun bir hafta olacak."

"Tamam o zaman, başlayalım. Yarın D&G Danışmanlık'ta Wilson'la öğle yemeğin var. Tribeca Grill'de saat 12'ye ayarlandı."

"Sanırım iptal edemeyiz?" Wilson bir rakipti ve o kadar egomanyaktı ki iptal etmek sorun olurdu. Palavracı olmaktan başka bir şey yapamadığı için de öğle yemeklerimizden genellikle faydalı bilgiler edinirdim.

"Evet, artık çok geç. Son üç seferdir iptal ediyorsun." "Peki

Joey'e gidemeyecek miyiz?"

Donna kaşlarını kaldırdı. Bunun savaşmaya değmeyecek bir başka mücadele olduğunu kendime hatırlatırken iç çektim.

"Ve Harper raporunu gözden geçirdiği için bu öğleden sonra biraz zaman istedi."

Takvimimi karıştırmaya başladım. Harper'ı Cuma günü görmüştüm. Onu daha az görmem gerekiyordu, daha çok değil.

"Ne yapıyorsun? Takvimin burada." Tabletini işaret etti. "Bu öğleden sonra saat dörtte vaktin var."

"Bir toplantıya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Yaptığı işi sana bıraksın, ben de müsait olduğumda bakarım." Not defterime baktım, belli bir nedeni olmadan *Wilson'la Öğle Yemeği*'ni yazıyordum.

"Genelde toplantıları takip etmeyi seversin."

"Meşgulüm ve muhtemelen yeterince iyi olmayan işleri gözden geçirecek zamanım yok." Bu haksızlıktı. Harper'ın çalışması kötü değildi. İçinde bazı hatalar vardı ama daha önce benimle hiç çalışmamış birinden bekleyemeyeceğim türden hatalar değildi; yeni genç araştırmacılardan alışık olduğum kalite çok daha özensizdi ve ben de talepkârdım, bunu biliyordum. Donny'ye ulaşmayı başaramamıştı ama o da hiyerarşik bir orospu çocuğuydu. Onunla konuşmasını istemek neredeyse imkânsız bir görevdi.

Görünüşe göre işinde iyiydi - hatta gerçekten yaratıcı içgörülerini vardı - bu yüzden yakın zamanda onu kovmam için bana bir neden verecek gibi görünmüyordu.

Bu bir sorun olabilir.

"Rapor gerçekten o kadar kötü müydü?" Donna sordu.

"Hayır, ama orada oturup okumamı izlemesine de ihtiyacım yok." Cuma günü onun sadece birkaç metre ötemde olmasını son derece dikkat dağıtıcı bulmuştum. Dikkatimi zar zor toplayabilmişim çünkü onun kokusunu -bir tür misk kokusu, seksi bir koku- algılamaya çalışıyordum. Ellerinin sandalyenin kollarını kavrayış ve sonra gevşeyiş şeklini... O ellerin göğsümden aşağıya, sikimin etrafına kaydığını düşündükçe sertleştiğimi f a r k ettim.

Kahretsin, o bir sorundu.

"Özellikle de beni Wilson'la öğle yemeği yemeye zorlayacaksan," diye ekledim Donna'ya baktığımda bana kısıp gözlerle bakıyordu. İşinin kalitesiyle ilgili olsa bile Harper hakkında daha fazla soru sormasını istemiyordum.

Derin bir nefes aldı. "Bak, yersiz konuşmak istemiyorum-" "O zaman konuşma," diye tersledim. Ne söyleyecekti ki? Bana bir şey söyleyebilir miydi?

Harper'a farklı davrandığımı mı? Ondan etkilendiğimi mi?

Çekici. Kahretsin. Geri çekilmem gerekiyordu. O sadece harika göğüsleri ve harika bir kıcı olan güzel bir yüzdü. Bunun gibi bir sürü kadın tanıyordum. Telefonumun hızlı arama listesinde böyle bir sürü kadın vardı ve eğer yardımcı olacağını düşünürsem bu gece gelip Harper'ı sistemimden atmama yardım edebilirlerdi. O özel biri değildi.

"Ona karşı oldukça sert davranıyorsun ve bunun ofisteki performansıyla ilgili olduğunu sanmıyorum."

Sanki elim kurabiye kavanozuna sıkışmış gibi içimde iğneler ve iğneler çatırdadı. Onun şüphelerini doğrulayacak bir tepki vermek istemediğim için donup kaldım.

"Bunun Amanda'yla bir ilgisi var mı?" diye sordu, başını iki yana eğerek.

Omuzlarım çöktü. Her şeye rağmen Harper'la olan etkileşimlerimden bir şey anlamamıştı.

"İkiniz için de bir alışma süreci olmalı. Pandora **g i d e l i** ne kadar oldu?" diye sordu.

"Yaklaşık altı hafta. Evet, bu bir alışma süreci." Kaşlarımı kaldırdım. Amanda'nın annesi Pandora ve kocası Jason, Jason'ın yeni bir işi olduğu için Zürih'e uçmuşlardı. "Onun hayatına her zaman çok dahil oldum; bu kadar çok şeyin değişeceğini fark etmemiştim." On dört yaşındaki kızımın velayetini her zaman paylaşmışım ama bu benim için hafta sonları ve tatiller anlamına geliyordu. Son on dört yıldır, Amanda'yla geçirdiğim eğlenceli zamanların kolay kısmına sahip olduğumu çabucak fark ediyordum. Ev ödevi, saç boyası ya da makyajla uğraşmak zorunda kalmamışım.

"Birbirimize alışıyoruz. İşe gidip gelmek de zorlu bir iş."

Connecticut'ta sadece hafta sonları kalmaya alışmışım ama Pandora ve ben Amanda'nın şu anki okulunda kalması konusunda anlaşmıştık. Artık haftada sadece iki gece, Amanda büyükanne ve büyükbabasıyla kalırken Manhattan'daydım. Trende ve Amanda yattıktan sonra çalışıyordum ama bu alışkın olduğum bir şey değildi.

Kızımdan aldığım tavır da öyle. "Saçını boyamak istiyor. Milyonlarca kez hayır dedim ama vazgeçmiyor." İçimi çektim. Kendimi tekrar etmek zorunda kalmaya alışık değildim. "Yemin ederim bir gün eve geldiğimde saçını boyadığını göreceğim."

Donna güldü. "Genç kızlar zorludur. Bundan hala birkaç yıl uzakta olduğum için mutlu y u m . Yani, on dört yaşındayken aklımdan neler geçtiğini biliyorum. Hiç hoş değil."

Amanda'nın kafasından çoğu zaman neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bilmek istediğimden emin değilim," diye cevap verdim, ellerimi yüzümde gezdirerek.

Donna sırtıttı. "İnan bana, karanlıkta kalman daha iyi. Bazen evet demeyi dene, böylece her şey kavgaya dönüşmez. Pandora ne diyor?"

"Saçını boyamasına izin verirsem taşaklarımı keseceğini." "En azından aynı fikirdeyiz."

Konu kızımız olduğunda Pandora ve ben çoğu konuda aynı fikirdeydik. Pandora hamile kaldığında ikimiz de çok genç olduğumuz için, yeni bir sayfa açmıştık. Aramızda hiçbir yük yoktu. Kötü hisler yoktu. İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yapmıştık. Aramızdaki ilişkiyi yürütme fikriyle kısa bir süre flört etmiştik ama ikimiz de o kadar uğraşmamıştık. Üniversite öncesi bir kaçamaktı, daha fazlası değil.

Bunun bilinçli bir karar olup olmadığından emin değildim ama Amanda doğduğu andan itibaren hayatımın kızım ile ilgili olduğunu biliyordum. Evet, işim önemliydi ama beni harekete geçiren Amanda'ya destek olma ihtiyacı, onun her türlü avantaja sahip olmasını istemektir. Pandora ve ben hamile kalarak bir hata yapmış olsak da, bir kız çocuğuna sahip olmanın asla hata olmayacağına kararlıydım. O hayatımdaki tek önemli şeydi ve başka hiç kimseye yer olmamasının sebebiydi.

Ailelerimizin desteği sayesinde ikimiz de üniversiteyi bitirmiştik. Pandora ikinci sınıfta Jason'la tanışmış ve mezun olduktan kısa bir süre sonra evlenmişlerdi. Ben yer göstericiydim ve Amanda tören sırasında kucağıma oturmuştu. Tuhaf bir düzenekti ama bunca yıl işe yaramıştı. Ama geriye dönüp baktığımda, Amanda'yı yetiştirme görevini Pandora'nın üstlendiğini görüyorum. Şimdi onun bayrağı bana geçmişti.

"Evet ama beklediğimden daha büyük bir değişiklik oldu. Daha önce saçını boyatmak istediğinde ya annesine sormasını söyledim ya da hayır deyip onu eve bırakırdım ve Pandora'yı bu işin sonuçlarıyla baş başa bırakırdım. Şimdi hepsi benim üzerimde."

"Unutma, Amanda da muhtemelen annesini özlüyordur."

"Onsuz gitmeleri onun fikriydi. Jason Zürih'teki işi geri çevirmeye hazırды."

"Biliyorum, ama bazen bir yetişkinin bakış açısını görebileceği, bazen de hala çocuk olabileceği bir yaşta."

Başımı salladım ve kalbim sadece Amanda'nın ortaya çıkarabileceği şekilde çarptı. Daha on dört yaşındaydı. Tanrım, o zamana geri dönmem için bana yeterince para veremezsin. Her şey çok garipti. "Her zaman Skype kullanıyorlar. Sanırım

Pandora ile daha önce hiç yapmadığım kadar çok şey yapıyorum. Dün gece yemek boyunca Skypedlaştık." Güldüm. "Aslında güzeldi. Sanırım Pandora onu benimle bırakarak doğru şeyi yapmadığından endişeleniyor."

"Eminim her şey yoluna girecek. Sadece birbirinize alışmanız gerekiyor."

Başımı salladım. "Evet, umarım o-" FaceTime'ım çaldı. "İşte geldi." Telefonumu elime aldım. "Hey, Donna burada, merhaba de."

"Selam Donna," diye cevap verdi kızım.

"Merhaba Amanda. Çok güzel görünüyorsun."

"Ama sarı saçlı olsam daha güzel görünürdüm, değil mi?"

Donna kıkırdadı ve ayağa kalktı. "Bu konuya hiç girmeyeceğim. Size birkaç dakika vereceğim."

"Hey, fıstık. Ne var ne yok?" Donna kapıyı arkasından kapatırken sordum.

"Eve ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Dizüstü bilgisayarımdaki saate baktım. Daha öğlen olmuştu. "Muhtemelen sekizden önce olmaz. Marion orada, değil mi?"

Hizmetçim Amanda'yı bebekliğinden beri tanırdı, bu yüzden okul sonrası ve tatillerde mükemmel bir bakıcıydı. Bu hafta Amanda tatildaydı.

"Evet, o burada. Belki bugün erken dönersin diye düşünmüştüm."

Kalbim tekrar sıkıştı. Zamanın yüzde doksanında beni delirtiyordu ama böyle anlar için yaşıyordum. On dört yaşında olabilirdi ama bazen hâlâ babasına ihtiyacı oluyordu.

"Sabahın nasıl geçti?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hâlâ Samantha'yla kavga mı ediyorsun? İçini dökersen daha iyi hissedeceğini biliyorsun. Sorunlar bok gibidir-"

"Daaad."

Kıkırdadım. Bağırsak ya da osurukla ilgili konuşmalardan hoşlanmazdı, ben de her fırsatta onunla dalga geçerdim.

"Samantha dansa davet edildi bile," diye mırıldandı.

Bu benim dikkatimi çekti. "Ne demek istedi? Bir çocuk ona teklif mi etti? Randevu mu?" Boğazım daralmaya başladı ve öksürdüm. "Tanrı aşkına, daha ortaokuldasın, biriyle çıkıyor olamazsın." Amanda'nın sekizinci sınıf dansı kızımın kafasında çok fazla yer kaplıyordu. Odak noktasının matematik ya da coğrafya olmasını tercih ederdim.

"Ben on dört yaşındayım, on iki değil."

Arada bir fark var mıydı?

"Ama Patti ve tüm arkadaşlarıyla birlikte gidiyorsun, değil mi?" Hissettiğim paniğin ses tonuma yansımasını engellemeye çalıştım.

"Elbette ama-"

"Bir çocuğun sana teklif etmesini istiyorsun ve o teklif etmedi mi?" Umutsuzca hayır demesini, en kötü kâbusumun gerçekleşmek üzere olmadığını inkâr etmesini istiyordum.

"Hayır. Henüz değil. Hatırlattığın için teşekkürler. Annemi arayacağım. Seninle sonra konuşuruz."

"Amanda, gitme. Ne-"

Telefonu kapattı. Tanrım, şimdi ne yapmıştım? Şu anda hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Annesiyle yaşarken her şey çok daha kolaydı. Taşınana kadar yanlış bir şey yapamazdım. Tek yapmam gereken onu gıdıklamak, şaka yapmak, ona masal okumaktı ve o da benim harika olduğumu düşünüyordu. Şimdi yaptığım her şey göz devirmesine ya da "*Daaad*" demesine neden oluyor.

Hay sikeyim. Pandora'yı aramam gerekiyordu. Belki dansın olduğu hafta sonu Amanda'yı Zürih'e gönderebilirim. Böylece erkekler olmaz, biriyle çıkmak olmaz ve ben de cinayetden hapse girmekten korkmak zorunda kalmazdım. Kızım on dört yaşındaydı; erkek türünün gerçekliğine hazır değildi.

Kapının yüksek sesle çalınması üzerine "İçeri gel," diye bağırdım. Harper odaya girdi. İnledim. Onunla aynı odada olmak ihtiyacım olan en son şeydi.

"Ne?" diye sordum. Bana doğru ilerlerken sordum.

"Gözden geçirilmiş Bangladeş raporu." Bazı kâğıtları havaya kaldırdı. "Donna'ya bırakabilirdin."

Raporu büyük bir gürültüyle masama bıraktı. "Eminim Donna'ya bırakmış olsaydım, doğrudan sana vermem gerektiğini söylerdin."

Oh. Şımarıklık. Bunu beklemiyordum. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Haklıydı; ona zor anlar yaşıtıyordum. Ama kişisel değildi. Tamam, biraz kişiseldi. Sadece beni sinirlendiriyordu. İş yerinde duygusallıktan uzak olmakla övünürdüm. Hayatımın farklı alanlarını her zaman birbirinden ayırabilmiş, bir dünyadayken diğerini kapatabilmişim. Harper çizgileri bulanıklaştırdı. Toplantılarımız sırasında **o n u n** boynunun kıvrımına ya da kazağının göğüslerinin üzerindeki çekişine takılırdım. Kokusunu anlamaya ya da teninin parmaklarımın altında nasıl hissettireceğini hayal etmeye çalışıyordum. Hayal gücümün o kısmını kapatmaya çalıştım. Tekrar tekrar.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım. "Artık buradasın, masamın üzerine bırak, daha sonra bakmaya çalışırım."

"Sandviçini Donna'y a bırakayım o zaman," dedi topuklarının üzerinde dönerken. Yeni bir elbise mi giymişti? Ona çok yakışmıştı, yüksek yakalı ve ağırbaşlı olmasına rağmen kıcını ve kalçalarının salınımını gösteriyordu.

Dışarı çıkıp kapıyı çarparken cevap verecek zamanım olmadı.

Tanrım, bugün nereye dönsem bir tavırla karşılaşıyordum. Dolunay mı vardı? Cep telefonumu aldım ve Amanda'yı aradım. Cevap vermedi.

Halletmem gereken bir yığın kâğıt vardı ama Amanda'yla ilgili durumun özüne inmek istiyordum. Eğer dansa b i r i y l e gitmeyi umuyorsa, konuşmamız gereken çok şey vardı. Bütün eşyalarımı topladım. Trende çalışacaktım. Ofisten ayrılmak çifte bonus olacaktı; kızımınla birlikte olabilecek ve Harper'la arama biraz mesafe koyabilecektim. Ama bu uzun vadeli bir çözüm değildi. Harper'dan kaçmak için ofise gelmeyi bırakamazdım. Onu kendimden uzak tutmak için bir plana ihtiyacım vardı. Benimle bir şey yapmak istemediğinden emin olmanın bir yolu.

Connecticut'a dönüş yolculuğu beni gevşetmişti ve Harper'la aramda geçen her kilometrede daha iyi odaklanabiliyordum.

"Krep?" Amanda sinsice mutfığa girerken sordu. Fransız kapılar açıldı ve hafif bir esinti etrafımızda dolaşıyordu. Geleneksel bir aile olmamamıza rağmen, bu evin geleneksel bir aile hissi vermesini her zaman sevmişimdir. New York'taki dairemin şık çizgileri, parlaklığı ve ihtişamı yoktu ama her ikisini de seviyordum, her iki durumda da kendimi evimde hissediyordum.

Başımı salladım, bir kâseye yumurta kırdım. Katı gıdaya geçtiğinden beri, Amanda ve ben Pazar sabahları kreplerimizi paylaşır ve konuşurduk. Krep bizim olayımızdı.

"Eve erken gelmişsin," dedi. Telefonda beni evde istediğini ima etmişti ama bunu hiç beklemiyordu. Ona sürpriz yapabilmek güzeldi. İşin önemli olduğunu ama kendisinin her zaman önce geldiğini anlıyordu. Pek çok açıdan olgun biriydi, ama arada bir bana hâlâ on dört yaşında olduğunu hatırlatıyordu.

Tekrar başımı salladım.

"Yarım gün erken gibi," diye ekledi.

"En sevdiğim kadınla biraz vakit geçireyim dedim. Marion'u eve gönderdim, o yüzden krep yiyeceğiz." Evde olduğum geceler Marion ikimiz için de yemek yapıyordu. Haftada iki gece Amanda'nın iki büyükanne ve büyükbabası

onun için kavga ederlerdi. Küçükken onlarla çok fazla zaman geçirdiği için, sanki üç farklı ebeveyni varmış gibiydi ve iki kız kardeşim teyze katkısı sağlıyordu.

Amanda kahvaltı barındaki taburelerden birine zıpladı ve ben hamuru çırparken onu izledi.

"Bugün annenle konuştun mu?" diye sordum. Amanda'ya onu dansa kimin davet edeceğini ve bunu neye dayanarak yapacağını soramayacağımı öğrenmişim. Hayır, onun konuşmasını beklemek zorundaydım. Şanslıydım ki Amanda konuşkan biriydi.

"Hayır. Henüz değil."

Konuşması için onu cesaretlendirmeye çalışarak sessiz kaldım. "Bobby Clapham Samantha'yı dansa davet etti."

Çırpma telini daha sıkı kavradım ama ağzımı kapalı tuttum. Onu dinlemem gerekiyordu. dışarı.

"Callum Ryder'ın bana soracağını düşünmüştüm ama henüz söylemedi. herhangi bir şey."

On dört. Kimse bana biriyle çıkmaya bu kadar erken başlayacağımı söylememişti. Pandora'yı arayıp Amanda'yı yirmi bir yaşına gelene kadar odasına kilitlememiz konusunda anlaşabilir miyiz? İşi bırakıp onu birkaç yıl evde okutabilirdim, sonra da üniversitede yazışma kursuna gidebilirdi. Bu da bir seçenektir.

"Callum Ryder, senin sınıfında mı?" Onun hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım. Ya da belki de duymuştum ama dikkat etmemiştim. Amanda konuşmayı sevdiği için söylediklerinin büyük bir kısmını duymazdan geliyordum. Tüm o arkadaşlar, ağız dalaşları, beş saniye sürecek endişeler, kaldırılamayacak kadar fazlaydı. Ayak uyduramadım. Anladığım şeyler de beynimden hızla geçiyordu ve okuldaki arkadaşlıkları hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Böyle bir yaklaşımın hata olabileceğini anlamaya başlamıştım.

"Aman Tanrım. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun?" diye sızlandı. "Callum geçen sömestr San Francisco'dan buraya taşındı. Sana söylediklerimi hatırlamıyor musun?"

"Ah, doğru." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini örtbas etmeye çalışarak başımı salladım. Neden onu kız okuluna göndermemiştik ki? "Ve seni dansa davet etmesini mi istiyorsun?"

Yüzünde bir kızarıklık belirdi ve göğsümde delici bir acı hissettim. Tüm bunlar için çok gençti. "Belki," dedi. "Ama sadece komik olduğu için ve onu öğle yemeğinde bir kez dans ederken gördüm ve müziğe uygun hareket edebiliyor gibiydi."

"Yani herkes çift olarak mı gidiyor?" Konuşurken ürpermemeye çalıştım. Benim küçük kızım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, tezgâhın üzerindeki meyve kâsesinden bir üzüm kopararak.

"Callum seni dansa davet etseydi, seni alır ve-"

"Hayır, Samantha ve ben birlikte gidiyoruz. Bizi götüreceğini söylemiştin. Hatırlamıyor musun?" Sanki gelmiş geçmiş en aptal adammışım gibi ellerini önünde birleştirdi.

"Evet, hatırlıyorum," diye yalan söyledim. "Ama Samantha'yla artık arkadaş olmadığınızı sanıyordum?"

"Geçen hafta, baba. Devam et."

"Tamam, açıkla bana çünkü bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Callum'u orada görecek misin?" Omuz silkti.

"Sanırım."

Nabzımın gümbürtüsü yavaşladı. Belki de tüm bu olanları flört olarak nitelendirmek fazla dramatikti. Rahatladığımı belli etmemeye çalışarak hamuru ızgaranın üzerine döktüm. "Dans için kostümünü hazırladın mı?" diye sordum.

"Kostüm mü? Elbise mi demek istiyorsun? Bu bir kostüm partisi değil." İçimi çektim. "Beni rahat bırak. Elbisen var mı?"

Sırıttı. "Bu hafta şehirde sana eşlik etmemi ister misin diye merak ettim. Bilirsin, belki alışverişe gideriz?"

"Manhattan'da mı?" Onu bir dans için alışverişe götürebilecek nitelikte olduğumdan emin değildim. Neyin uygun olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Amanda'nın şehirde olmasından hoşlanmıyordum ve Manhattan'daki dairemdeyken beni ziyaret etme girişimlerini engellemeye çalışıyordum. New York bir çocuk için uygun bir yer değildi. Orada çok fazla kötü etki vardı.

"Evet," diye cevap verdi.

"Buradaki dükkanları sevmiyor musun?"

"Kimsenin sahip olamayacağı bir şey istiyorum." Yüz ifademdeki bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı. "On dört yaşında olmam mükemmel elbiseyi bulmanın önemli olmadığı anlamına gelmez, eğer düşündüğün buysa. Belki biriyle çıksaydın, bunu anlardın."

İşte başlıyoruz. Bir kriz durumu her zaman diğeriyle çakışırdı. Amanda sürekli bir kız arkadaş edinmem için başımın etini yiyordu. Ya da bir eş. Kadınlar yorucuydu. İş daha kolaydı. Ya da Harper başlamadan önce öyleydi.

"Güzel görünmeni istiyorum. Elbette bunu anlıyorum. Hayatımda bir sürü kadın var." İki kız kardeşi, bir kızı ve Pandora varken

Dünyamda östrojen eksikliği var.

"Bu konuda hep bencilce düşünüyorsun." Amanda içini çekti ve tabureden kaydı. Tabakları ve çatal bıçakları toplamaya başladı. Bana sorulmadan mutfağa yardım etmesi yeni bir şeydi. Ne kadar büyüdüğüne dair sürekli hatırlatmalar alıyordum ve her ne kadar gurur duysam da sanki yokuş aşağı freni patlamış bir şekilde savruluyormuşuz gibi hissediyordum. Bir an durmak, birkaç yıl burada ve şimdi olmanın tadını çıkarmak istedim.

"Çıkmayarak bencilik mi yapıyorum?" Krepleri ters çevirerek sordum.

"Kesinlikle. Her zaman bir kız kardeşim olmasını ne kadar istediğimi biliyorsun. Annem hep

Jason'la sonsuza kadar evli kaldım ve beni tamamen görmezden geldiler. Neyi beklediğini anlamıyorum. Evlenmek istemiyor musun?"

"Hey, bekle. Bir dakika önce biriyle çıkmaktan bahsediyordun, şimdi ise sadece çıkmakla kalmayıp bir kadınla evlenmem ve onu hamile bırakmam mı gerekiyor?" Kız kardeşlerimle konuşuyor olmalıydı. Sürekli birileriyle çıkmam için başımın etini yiyorlar, bana arkadaşlarını ayarlamaya çalışıyorlardı. Aslında kadın bulmak için yardıma ihtiyacım yoktu. Ama ne Amanda ne de kız kardeşlerim seks hayatım hakkında bir şey duymak zorundaydı.

Güldü. "Bunu hiç düşünmüyor musun? Burada büyük evde sadece ikimiz varız ve ben yakında üniversiteye gideceğim."

"Bugün beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Üniversiteye gitmene daha birkaç yıl var." Haklıydı; üniversite gerçekten de çok yakındı. Elbette gitmesini istiyordum ama belki hâlâ evde yaşayabilirdi. Ondan tamamen vazgeçmeye hazır değildim.

"Bence birinin olması senin için iyi olur. Ya bundan bir kız kardeşim olursa? O zaman bu daha da iyi olur." Tabakları kahvaltı barına yerleştirdi ve çatal bıçak takımlarını iki yanına koydu.

"Buna ne sebep oldu? Bir süredir senden böyle özel bir ders almamıştım, fıstığım." Bu sadece kız kardeşlerimin etkisi miydi, yoksa Pandora'yı özlemiş miydi? Krepleri hazırladım ve ocağı kapattım. Onun için yeterli değil miydim?

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Samantha'nın annesi çıkıp çıkmadığınızı soruyordu, ben de merak ettim."

Samantha'nın annesi mi? Neden Samantha'nın yeni boşanmış annesinin sorusunun ardında komşuluk ilgisinden daha fazlası olduğunu düşündüm? Amanda benimle birlikte yaşamaya başladığından beri, bazı arkadaşlarının anneleri

Gelmek için bir bahane. Hiçbirine müsait olduğumu düşünmeleri için bir neden vermemiştim.

"Bence birini bulman iyi olur, hepsi bu. Ben de bir kız kardeş istiyorum."

Birileriyle çıktım, yani seks yaptım, bol bol seks. Ama bunlar hep New York'ta oldu. Connecticut'a hiç kimseyi getirmedim. İki dünyamı ayrı tuttum. Asla daha fazlası olmadı. Her iki dünyanın da en iyisine sahiptim - Connecticut'taki ailem, King & Associates ve Wall Street'teki kariyerim. Daha fazlasına hiç ihtiyacım olmadı. Bana kalırsa hayatımda hiçbir boşluk yoktu. Anlaşılan Amanda aynı fikirde değildi.

"Baba-kız birlikte geçirdiğimiz zamanları özlemiyor musun? Krep yemeyi, maç izlemeyi?"

"Bunu yapmayı neden bırakalım ki? Üçümüz birlikte yapabiliriz ve Chelsea yeterince büyüdüğünde o da krep yiyebilir."

"Chelsea mi?" Kafam karışmıştı.

"Küçük kız kardeşim. Ya da belki Amy daha iyi olurdu. İkimizin de adının A ile başlaması hoşuma gidiyor."

Tabii ki. Amanda bana sırtınca ben de kıkırdadım. "Delisin ama seni seviyorum."

"İstersen sana bir eş bulabilirim." "Kes şunu ve kreplerini ye."

"Eğer bir randevuya çıkmayı kabul edersen, anneme Pazartesi gecesi bana krep yedirdiğini söylemem. Çok kızar biliyorsun." Vay canına, belki de pazarlık becerilerimin bir kısmı genetik olarak bana geçmişti.

"Bana şantaj yapmaya çalışmadığını söyle." Barda yanına otururken saçlarını karıştırdım. "Şansımı annenle deneyeceğim. Bazen şekerin nasıl tek çözüm olduğunu bilir."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Ben senin babanım. Eğlenceli olmamam gerekir."

"Lütfen bir kadını yemeğe götürmeyi düşün. Tinder birini bulmak için bir yer olmalı."

Tinder mı? "Tinder'da olmadığına söz ver yoksa telefonunu alırım ve otuz beş yaşına gelene kadar geri alamazsın."

"Baba, tabii ki Tinder'da değilim. Deli misin sen? On dört yaşındayım." Sonunda mantıklı konuşmaya başlamıştı. "Tinder yaşlı insanlar içindir. Senin gibi." Amanda şurubu tabağının üzerinde tuttu ve kehribar rengi yapışkanlık aktı.

Harper Tinder'da mıydı? Belki de öğrenmeye çalışmalıyım. Siktir, hayır.
Neden böyle düşünüyordum ki?

"Şuna bir bak baba. Bana söz ver."

"Hiçbir şey için söz vermiyorum," diye cevap verdim ama sesimin ne kadar inandırıcı geldiğinden emin değildim.

ÜÇ

Harper

Üç gündür Max'ten Bangladeş raporu hakkında haber bekliyordum. Pazartesi günü alabilsin diye bütün hafta sonu kıcımlı yırtmıştım. Hiç zahmet etmemeliydim. Çarşamba akşamıydı ve takip toplantımızı iki kez iptal etmişti. Ayakkabılarımı çıkardım ve koltuğuma yığıldım. Ben'in ya da belki de Jerry'nin dondurucudan seslendiğini duyabiliyordum.

"Kesin şunu çocuklar," diye bağırdım. Akşamı yemek yiyerek geçiremezdim. Hayır. Üretken olacaktım, bodrumdaki spor salonundan faydalanacaktım. Böylece patronum olan o pisliği aklımdan çıkarabilirdim. Günün erken saatlerinde koridorda yanımdan geçip gitmiş ve beni tamamen görmezden gelmişti. Tamam, belki raporum daha iyi olabilirdi ama bana sessiz davranması profesyonelce bir davranış gibi görünmüyordu. Kendime onun düşündüğüm gibi bir adam olmadığını hatırlatmak zorundaydım ve bu yine de King & Associates için çalışmaktan çok şey kazanamayacağım anlamına gelmiyordu.

Antrenman kıyafetlerimi giydim, bir şişe su aldım ve aşağıya indim. Binada bir spor salonu olması, Manhattan'da bir yer aramaya başladığımda umduğumdan çok daha fazlasıydı ve henüz ziyaret etme fırsatım olmamıştı. İş iyi olmayabilirdi ama ev her türlü kötülükten uzak bir kozaydı. Rahatlayabilir, büyük resme odaklanabilirdim.

Eliptik bisiklet üzerinde geçireceğim otuz dakika kafamı boşaltacak ve Max King'e fiziksel olarak zarar vermenin yollarını düşünmemi engelleyecekti.

Spor salonuna girdiğimde, biri serbest ağırlıkları kullanan, biri bisiklete binen, diğeri de kürek çeken üç adamın zaten orada olduğunu fark ettim. Köşedeki duvara sabitlenmiş televizyondan gelen CNN'in kısık sesi d ı ş ı n d a içerisi sessizdi. Alanın geri kalanını kontrol ettim. Ayna yoktu, bu yüzden hareket ederken sallanan herhangi bir parçama bakmak zorunda kalmadım. Mükemmeldi. Sanki burayı kendim icat etmiş gibiydim.

Boş bir eliptik bisiklete doğru ilerlerken, ağırlıkları kullanan adamın bariz bakışlarından kaçındım. Su şişemi bisikletli adamın hemen arkasındaki makinenin tutucusuna bıraktım - harika bir kıcı vardı - a t l a d ı m ve beni öldürmeyecek bir program bulmaya çalıştım. Tam da ofisi düşünmemi engellemek için ihtiyacım olan şeydi; sıkı bir egzersiz ve güzel bir manzara.

Makinede zor olacağını bildiğim bir program buldum, ancak King & Associates'in nasıl bir hayal kırıklığına dönüştüğünden başka bir şeye odaklanmak istedim. Ofiste olmadığım zamanlarda dikkatimi dağıtabilmem gerekiyordu, yoksa kendimi delirtecektim. İşteki ilk günümde çok fazla gülümsemekten çenem ağrıyordu. Sonunda hayalimi gerçekleştirmiştım ve bunu tek başıma yapmıştım. Parlak bir geleceğin ilk adımını atmış gibi hissediyordum. -Tüm planlarımın başlangıcı burada birleşti. Heyecandan yerimde **d u r a m ı y o r d u m** . Ama ilk hafta Max'le tanıştırıldığımda ve o başını masasından kaldırıp merhaba demeye bile tenezzül etmediğinde bu heyecan çabucak kaybolmuştu.

Bisikletin üstündeki adam soluk soluğa doğrulup oturdu, omuzlarını çevirdi, sonra pedal çevirmeye devam ederken başını bir o yana bir bu yana eğdi. Güzel, geniş bir sırtı ve terden sıırıslıkm olmuş simsiyah saçları vardı. Ciddi bir duşa ihtiyacı olacaktı. Eğer çatı katında seks yaptığını duyduğum adam oysa, ona eşlik etmekten mutluluk duyardım.

"Bu binada mı oturuyorsun?"

Serbest ağırlıkları kullanan adam kolunu makineme dolayınca sıçradım. Başını çevirdiğini görmemiştım. Kısa boylu, iri yapılıydı ve o kadar bronzdu ki ona bir iddiayı kaybedip kaybetmediğini sormak istedim. Sanki Manhattan'ın merkezine değil de Jersey sahiline aitmiş gibi görünüyordu. Başımı salladım, konuşmamamın onu uzaklaştıracağını umuyordum.

"Söylememin sakıncası yoksa, güzel bir popon var."

Gerçekten mi? Ona öldürücü bir bakış attığımda ellerini kaldırdı. "Küstahlaşmana gerek yok. Sadece güzel bir kıcı severim."

Bakışlarımı makinemin paneline sabitledim, adamı yumruklamak istiyordum. Jersey Shore'un arkasından bir adam, "Bence yoluna devam etsen iyi olur," dedi. "Hey," diye cevap verdi Jersey Shore.

"Kıza iltifat ediyordum." Daha fazla dikkat çekmek istemediğim için başımı öne eğdim.

"Onun kaybı, değil mi?" diye cevap verdi kurtarıcım. Bu sesi tanıdım. Beynim ünlü biri olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Jersey Shore uzaklaştı ve ben de gülümseyerek başımı kaldırdım.

"Teşekkür ederim." Sanki biri tüm hayatımın üzerine sıçmaya çalışıyordu.

Max-King tam karşımda duruyordu.

Öldürmek. Öldür beni. Şimdi.

Buraya kaçmak için geldiğim adam apartmanımdaki spor *salonumun* tam ortasında duruyordu. Etrafa bakındım. Jersey Shore gitmişti,

ve kürekçi hala gidiyordu. Max King iyi bir adamdı. Hayat hiç adil değildi.

Uzuvlarım çalışmayı bıraktı ve eliptik bisikletten yarı ayağım takıldı, yarı adım attım ve makinelerin arkasındaki duvara tökezledim. *Gerçekten mi?* Darbeler gelmeye devam ediyordu.

"İyi misin?"

O bana doğru ilerlerken kendimi alçıpandan sıyırdım.

Başımı salladım, sözcükleri gerçekten oluşturmayı başarsaydım ne söyleyeceğimden emin değildim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Dairemin, bu adamın ofisteki aşağılık davranışlarından kaçmak için sığınağım olması gerekiyordu. Şimdi ise sarhoşken ya da makyajsızken apartmanımın koridorlarında onunla karşılaşmaktan endişe etmem gerekiyordu. Beni makyajsız ya da eşofmanla görmesi önemli değildi; bu sadece hakkımda kötü düşünmesi için başka bir neden olurdu.

"Peki, tamam. Sanırım binada yaşıyorsun," dedi, sonra çenesini sıktı ve sanki kaçmak istiyormuş gibi gözlerini kapıya dikti.

Benim için sorun yoktu.

"Evet, yeni taşındım."

Bana baktı ve Bangladeş raporumu gözden geçirirken yaptığı gibi parmaklarını alnına bastırdı. "Doğru."

Ve hepsi bu kadar. Söyleyecek başka bir şey bulamadan, sanki taşakları yanıyormuş gibi hızla kapıdan çıktı.

Ofis dışında da içeride olduğu kadar terbiyeli değildi. Hâlâ soğuk ve kabaydı.

Güzel kıcına rağmen.

Duvara yaslandım, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Bir yıl önce Max King'in beş metre yakınında olmak bile hayatımın zirvesi sayılırdı. Şimdi ise sadece ofiste bana işkence etmekle kalmıyor, aynı zamanda binamın spor salonunu da girilmesi yasak bölge haline getirmişti. Su şişemi aldım ve daireme geri döndüm. Günüm daha da kötüleşebilir miydi?

Spor salonunda Max'le karşılaştıktan sonra neredeyse anevrizma geçiriyordum, acil servise gitmeden mümkün olan en sıcak duşu almış, saçlarıma fön çekirmiş ve ardından satın aldığım beyaz ipek bornozuma sarınmıştım

Barney's'de indirimde. Kendimi hep daha iyi hissederdim. Sanki kendimi toparlamışım gibi. Bir BFF indirmeye ihtiyacım vardı ve tekrar yola koyulacaktım.

"Selam Grace," diye cevapladım telefonumu açtığımda.

"Kafanı fırına sokmak üzereymişsin gibi konuşuyorsun," dedi bir şeyler çığnerken.

Ona gelip geceyi burada geçirebilir miyim diye sormak istedim. Kira kontratımın geri kalanı için. "Sadece işte kötü bir gün geçirdim." Eğer ona Max'in binada olduğunu söyleseydim, daha kiracı kelimesini söyleyemeden beni Brooklyn'e geri gönderirdi. Genel bir yakınma seansıya yetinmek zorunda kalacaktım, bu yüzden Bangladeş raporundan hâlâ haber alamadığımı açıkladım.

"İşinizi bırakmayı hiç düşündünüz mü? Gerçekten değmez.

"

"İstifa edemem. Bu benim hayalimdeki pozisyon. O kadar çok çalıştım ki için. Özgeçmişimde sadece iki yıla ihtiyacım var, sonra altın olacağım." Ve kim bilir. Gözden geçirilmiş Bangladeş raporuyla onu kazanmış olabilirdim. Yarın ofise gittiğimde yeni bir sayfa açtığımı görebilirdim.

Ve bir sonraki Beyoncé ben olabilirdim.

"İki yıl mutsuz olmak için uzun bir süre. Her zaman babanla konuşabilirsin."

Ciddi miydi? "Neden böyle bir şey söyledin ki?" Grace, çocukları arasında yatırım bankası JD Stanley'de çalışmayan tek kişinin ben olduğumu biliyordu. Üç üvey kardeşimin hepsi de üniversiteden sonraki Eylül ayında yüksek lisans kursuna başlamıştı. Onu geri çevirerek tatmin olacağımı düşünmüştüm ama hiç sormadı. Grace neden onu arayacağımı düşünsün ki? Ondan hiçbir şey istemiyordum.

"Şirketinin ihtiyaç duyduğu türden işler yapıyorsun, değil mi? Onun için mükemmel bir beceri setine sahip değil misin?"

"Fark etmez." Ben ve Jerry'nin mutfaktan gelen çığlıkları giderek yükseliyordu. "Dünyadaki son insan bile olsa onun için çalışmazdım. Ve hatırlarsanız, bana hiç iş teklif etmedi. Doğru üreme donanımına sahip değildim."

"Muhtemelen senin istediğini düşünmemiştir." Bu soramayacağı anlamına gelmiyordu. "Seni tanımıyor, ne kadar zeki ve hırslı olduğunu anlamıyor. Yüz yaşında falan. Muhtemelen eski kafalıdır." Kadınların evde kalıp çocuklara bakması gerektiğini düşünen farklı bir nesilden mi geliyordu? Beni tanımış olsaydı, öyle olmadığımı bilirdi.

"Bu konuşmayı yaptığımıza gerçekten inanamıyorum. Hayalimdeki işi bırakacak değilim, babamdan da bir şey isteyecek değilim." Bacaklarımı kanepeye doğru salladım ve sırt üstü uzanıp tavana baktım. "Onu savunuyor olman beni gerçekten üzmeye başladı."

"Gerçekten savunmuyorum. Sadece sana bir çıkış yolu sunmaya çalışıyorum."

Grace her zaman benim sorunlarımı çözmeye çalışırdı. Ve çıktığı tüm erkeklerin sorunlarını. Grace'in bu durumu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ayak sesleri tavanda gümbürdedi ve aydınlatma armatürümün hafifçe ileri geri sallanmasına neden oldu. Tanrım, ihtiyacım olan son şey komşularımın tekrar kavga etmesiydi. Seks hayatımdaki eksikliğin hatırlatılmasını istemiyordum.

"Teşekkür ederim ama bir çıkış yoluna ihtiyacım yok. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Pes eden biri değildim.

"Ama mutsuzsun."

"Etmiyorum." Daha az şikayet etmeliyim. Max'i binamda bulduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. "Standartlarım çok yüksek." Üst kattan gelen gümbürtüler, birinin ileri geri volta atmasına benziyordu. "Yeniden ayarlayacağım, sıfırlayacağım ve her şey yoluna girecek."

Klasik müzik, belki de Bach, üst kattan bangır bangır geliyordu. O kadar yüksekti ki evim titremeye başladı. Metal kafalıların ya da kafayı bulmuş dans müziği bağımlılarının müziklerini yüksek sesle çalıp komşularını rahatsız etmeleri gerekirdi, klasik müzik meraklılarının değil.

"Klasik müzik mi açtın? Tanrım, Manhattan'da bir haftadan az kaldı ve şimdiden birbirimizden uzaklaşmaya başladık."

Kıkırdadım. "Hayır, ben açmıyorum. Üst katta." "Shaggers mı?"

"Evet. Gerçi sevişmiyorlar. İçlerinden biri beton çizmelerini giymiş ve tavanımda bir fil gibi dans ediyor." Müzik, sürekli ayak seslerini bastırmamıştı. "Yukarıda iki kişi olup olmadığını anlayamıyorum."

"Brooklyn biraz daha çekici mi görünüyor?" Grace sesindeki kendini beğenmiş tonu gizleyemedi.

"Eminim müzik birazdan kesilecektir. Belki de kötü bir gün geçirmişlerdir ve benim yaptığım gibi müziği bastırmaya çalışıyorlardır."

"Taylor Swift mi?"

Omuz silktim, Swift tercihimden utanmamıştım. "Stevie Wonder diyecektim ama Taylor da olur."

"Gürültü seni kızdırmadı mı?"

Başka bir gün olsa öfkelenirdim ama çatı katındaki komşularıma sinirlenmeye izin veririm, elimde hiçbir şey kalmazdı. İş o kadar hayal kırıklığı yaratıyordu ki içim boşalıyordu. İşle ilgili tüm heyecanım kaybolmuş ve tıpkı üniversitedeki barmenlik işim gibi bir amaca hizmet eden bir araç haline gelmişti. Ve şimdi Max binadayken, kendimi güvende hissettiğim tek yer ön kapımın arkasıydı. Eminim komşularım yakında volta atmayı bırakıp müziğin sesini kısacaklardır.

"Bana randevunu anlatır mısın?" diye sordum. "Bu yüzden aradım."

Grace'in beş parasız müzisyenlere, sanatçılara ya da gerçekten bir baltaya sap olamamış herkese karşı bir ilgisi vardı. Bu, hayatında her zaman bir dram, her zaman düzeltmesi gereken biri olduğu anlamına geliyordu.

"Ahhh," diye iç geçirdi. "O çok yetenekli. Sadece doğru patronu bulması, bir fırsat yakalaması gerekiyor, anlıyor musun?" Bunun ne yaptığını unutmuştum. Hepsi göbek adı ezik olan bir adama dönüşmüş gibiydi.

"Sence gereken özelliklere sahip mi?" Grace, bir erkeği başarıyı yakalamadan önce bulma ve en başından beri orada olan kişi olma fikrini seviyordu. Sorun şu ki hiç başaramadılar. Bir ezikten diğerine **a t l ı y o r d u .**

"Gerçekten öyle. Bu adam bir sonraki Damien Hirst ya da Jeff Koons, yemin ederim."

Oh, doğru. Bu bir sanatçıydı. Aydınlatma armatürü daha da şiddetli bir şekilde sallanırken tavana baktım.

"Gelecek hafta New Jersey'de bir enstalasyon yapacak. Sen de gelmelisin. Bayılacaksın."

New Jersey'nin bir sonraki Jeff Koons'u sergilemek için uygun bir yer olduğundan emin değildim ama beni dışarı çıkarabilirdi. "Elbette. Ama 'enstalasyon' derken ne demek istiyorsun?"

"Üzerinde çalıştığı interaktif bir parça. Bana göstermeyecek ama eminim harika bir şeydir."

Grace her yönden çok mantıklı ve pratikti ama her şeyin en iyisine inanmak istiyordu. Bu biraz sevimli, biraz da sinir bozucuydu.

"Ve seni tanıştırmak istediğim bir arkadaşı var."

İnledim. "Grace."

"Hayır, bu adamı seveceksin. O bir takım elbise."

Üst katta müziğin sesi açılmıştı. Klasik müzikten anlamazdım, gerçi annem Johann'ın çello süitlerine bayılırdı. Güzeldi ama bu kadar yüksek olması şart mıydı?

"Köpeğime takım elbise giydirebilirim. Bu onunla çıkmak istediğim anlamına gelmez."

Beni cezbeden zenginlik değil, azimdi. Takım elbise giyip giymedikleri önemli değildi - yine de özel kesim, lacivert yünlü bir elbiseyi sanki onun sahibiymiş gibi doldurabilen bir adam gibisi yoktu. Max King'den nefret edebilirdim ama takım elbise giymeyi iyi biliyordu. Ve görünüşe göre spor kıyafetleri. Onu spor salonunda görmem, sıcak satışlar yapılırken sıranın en önünde olduğu fikrimi değiştirmemişti.

"Senin köpeğin yok," dedi Grace.

"Demek istediğim o değil." Kimseyle çıkmak istemiyordum, aşkın dikkatimi dağıtmasını istemiyordum. Birçok arkadaşımın kariyerlerinde çok iyi giderken, bir adama aşık oldukları için birden hırslarının azaldığını görmüştüm ve sonra ayaklarını pedaldan çektiklerinde, adam tahmin edilebileceği gibi onları terk ediyordu. Bu anneme bile olmuştu. Ve ben aynı hatayı yapmayacaktım.

"Bu adam başarılı. Finans alanında bir şeyler yapıyor, belki de mimarlıktı."

"Evet, ikisini nasıl karıştırdığını anlayabiliyorum." İstediğim en son şey finans sektöründe çalışan bir adamdı. Bu sektör babam gibi adamlar yetiştiriyordu ve onlar en kötü türdendi.

Grace güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Geliyor musun?"

"Bana kimseyi ayarlamayacağına söz verirsen. İlgilenmiyorum."

"Sana tuzak kurmuyorum. Ama ne diyebilirim ki? O orada olacak, sen de orada olacaksın."

"Kapatıyorum. Güzellik uykumu almalıyım." Telefonu iptal tuşuna bastım ve masanın üzerine fırlattım. Saat onu biraz geçiyordu ama Bach seven komşularım çenelerini kapatana kadar erken yatmak imkânsızdı.

Ilık süt ve bir Benadryl uyumama yardımcı olabilirdi ama sadece şarabım vardı ve Benadryl'im bitmişti.

Kendime bir bardak Pinot Noir doldurdum, yatağa girdim ve televizyonu açtım.

Kırk beş dakika sonra müzikten televizyonu zar zor duyabiliyordum ve gümbür gümbür gelen ayak sesleri azalmamıştı. Ne yani, yukarıda Kilimanjaro'ya tırmanmak için antrenman yapan biri mi vardı? Uzuvarım sinirden seğirmeye başladı. Yukarıda her kim varsa yakın zamanda bir şeyleri değiştirecek gibi görünmüyordu ve ben uyumak istiyordum. Sabırlı olmaktan *fazlasını* yapmışım. Polisi arayabilir miydim? Kira kontratında belli bir saatten sonra gürültü yapmamakla ilgili bir şey yok muydu? Kira kontratımı nereye koymuştum?

Yorganı üstümden attım ve yataktan fırladım, sonra Grace ve benim buraya taşınırken taşıdığımız battaniye kutusunu açtım. İnkâr kutusunu... Tüm hayatımın idaresi oraya gitmişti. Sonunda bir hafta önce imzaladığım kâğıtları buldum ve sayfaları çevirmeye başladım, neredeyse bir tanesini ikiye bölecektim. Bir insan nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Yüksek sesle seks bir şeydi, ama müzik ve yürüyüş antrenmanı başka bir şeydi. Gittikçe sabırsızlanırken parmaklarımı sayfalarda gezdirdim. Evet. Akşam saat ondan sonra diğer komşuları rahatsız edemeyeceğim yazıyordu. Üst kattaki insanlar kira kontratlarını ihlal ediyorlardı. Kâğıtlarımı sıkıca kavrayarak ön kapıya doğru koştum, anahtarlarımı aldım ve merdivenlerden bir kat yukarı çıktım. Etrafa bir göz attım. Sadece bir daire kapısı vardı. En azından yanlış kişiyi rahatsız etmekten korkmam gerekmiyordu.

Metale vurdum, yüzeyde fokurdayan öfkeyi yutmaya çalıştım. Her şey çok fazlaydı. Önce mükemmel bir iş bulmuştum ama Max King gerçeği yüzünden mahvolmuştu, sonra da apartmanımda ondan kaçamamıştım. Şimdi de gürültülü komşularım uyumama engel oluyordu. Her şey çok adaletsiz görünüyordu.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle. Ne kadar gürültü **yaptıklarının** farkında değiller miydi?

Kimi kandırıyordum ki? Bu adamları Hamptons'tan bile duyabildiğime emindim.

Ayak sesleri bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı devam etti. Kapıya doğru gelen kimse yoktu.

Yumruklarımı soğuk metale vurdum ve "Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdım.

Neredeyse anında ayak sesleri durdu, sonra yön değiştirdi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Çok mu ileri gitmiştim? Bir seri katilin ya da Bach'a meraklı bir uyuşturucu satıcısının kapısını çalıyor olabilirdim.

Kilitler takırdamaya başladı ve kollarımı kavuşturup gürültücü komşuma ağzının payını vermeye hazırlandım. İpek bornozumun üzerine bir kazak giymeliydim.

Kapı ardına kadar açıldı ve Max King ile ikinci kez, onu bulmayı hiç beklemediğim bir yerde yüz yüze geldim.

Ve tabii ki gömleksiz olmalıydı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Öfkeyle kollarımı havaya kaldırarak bağırdım.

Gözleri kocaman açılmıştı ve vücudumda geziniyordu. Göz hizasını takip ettim; lanet olsun, bornozum parçalanmaya başlamıştı. İpeği tutup kendime çektim ve patronumun önünde neredeyse çıplak olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Kaşları neredeyse tavana çarpacaktı ve elini uzattı. "Buraya gel," dedi beni dirseklerimden çekerken. "Giyinik değilsin."

Sağlam durmaya çalıştım ama beni öyle bir kuvvetle kavradı ki ona çarptım ve dairesine doğru geriye doğru tökezledik.

"Tanrım, Harper," diye homurdandı ve beni itti ama kollarımı bırakmadı. İlk defa bana ilk adıyla hitap ettiğini duyduğumu fark ettim. Normalde bana Bayan Jayne derdi. Gözlerini kapattı ve dişlerini sıkarak "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

DÖRT

Maksimum

Ona bu kadar yakın olmak beni deli ediyordu. Ona kafamda o kadar kötü şeyler yapmıştım ki, ete kemiğe büründüğümde ona fazla aşına olacağımdan hep endişe duymuştum. Ve şimdi onu elime almıştım, ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece gitmesine izin vermek istemediğimi biliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Bazı kâğıtları tutmaya çalıştı ama ben kollarını yanlarından sıkıca tutarak onu duvara doğru ittim. "Tavanım gümbürtüden çöküyor."

Beynim işlevini yerine getiremiyordu. Neden benim dairemdeydi? Neden bağıırıyordu?

Spor salonundaki mafya babası kılıklı adamın Harper'a asıldığını görmek, *onun benim apartmanımda* oturduğunu fark etmenin şokunu a t l a t m ı ş t ı . Onu kaldırıp kışına tekme basmak istemiştim. Sonra adam gittiğinde onun egzersiz kıyafetlerinin vücudunu o kadar sıktığını fark ettim ki çıplak da olabilirdi ve kendimi utandırmadan önce gitmem gerektiğini söyleyen tenimdeki seğirmeden kaçarak spor salonundan dışarı fırladım.

Ve şimdi apartmanımın duvarına yaslanmıştı. Öfkeli. Ve sadece kısmen giyinikti.

Nutkum tutulmuştu.

İş yerinde her zaman çok sakin ve kontrollüydü. Onu böyle tedirgin görmek tuhaftı. Belli ki onu iyi tanı mı y o r d u m , muhtemelen aramızda mümkün olduğunca mesafe bırakmaya çalıştığım için ona çok az zaman ayırıyordum. Sapkın küçük beynimde neler olup bittiğini tahmin etmesinden, onunla yapmayı hayal ettiğim her şeyi bilmesinden nefret ederdim.

"Ve müzik. Gören de New York Filarmoni'nin burada olduğunu sanacak. Ne haltlar dönüyor burada?"

Ellerim onun kollarına sarılmaktan yanıyordu. Tutuşumu gevşettim ama onu tamamen bırakamadım.

"Cevap ver bana!" diye bağırdı. "Ofiste beni görmezden gelmene katlanmak zorundayım ama burada maaş çeklerimi imzalamıyorsun. Kira kontratını ihlal ediyorsun."

Profesyonel dış görünüşünün altında normalde gördüğümde daha fazlası olduğuna dair bir sezgi m v a r d ı . Birkaç kez benim bir işveren olduğumu düşündüğünü ima etmişti.

Göt herif. Bu bir rahatlamaydı, çünkü benden nefret ediyorsa bu işleri kolaylaştırıyordu. Aradaki mesafeyi açıyordu.

Ama artık hiçbir şey kolay değildi, hele o burada, neredeyse çırlıçıplak karşımdayken. Parmaklarımın altındaki pürüzsüz teni hiç yardımcı olmuyordu. Misk ve seks kokusu vücuduma sızıyor ve doğrudan sikime gidiyordu. Meme uçlarının bornozunun ipeğini dürtmesi. Hiçbiri yardımcı olmadı. Gözlerimi kapattım, hissettiklerim üzerinde bir tür kontrol sağlamaya çalışıyordum.

"Beni dinliyor musun?"

Dinlemiyordum. Üzgün olduğunu duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Duyularım aşırı yüklenmişti.

Başını geriye doğru eğerek uzun, kremi boynunu ortaya çıkardı ve bıkkın bir şekilde iç çekti. Kendimi durduramadan kolunu bıraktım ve işaret parmağımı çenesinde ve boynunda gezdirdim. Nefes nefese kaldı ama kendimi tutamadım. Parmağımı daha aşağıya, boğazının dibindeki çukura kadar takip ettim. Uyuşturucu gibiydi. Ondan aldığım her darbe daha fazlasını istememe neden oluyordu. Onun yüksekliğini kovalıyordum.

"Ne yapıyorsun, seni pislik?"

Sözleri beni kısa kesti. Pislik mi? Donup kaldım ve kafamı kaldırdım. Kahretsin, ona böyle şeyleri hayal gücümde yapıyordum, yüz yüze değil.

"I . . . Özür dilerim." Onu bıraktım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirerek geri çekildim. Ne düşünüyordum ki? Ben bir babaydım. Bir iş adamıydım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Durakladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ofiste bana kötü davranıyorsun," dedi, sesi sessiz ve sorgulayıcıydı.

Başımı salladım. "Biliyorum." Kasıtlıydı.

Bakışlarımı onun dolgun, somurtkan dudaklarına sabitledim. O dudakların yaptığını hayal ettiğim onca şey... O haklıydı. Ben bir pisliğim.

"Ve sen benim aptal olduğumu düşünüyorsun," dedi.

"Aptal mı?" Eğer bu doğru olsaydı bu kadar çekici olmazdı. Evet, yine de güzel olurdu ama bu gezegende bir sürü güzel kadın vardı. "Aptal olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman neden bana bok gibi davranıyorsun?" Beni işaret etti; sesi daha da yükseldi. "Sanki ben yokmuşum gibi davranıyorsun." Parmağını göğsüme sapladı. Sanki üzerinde "sik" yazan bir düğmeye basmış gibiydi. Ondan gelen her dokunuşa karşılık aletim zonkluyordu.

Parmağını tuttum, tenini tenime bastırmayı bırakması için onu zorladım ve donup kaldım, bırakmak istemedim ama o elini benden çekmedi. Bunun yerine birbirimize baktık, daha sonra ne olacağını bilmiyorduk ve birbirimizden cevap bekliyorduk. Bağırması bitmiş miydi? Ellerimi bir saniye daha kendime saklayabilir miydim?

Sürpriz bir şekilde elindeki kâğıtları bıraktı, bir adım öne çıktı, boştaki elini boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Vücudumda bir rahatlama hissettim ve onu itmek yerine açgözlü dilimi ağzına soktum. İnledi, sesi tüm vücudumda yankılandı. Sanki alıştırmaya yapmış gibi, sanki o da benim kadar düşünüyor muş gibi bana dokundu.

Bir an için geri çekildim ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu tam da ihtiyacım olan cesaretlendirmeydi. Onu duvara doğru ittim ve dudaklarımı köprücük kemiğine indirdim.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Benden nefret ediyormuş gibi davranmıyordu, kaçmaya çalışmıyordu. Onu yanlış mı anlamıştım? Yukarı baktım ve kaşlarını çatı.

"Durma," dedi.

Sırıttım ve başımı eğdim. Bunu istiyordu. "Durmayacak mısın?" Boynuna doğru sordum. Bir eliyle parmaklarını saçlarıma geçirdi ve diğer elini omzumun üzerinden geçirdi. İnleme sırası bendeydi. Onun tek bir dokunuşuyla tüm korkularım doğrulanmıştı: Bu kadını istiyordum. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Kadınları daha önce de çekici bulmuştum ama hiçbir zaman onlara yakın olmak için ezici bir arzu duymamıştım. Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim zamanlarda bile. Bir konferans görüşmesine ya da sunuma konsantre olmam gerekirken kendimi hiçbir zaman bir kadını düşünürken bulmamıştım. Asla onları gülümsetmek, tüm sırlarını öğrenmek istemedim. Bacaklarını ayırdım ve o da kalçalarını bacağıma dayadı.

Bu kız beni bitirebilirdi.

Onu gördüğüm an bundan şüphelenmiştim. Çalışmalarını gördüğüm an anlamıştım.

Yetenekli. Güzel. Keskin. Seksi.

Hepsini istiyordum.

Bunun olmaması için bir sürü sebep vardı. O benim için çalışıyordu. Sadece kadınlarla seks yapıyordum; ilişkiye girmiyordum. Bunları sessizce tekrar tekrar okudum.

Geri çekildim ve ağzı açık bir şekilde bana baktı. Ellerimi başının iki yanındaki duvara dayadım.

"Ne?" diye sordu.

"Ben senin patronunum."

"Merak etme. Ne olursa olsun, sabah cinsel taciz davamı açacağım." Pantolonumun içine uzandı ve parmaklarını sertleşen sikimin etrafına sardı. "Bunu iyi değerlendirebilirsin."

Sırttım. Beni diken üstünde tutacaktı.

Bornozunun bağını açtığımda ipek omuzlarından kaydı. Ellerimi teninde gezdirerek göğüslerinden kaçındım, sonra karnından aşağı inerek düzgünce kesilmiş amına ulaştım. Durakladım.

Sırtını dikleştirdi, vücudunu bana doğru itti, daha fazlasını istiyordu.

"Ama benden nefret ediyorsun," diye alay ettim.

"Bakalım fikrimi değiştirmek için ne yapabilirsin?" Elini benimkine bastırды ve parmaklarımı ıslaklığına doğru itti.

Onun için ne planladığımdan ve bunu ne kadar zamandır planladığımdan haberi yoktu.

Neredeyse sonradan aklıma gelen bir düşünceyle dudaklarımı onunkilere sürdüm. Fantezilerime rağmen kendimi dizlerimin üzerine çökerken buldum. Onu da beni delirttiği kadar delirtebileceğimi bilmem gerekiyordu. Bacağını omzumun üzerinden çekmeye çalıştım ama o direndi ve beni ayağa kalkmaya teşvik etti.

"Patronun kim olduğunu unuttun mu?" diye sordum. "Ofiste, belki."

Zorla onu duvara doğru ittim ve bacağını kaldırdım. Dilimi hissettiğinde yumuşayacağını biliyordum. Ve haklıydım. Her zaman haklıydım. Kalçalarını öne doğru itti ve dilim klitorisinin üzerinde bir kez, sonra iki kez gezinirken bacağını sırtımdan aşağı kaydırды. Eğer yatak odasında patronun ben olmadığımı düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

Bir elimi bir kalçasına doladım ve diğer elimle avucumu düz karnına bastırarak klitorisinden ıslaklığının kaynağına kadar yaladım, tatlı tadının tadını çıkardım. Çok fazla ıslaklık vardı. Sanki ilk tanıştığımızdan beri benim için ıslanmıştı. Kokusu bana doğru titreşirken tırnakları kafa derime batıyordu. En son ne zaman bir kadının altına yattığımı hatırlayamıyordum ve tam o anda, hiç bu kadar güzel, bu kadar sıcak, bu kadar ıslak bir tat aldığımı hatırlayamıyordum.

Onu tutmama rağmen, dik durmakta zorlanıyor gibiydi.

"Yapamam," diye haykırdı.

Harper'ın **k a f a s ı n a** koyduğu takdirde yapamayacağı bir şey olmadığı hissine kapıldım ama onunla tartışacak değildim. Ayağa kalktım ve bana baktı, yarı şaşkın, yarı hayal kırıklığına uğramıştı. Benden ne kadar nefret ettiğini tekrar söylemesine fırsat vermeden onu omzuma aldım ve yatak odama taşıdım.

Onu yatağa yatırdım, kestane rengi saçları etrafına yayılmıştı. Onu bacaklarından tuttum ve sıkı kalçalarını ayırdım, dilimle klitorisinin etrafında dolaşırken parmaklarımı içine soktum. Kalçalarını yataktan kaldırarak haykırdı. Belinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. Beni hatırlayacağı bir orgazm olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Tanrım, sadece birkaç dakika önce onunla daha az zaman geçirmek için stratejiler üretiyordum ve şimdi burada yatağında çıplaktı, elimi ve dilimi sularıyla kaplıyordu.

Gürültü, komşular ve avizeler hakkında küçük inilti ve tutarsız sesler çıkardı. Ne söylediğini takip edemiyordum. Tek umursadığım dilimin etrafındaki tatlı, sıcak amcıydı. Nefesleri keskinleşti ve tüm vücudu titremeye başladı, "Max!" diye haykırmadan önce hareketleri vahşileşti. Orgazm olurken dudaklarından adımı duymak zırhımda fark etmediğim bir delik açtı ve birdenbire onun patronu olmam ya da korumam gereken bir itibarım, odaklanmam gereken bir ailem olması umurumda olmadı. Ondan öylesine etkilenmişim ki o anda önemli olan tek şey buydu. Neredeyse onunla birlikte boşalıyordum.

Nefes alışları yavaşladı ve elini uzattı. Ondan gitmesini istemeliydim, çok geç olmadan bunu durdurmalıydim ama bunun yerine elini tuttum ve yanına tırmandım.

Sırt üstü yuvarlandım, sıkı göğüslerinin kabarıklığından başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu, vücudunun çarşafıma, *yatağıma*, daireme batma şekli.

O buradaydı. Tam olarak olmaması gereken yerde.

"Aman Tanrım." Kolu göğsüme düştü. "Forbes senin yetenekli olduğunu söylerken haklıymış."

Boğazımdan yükselen kıkırdamayı durduramadım. Yanına döndüğümde, bu senaryonun ne kadar tuhaf olduğunun farkında olmadığı belliydi. Çenemi öptü ve ben ona bakmamaya çalıştım, asla kafamı çeviremeyeceğimden korkuyordum.

Parmakları hâlâ taş gibi olan sikimin etrafını sarmıştı. Tanrım. Ona gitmesini söylemem buraya kadarmış. Elini tacın üzerinde gezdirdi. Orada

Bu kadar ustaca sıkıp çekerken ondan kurtulmam için çok az umut vardı. Pes ettim ve bana baktığını, bir bulmaca çözmeye çalışıyormuş gibi beni incelediğini görmek için ona baktım.

"Prezervatifin var mı?"

Bu kötü bir fikirdi. "Evet," dedim komodinime uzanırken. Üstüme çıktı ve lateksi benden aldı. "Burası Vegas, değil mi?"

diye sordu.

"Vegas mı?" Sikimi kılıfına sokarken sordum, dibe ulaştığında sıkıca sıkıyordu.

"Bu oda. Burası Vegas. Burada olan, burada kalır." Sikimi girişine yerleştirdi. "Kabul ediyor musun? Belki bunu yaparsak, senden nefret etmeyi bırakabilirim. Sadece patronum olabilirsiniz."

Şu anda iki bacağımın da kör bir bıçakla kesilmesini kabul edebilirdim ama söyledikleri hoşuma gitmişti. Her ne yapıyorsak ondan sonra her şey normale ya da normalden daha iyiye dönecekti -nasıl olması gerekiyorsa öyle.

"Vegas," diye cevap verdim ve o da santim santim aletimin üzerine battı. Kalçalarını tutup onu üzerime çarpmamak için ellerimi yumruk yapıp sıktım. Harper başını geriye atıp kendini dengelediğinde çenem gerildi. Ellerini göğsümde kullanarak biraz daha eğildi.

"Çok iyi," diye fısıldadı. "Çok, çok derin."

Tanrım, burada öylece yatıp bunu nasıl kaldırabilirdim ki? Bu çok fazlaydı. Hızını ayarlayan ben olmalıydım, yoksa on saniyeden kısa bir süre içinde boşalacaktım.

Saçları omuzlarına döküldü ve ben de uzanıp saçlarını arkaya doğru ittim; yüksek, sıkı göğüslerini ya da dikkat çekmek için yalvaran pembe, şiş meme uçlarını görmemi hiçbir şeyin engellememesini istiyordum. Önce birini, sonra diğerini çektim ve titreyerek gidebildiği yere kadar üzerime çöktü. Mükemmeldi, hayal ettiğimden çok daha iyiydi ve onu çok düşündüm, üstümde nasıl görüneceğini merak ettim, çıplak, bacaklar açık, gözler şehvetle puslu. Etrafımda o kadar sıkıydı ki, içgüdülerim beni ele geçirdi ve bana binmesine fırsat vermeden onu sırt üstü çevirip daha da içeri ittim.

"Artık yeter," dedim. "Her gün sürekli alay etmenden bıktım." Kışkırtıcı olmak isteyip istemediğini bilmiyordum. Pek çok kadının yaptığı gibi bu konuda açık değildi. Kıyafetleri gösterişli ya da özellikle dar değildi; benimle flört etmedi ya da sohbet etmeye bile çalışmadı. Çekip çıkardım

ve sonunda onu altımda çıplak olarak sikmeye başladım. Her seferinde içine girmenin daha kolay olacağını, o kadar sıkı, o kadar lezzetli olmayacağını düşündüm, ama her seferinde yanıldım. Onun hakkında kurduğum fantezilerin her birini aşıyordu.

Elleri üst kollarımın etrafını sarmıştı, parmakları o kadar küçüktü ki büyüleyiciydi. Gerçek olduklarından emin olmak için bir an duraklamak istedim ama yatak başlığımın duvara çarpması dikkatimi tekrar onu boşaltma isteğine çekti. O kadar mükemmel, o kadar güzel görünüyordu ki, eğer sadece bu gecemiz varsa, bunu değerlendirmek zorundaydım.

Daha uzağa, daha derine, daha hızlı gitmek istiyordum.

Onu işaretlemem, ona sahip olmam, içine girmem gerekiyordu.

Sanki beynimin derinliklerine gömdüğüm her uygunsuz görüntü kaçmış ve canlanmıştı.

Daha yakın olmak için çaresizce bacaklarından birini yukarı kaldırdım. Ağzını hafifçe daha geniş açmasından, aç değişikliğinin ikimiz için de zevki **a r t ı r d ı ğ ı n ı** anlayabiliyordum. Onu öpmek için başımı aşağı eğdim ve açgözlülükle dilimi aldı. Ofiste bana hiçbir işaret vermemesine rağmen, sanki ben onun fantezilerinde yaşamışım gibi o da benimkinde yaşamış gibi bana dokundu. Aramızda bir tanışıklık, sinir bozucu ama aynı zamanda tadını çıkarmak istediğim bir aşinalık vardı.

Aramıza uzandı ve sikimin tabanını sıktı. Neredeyse patlayacaktım. Duraklamak zorunda kaldım.

"Sen tam bir pisliksin." Sırıttı ve parmak uçlarıyla alnımdaki teri sildi.

"Bu kavrama takıntılı görünüyorsun. Belki de bundan sonra senin göt deliğini denemeliyiz ve bakalım seni iyileştirecek mi?"

"Buna cesaret edemezsin." Kalçalarını benimkilerle buluşmak için yukarı itti ve ben de kaşımı kaldırdım.

"Yapamaz mıyım?" diye sordum. "Burası Vegas. Her şey olabilir." "Kapa çeneni ve beni becermeye konsantre ol."

Bu ağzı seviyordum, bana isimler takmasını, *beni* çağırmasını

Adı.

Ona bir ders verilmesi gerekiyordu.

"Başka bir şey düşünmüyorum." İçine doğru ittim ve gözleri yarı kapalı kaldı. Daha derine ve daha derine itmeye başladım, onu yatağa çiviledim, iyi yapmak istedim, onu etrafımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Arkama yaslandım

Dizlerimi kırarak onu kalçalarımın üzerine çektim ve her hamlede göğüslerinin zıplamasını izleme fırsatını yakaladım.

"Şimdi senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum. Aramızdaki kimyayı hissetmiyor muydu ve mesafemi korumam gerektiğini, aksi takdirde böyle bir şey olacağını anlamıyor muydu?

"Umurumda değil. Ben de ..."

Sustu ve beni daha sert sıktı, aramızda damarlarımdaki kanı ısıtan bir sürtünme yarattı. Bana küçük bir gülümseme verdi ve ben de onu daha da yakınımaya istedim. Onu yukarı çektim, bizi yüz yüze getirdim, bacaklarını belime doladım ve onu horozumun üzerinde yukarı ve aşağı kaldırdım. Kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu çok samimi bir hareketti, çok normaldi, çok doğrudu, sanki bir süredir sevgiliymişiz gibi, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi.

Harper ritmi artırdı, kalçaları ellerimde kolayca kalktı ve sikime çarptı.

"Dikkatli ol," diye uyardım. Bu şekilde uzun süre dayanamazdım.

"Duramıyorum," diye fısıldadı, parmakları omuzlarımda geziniyordu. "Duramıyorum, durmak istemiyorum." Hareketleri daha da büyüdü, vahşileşti ve ritmimizi sabit tutmak ve amını benimle doldurmak için ellerimi kalçalarının üzerinde kullandım. Bana bakmak için geri çekilip "Max. Evet, Max" diye bağırırken tırnakları omuzlarıma batıyordu. Titreyen kasları beni içine çekti ve kalçalarımın iki keskin darbesiyle içine boşaldım, onun orgazmının benimkini ele geçirirken akıp gitmesini izledim.

Trafik gürültüsüne ve pencereden içeri giren güneşe uyandım. Cumartesi miydi? Hayır, perşembe.

Lanet olsun. Harper.

Bayılmış olmalıyım.

Ayağa fırladım ama yalnızdım. Dün gece olanları rüyamda mı görmüştüm? Kaslarımdaki ağrı, yatağın dibinde buruşmuş çarşaf, karnımdaki çekiştirme - hayır, bunlar olmuştu. "Harper," diye seslendim. O gitmişti. Ellerimle yüzümü ovaladım, sonra saate baktım. Lanet olsun. Saat sekiz buçuktu. Genelde şimdiye kadar masamda dizlerime kadar evrak işlerine batmış olurdum. Duş almak için yataktan fırladım.

Ofise sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi ve dokuza iki kala King & Associates ofisinin sürgülü kapılarından içeri girdim. Saçlarım duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

Bugün Harper'ı ofiste nasıl idare edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yapacak yüz bir işim vardı ve beynimde boş yer yoktu. Ama kafamda biriken kasvet dün gecenin kötü bir fikir olduğunu söylüyordu, en kötü fikir. Bir çalışanla sıradan bir seks yapamazdım. Bu çok fazla çizgiyi bulanıklaştırırdı. Yatak odası dışında gördüğüm kadınlarla seks yapmak benim için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Hayatımda yeterince kadın vardı. Ve Amanda ofiste olmadığım zamanlarda tüm ilgimi hak ediyordu - bu, o doğar doğmaz kendimle yaptığım bir anlaşmaydı. Genç bir baba olmam kötü bir baba olacağım anlamına gelmiyordu. O her zaman benim önceliğim olacaktı.

Harper'la geçirdiğim gece her ne kadar hayal ettiğim gibi geçse de, aptalca bir fikirdi.

Ofisime doğru yürürken başımı öne eğdim ama Harper'ın masasına bakmaktan kendimi alamadım. Tam zamanında gelmişti. Saçları yukarı kalkmış, bir şekilde başına doğru katlanmış ve uzun boynunu ortaya çıkarmıştı.

"İşte buradasın," diye seslendi Donna. "Telefonunu arıyordum."

Ben Donna'ya bakarken Harper da bana doğru döndü. Harper bu sabah bir not bırakmamıştı. Gece burada mı kalmıştı? Olanlardan pişmanlık mı duyuyordu?

"Connecticut'tan mı geldin?" Donna beni ofisime kadar takip ederken sordu.

"Hayır, sadece halletmem gereken bazı şeyler vardı." Vücudumdaki seks ve Harper kokusunu temizlemek gibi. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

"Tamam, Amanda aradı. Öğle yemeğini unutma." Başımı salladım ve Donna gitti.

Ceketimi çıkarıp kapının arkasına asarken telefonumun hoparlörünü açıp evi aradım.

"Selam fıstık. Donna aradığını söyledi. Bugün jimnastikte değil misin?" Masama oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Hayır. İptal edildi."

Tuhaf. Marion'un bana söyleyeceğinden emindim. "Öyle miydi?" E-postalarımı tararken sordum.

"Evet, düşündüm de belki bu gece şehre gelebilirim ve yarın elbise alışverişine çıkabiliriz?" Ses tonu parlak ve gerçekçiydi.

Onun "ben çok iyi bir kızım" sesine hayır diyemeyeceğimi biliyordu. "Alışverişte bana yardım edersin diye düşünmüştüm."

"Marion seni trenle getireceğini söyledi mi?" Umarım tek başına geleceğini düşünmemiştir.

"Scarlett Teyze beni getireceğini, sonra da yarın seninle eve gelebileceğimi söyledi."

"Scarlett burada kalacağını mı söyledi?" İstediğim son şey kız kardeşimin dairemde bana karışmasıydı.

"Hayır, bir randevusu var."

Randevu mu? Bunu benimle paylaşmamıştı. Boşandıktan sonra hâlâ erkeklerden uzak durduğunu sanıyordum.

"Onun kitabından bir yaprak almalısın, baba."

Harper'ın memnun gülümsemesi beynimde dolaştı. Belki biriyle çıkmak onu sistemimden atmama yardımcı o l u r d u .

"Beni çok meşgul ediyorsun," diye cevap verdim. "Bu gece Scarlett'le birlikte saat kaçta gelmeyi planlıyorsun?"

"Gelebilir miyim?"

Amanda'nın gülümsediğini duyabiliyordum ve sırtımdan kendimi alamadım. Bu gülümsemeye bayılıyordum.

"Küçük kızımın sekizinci sınıf dansı için alışverişe tek başına çıkmasına izin vermeyeceğim, değil mi?"

Çılgılık attı ve ben de yüzümü buruşturarak telefonumun sesini kısıtım.

"Anahtarın var, ben orada değilsem kendin girebilirsin."

"Paket servis alabilir miyiz?"

Gözlerimi devirdim. "Belki."

"Ve geçen sefer yaptığımız gibi bir mafya filmi mi izleyelim?"

Kıkırdadım. Amanda'nın evde pek fazla eşyası olmadığı için, ziyarete geldiğinde genellikle dışarıda takılır, paket yemek yer ve film izlerdik. Buna bayılırdım.

"Söz vermek yok. Gitmeden önce piyano çalışacağına yemin etmeni istiyorum. Eğer sınavı geçemezsen, annen seni Zürih'e taşır."

"Anlaştık." Piyano arka planda çalmaya başladı. "Duydun mu? Başladım bile."

Başımı salladım. "Sonra görüşürüz, fıstığım." "Seni seviyorum, baba."

Gezegendeki en iyi üç kelime.

"Seni seviyorum, Amanda."

Telefonu kapattığımda Donna içeri girdi.

"Yarın alışverişe gitmek için erken çıkacaksan, bugün ve yarınki programını hızlıca gözden geçirelim."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Hayatımdaki kadınların ne yapacağını benden önce bildiklerini görüyorum."

"Hiç şüphemiz oldu mu?"

İçimi çektim. "Sanırım değil." Böyle günlerde hayatımın bana ait olmadığını hissedirdim. Kendi işimi yapmak zordu ve neredeyse tüm enerjimi alıyordu, ama genellikle kendim için çalışmanın ödülleri dezavantajlarından daha ağır basıyordu. Bugün terazi yanlış yöne doğru devriliyordu. Sadece zamanıma yönelik sürekli taleplerden sıyrılmak, bir günlüğüne kafamı dinlemek, internette dolaşmak, bisiklete binmek, Harper'la konuşmak istiyordum. Gerçi ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Özür dilemek belki.

"İptal etmemiz gereken bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır, ama Andrew ve JD Stanley'deki bağlantısıyla toplantı saat onda ve sanırım bunu kaçırmak istemezsin?"

Haklıydı. Kaçırmak istemedim. King & Associates'in çalışmadığı tek büyük yatırım bankası olan JD Stanley hakkında içeriden biraz bilgi edinmeyi umuyordum.

"Hayır, Amanda yarın öğle yemeğinden sonraya kadar dairede takılabilir. Öğleden sonra bir işimiz var mı?"

"Saat üçte Harper'la bir toplantım var ama onu gelecek haftaya erteleyebilirim." Donna onun adını söylediğinde yüzüm ısındı ve damarlarımdaki kan hızlandı.

Bir parmağımı yakamda gezdirdim. Ona nasıl yaklaşacaktım? Özür mü dilemeliydim? O da benim gibi bir şeylerin peşindeydi ama ben onun patronuydum. Bunun tekrar olabileceğini düşünmesini istemedim. Belki de ona karşı dürüst olmalı, harika biri olduğunu ama bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu söylemeliydim. Yoksa hiç olmamış gibi mi davranmalıyım? Hiçbir fikrim yoktu.

"Evet, sorun değil." Muhtemelen görmek isteyeceği son kişi bendim. Ne de olsa benim bir pislik olduğumu düşünüyordu.

Amanda Midtown'da bulunduğumuz küçük butiğin soyunma odasında ben iPhone'uma yapışmış, ofis telefonumu alıyordum. Benim

Parmaklarım e-postalarımın üzerinde geziniyordu. Harper'a bir not bırakmalı mıydım? Ama ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. İşte bu yüzden gündelik seksin kuralları kimse soyunmadan önce belirlenmeliydi. Ama Vegas hakkında konuşan oydu. Belki de daha önce söylenmiş olanları yeniden ortaya koymak için garip bir devam konuşması yapmamıza gerek yoktu. Telefonu cebime geri soktum ve satış asistanlarıyla göz temasından kaçınmaya çalıştım.

"Ne düşünüyorsun?" Amanda soyunma odasından çıkarken sordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şok içinde geri çekilerek sordum. Alışveriş Amanda'nın kıyafetlerini genelde Amanda alırdı ama *bunu* giyeceğini düşünüyorsa sonsuza kadar her alışverişe benim de katılmam gerekecekti.

Amanda gözlerini devirdi. "Baba, küfür etme."

Küfür etme mi? Birini öldürmediğim için şanslıydı. Üzerindeki elbisenin tasarımcısı gibi birini. "Çıkar şunu, hemen şimdi. On dört yaşındasın, yirmi beş değil." Elbise çok fazla ten gösteriyordu; onu tutan hiçbir şey yok gibiydi ve yaklaşık bir metre çok kısaydı. Sanki bir havlu giymiş gibiydi.

"Ben çocuk değilim."

Çok hızlı büyüdüğünü hatırlatmama gerek yoktu. "Evet, büyüyorsun. On dört yaş budur. Ve bir çocuk kolları olmayan elbiseler giyemez."

"Buna askısız deniyor."

"Adının ne olduğu umurumda değil, kıcını zar zor örtüyor. Onu giymeyeceksin." Tütü dışında bir şey giymeyi reddetmesi dün gibi aklımda. Bu takıntı üç ay sürmüştü. O şeyin içinde uyurdu. Pandora onu tütüden çıkarmaya çalışmamı istediğinde gülmüştüm. Çok hoşuma gitmişti. Çok sevimli görünüyordu ve bu onu çok mutlu ediyordu - daha ne isteyebilirdim ki? Şu anda bir tütü iyi olurdu. Amanda bana ters ters baktı. "Ciddiyim, git üstünü değiştir."

"Ben senin için çalışmıyorum. Bana emir veremezsin."

Ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Bu konuda geri adım atmamın imkânı yoktu. "Eğer dansa gitmek istiyorsan, içeri girip üstünü değiştireceksin." Arkasındaki perdeye doğru başımı salladım. "Ben burada sana giyecek uygun bir şeyler bulmaya çalışacağım."

"Teşekkürler, Coco Chanel."

Gülmek istedim ama hiçbir koşulda yirmi beş yaşındaki bir kadın için yapılmış bir şey giymeyeceğini anlaması gerekiyordu.

Yaşlı biriyle yatmaya çalışıyorum. Her şey bir yana, Pandora taşaklarımı keserdi. Proaktif davranmak zorunda kalacaktım.

"Affedersiniz," dedim mağaza görevlisine. "On dört yaşındaki kızım için yaşına uygun birkaç elbise gösterebilir misiniz?" Amanda'yı kendi kıyafetini seçmesi için bırakmıştım. Bu bir hataydı. O daha bir şey giymeden bu sorunu halledebilirdim.

"Elbette efendim," dedi uzun boylu, sarışın kadın. "Bir babanın kızını alışverişe götürdüğünü görmek çok güzel." Sanki cevap vermemi istiyormuş gibi gülümsedi ama sohbet edecek havada değildim. Bir elbise bulup Amanda'yı Serendipity'ye götürmek istiyordum; orada dondurma yerken hasret giderecek ve büyüdüğünü unutacaktık.

"Buna ne dersiniz?" Asistan çok kısa, bebek mavisi bir elbise uzattı. "Daha uzun bir şey olsun," dedim.

"Baba," diye seslendi Amanda. Döndüğümde onu, yatay kumaş şeritlerinin birbirine dikilmesinden oluşmuş gibi görünen dar bir elbisenin içinde gördüm.

Ona doğru yürüdüm. "Çıkar şunu. Hemen şimdi."

"Kolları var," dedi kollarını uzatarak.

Doğru, ama hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu, genç vücuduna yapışıyor ve poposunu zar zor örtüyordu. Bu kıyafetle insan içine çıkmasına imkân yoktu.

"Çıkar şunu," diye tersledim.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak soyunma odasına geri döndü.

"Bu," dedi asistan, pembe dantelli bir elbise tutarak, "bu sezon çok popüler bir elbise."

Amanda denediğinde yere düşecekmiş gibi görünüyordu, yani bu bir artıydı. Ayrıca uzun kolları vardı. Bir adım daha yaklaştım. "Bu transparan mı?" Elbiseye bakarak sordum. Bir an için Harper'ı elbisenin içinde hayal ettim. Renk ona çok yakıştırdı.

"Transparan ama danteller tüm önemli kısımları kapatıyor, bu yüzden olduğundan daha açık görünüyor," dedi asistan ve Harper'la ilgili düşüncelerimi dağıttı.

İnsanların nesi vardı böyle? "Benim kızım on dört yaşında. Açık giyinmez, hatta sahte açık giyinmez bile." Soyunma odasına doğru döndüm. "Amanda," diye bağırdım. "Giyin. Başka bir yere gidiyoruz." Belli ki bu mağaza küçük kızları fahişe gibi giydirme pazarındaydı, yani burada bir şey bulamazdık.

Amanda soyunma odalarından çıkarken konuşmadı, yanımdan geçip sığağa doğru kapıdan çıktı. Doğuya doğru giderken onu takip ettim.

"Şimdi nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum. "Eve."

"Bir elbise istediğini sanıyordum?"

"Tezgâhtarlara homurdanacak ve bana her şeyin içinde sürtük gibi göründüğümü söyleyeceksen hayır."

İçimi çektim. "Ben hırlamam."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Ve sen asla sürtük gibi görünemezsin."

Başını iki yana salladı. "Büyüyorum baba. Kafanı buna alıştırmalısın."

Amanda'nın çığlık atıp ağlamasını, boyun eğip beni hayal kırıklığına uğratmasına tercih ederdim. Tek istediğim onun mutlu olmasıydı. Burka giymiş ama mutlu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Ve sadece senin için en iyisini istiyorum."

Omuz silktilti. "Sadece sen tamamen dibe vurmuşsun. Benimle konuşabilirsin, anlıyor musun? Sinir krizi geçirmek yerine mantığını kullan."

Onun hafif pırtırtılarına kıyasla kendi adımlarımın gümbürtüsüne kulak kabarttım. "Evet, haklısın. Olaylara farklı bir şekilde yaklaşabilirdim." Çok şaşırılmışım ama o üniversiteye gidene kadar sadece kavga ettiğimiz bir ilişki istemiyordum. "Sadece çok hızlı b ü y ü m e n i istemiyorum, hepsi bu."

"Biliyorum baba. Ama oluyor."

Psikiyatrist kızıma dönüşüyordu. "Tamam, sen bana karşı sabırlı ol, ben de sinir krizi geçirmemeye çalışayım. Bir barış anlaşmasının şartları için buna ne dersin?"

"Bunu deneyebiliriz," dedi omuz silkerek.

Elli Altıncı Cadde ile Park'ın köşesinde durduk. "Serendipity?" diye sordum. Başını salladı. En azından bu onun vazgeçemediği bir şeydi. Henüz.

"Kafama tuğla mı koyacaksın?" diye sordu.

Küçükken büyümesini engellediğim için onunla alay etmişim. O zamanlar her ay bir karış uzuyormuş gibi görünürdü. Zamanın gözlerimin önünden geçtiğini görmek gibiydi.

"Eğer bir kız arkadaşın olsaydı, bu daha kolay olurdu."

Amanda *kız arkadaş* kelimesini söylerken Harper'ın gülümsemesini görmezden gelmeye çalışarak kıkırdadım. "Nasıl anladın?" Amanda kolunu benim koluma doladığında sordum.

"Sana o elbiselerin üzerimde güzel durduğunu söylerdi," dedi caddeyi geçerken, karşı yönden bize doğru gelen ofis çalışanları ve turistlerin karışımından kaçmaya çalışarak.

"Amanda, sen her şeyin içinde güzel görünürsün. Mesele bu değil. Bir kız arkadaşın senden çok daha yaşlı kadınlar için tasarlanmış kıyafetler giymen konusundaki fikrimi değiştirmez." Onun şu anki kot pantolon ve tişört giymiş halini seviyordum.

"Ama başka bir kız, bir yetişkin, seni ikna edebilir."

"Dürüst olmak gerekirse, kimse fikrimi değiştiremez ve her neyse, teyzelerin, Büyükanne King ve Büyükanne var. Ve annen. Onlar kız."

"Annem sayılmaz çünkü o burada değil. Ve sen kız kardeşlerinin sana söylediği hiçbir şeyi dinlemedin."

"Ben Violet'i dinlerim." Onun tavsiyesini en son ne zaman dinlediğimi tam olarak bilemiyordum ama bir örneği olduğundan emindim. "Ve bir kız arkadaş için zamanım yok." Harper'la konuşmaya ya da konuştuğumuzda ne söyleyeceğimi düşünmeye fırsatım bile olmamıştı.

"Büyükbabam her zaman yapmak istediğin şeyleri yapmak için zaman bulabileceğini söylerdi."

Babam çok bilge bir adamdı, ama bu durumda tavsiyesini takdir etmedim. Belki de biraz fazla keskin olduğu içindir.

"Scarlett'in arkadaşıyla yemeğe çıkmayı kabul edebilirsin." "Ne arkadaş?" Cep telefonum cebimde çalarken sordum.

"Hani şu Scarlett'in daha önce bahsettiği?"

Kız kardeşim konuşurken dikkatimi vermediğim belliydi. Birinden söz ettiğini hatırlamıyordum. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlıyorsun. Eskiden Los Angeles'ta yaşayan üniversiteden arkadaş." Ceketimi çekti. "Lütfen, baba?"

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" Biriyle çıkmam konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyordum. Biriyle çıkarsam saç boyası ve uygun kıyafet konusunda birden fikrimin değişeceğini umarak dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyordu?

Omuz silktili. "Hayatında sadece bir gece."

Tanrım, annem gibi konuşuyordu.

"Ve sen istemeden bir hafta boyunca piyano provasını yapacağım. Bunu anlaşmamızın haklar bildirgesi olarak düşün."

Belki bir kadınla yemek yemek Harper'ı sistemimden çıkarabilirdi. Ne de olsa New York'taki tek akıllı, cesur ve güzel kadın o değildi. "Seni piyano çalmaya zorlamamalıyım."

"Bu sana bağlı." Omuz silkti. "Bana güzel bir anlaşma gibi geldi."

"Bir ay. Ve saç boyası hakkında sızlanmayı bırakmalısın." Bana sırtıttı. "Anlaştık."

Kızımı mutlu edecek her şey; yani sekizinci sınıf dansı için kısa, dar ya da dekolte bir elbise dışında her şey.

BEŞ

Harper

Max. Sikeyim. King.

Ondan daha önce de nefret ettiğimi sanıyordum ama pisliği baş döndürücü boyutlara ulaşmıştı. Yatak odama girdim, çamaşır sepetimin kapağını fırlattım ve yıkamaya götürmek için bir şeyler çıkarmaya başladım. Enerjimi üretken bir şeye kanalizasyonla etmem gerekiyordu.

Tamam, sorumluluk almalıydım. Onu becerdim. Onu becermek *istemiştim*. Ve bu harikaydı, bir rahatlama fazlası değildi. İnanılmazdı, sanki o benim neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyordu. Tüm doğru ekipmana sahipti ve nasıl kullanacağını biliyordu. Ama iki gün önceki o geceden beri benimle konuşmamıştı. Yüzüme bile bakmamıştı. Vegas konusunda anlaşmıştık; ben önermiştim. Ama beni görmezden gelmek zorunda değildi.

Kibirli erkekler yasadışı olmalı. Ya da cinsel hayal kırıklığından ölmeleri için içinde kadın olmayan bir adaya gönderilmeli.

Spor salonunda beni kurtarmaya gelmesi, düşündüğüm gibi bir pislik olmadığını gösteriyordu. Sonra onu gömleksiz görmek ve bana bir hayvan gibi hırlaması? Bana ne oldu bilmiyorum ama sahip olduğum tüm irade gücü eriyip gitmiş ve onu istemiştim.

Ama ne düşünüyordum ki? Patronumu becermek pek çok nedenden dolayı kötü bir fikirdi. Çaresizce işimde iyi olduğumu düşünmesini istiyordum, sadece tüy dökme alışkanlıklarımı bilmesini değil. Bu pozisyon için çok çalışmıştım ve beni sadece bir kış parçası olarak görmesini istemiyordum. Bunun ortaya çıkmasını ve insanların benim nasıl uyuyarak zirveye çıktığımı ya da kolay yattığımı hakkında dedikodu yapmasını kesinlikle istemiyordum.

Tanrıya şükür bugün cumaydı ve onu iki gün boyunca görmek zorunda kalmayacaktım. Gerçi bu konuda endişelenmeme gerek yoktu, sırf benden kaçmak için üç buluşmamı iptal etmişti. Bu da on beş yaşındaki bir çocuğun davranışıydı.

Bir yüzük ya da akşam yemeği beklemiyordum. Ama bir "Merhaba, nasılsın, ateşli seks için teşekkürler" kesinlikle sadece kibarlıktı.

Kıyafetlerimi aldım, büyük bir Ikea çantasına doldurdum ve kapının yanına bıraktım, çamaşır odasına gitmeye hazırdım. Tek yapmam gereken hafta başında televizyonun önünde çıkardığım sutyeni bulmaktı. Oturma alanına girdiğimde, tavan topuklu ayakkabı sesleriyle çınladı. Tanrım, sadece iki gün olmuştu.

Max'in siki içime gireli günler olmuştu ve şimdi başka bir kızı beceriyordu. Max King'le yatacak kadar aptal olan her kıza acırdım. Görünüşe göre ben de buna dahildim.

Hayal kırıklığıyla bir çığlık attım, sonra ağzımı kapattım. Bunu duymuş muydu? Dairesinde başka bir kız olmasını önemsediyimi düşünmesini istemedim.

Umurumda bile değildi.

Ama yapmak istediğim son şey burada oturup patronumun başka biriyle sevişmesini dinlemektir. Belki başka bir kadın değildi. Belki Max süslenmeyi seviyordu. Bu adamla ilgili hiçbir şey artık beni şaşırtmıyordu. Gülümsedim, bu özel kurgulanmış gerçeklikten mutluydum.

Kanepe minderlerinin altını yoklayarak bir sutyen askısını kavradım, sonra çekip çıkardım ve diğer çamaşırlarımın yanına attım. Yan masadan anahtarlarımı, işten aldığım bir raporu ve ofisten eve dönerken aldığım deterjanı aldım. Yapmam gereken en az üç çamaşır vardı ve aşağıda kalırsam Max King'in seks maceralarından uzak duracaktım. Giysi torbasını arkamda sürükleyerek asansöre yöneldiğimde, topuklu ayakkabıların takırtısı kapıdan çıkarken beni takip ediyor gibiydi.

Asansör her zamanki kadar uzun sürmedi ve doğrudan çatı katından geldiğini fark ettim. Kapılar açıldığında, topuklu ayakkabıları giyenin Max olmadığı bilgisiyle yüz yüze geldim. Üstümde sadece bir daire vardı, yani Max King'in az önce siktiği kadın karşımda duruyordu.

Zamanı durdurabileceğim ve her şeyi yeniden düzenleyebileceğim türden bir süper güç istiyordum. O zaman saklanabilir ve asansör benim katımda durduğunda, önümdeki güzelliğin neden durduğunu merak etmesini sağlayabilirdim. Bunun yerine, asansöre eşofmanlarımla adım atmak zorunda kaldım, muhteşem kadın "İyi akşamlar" dediğinde gülümsemek için yukarı bakmak zorunda kaldım.

"Merhaba," diye cevapladım onu dikkatle incelerken. Hep sarışın olmak istemiştim. Bir keresinde saçımı boyamayı denemiştim ama turuncu pamuk şeker gibi olmuştu. Benden en az on santim daha uzun olan Arwen'in yanında kendimi bir hobbit gibi hissetmeme neden oluyordu. Her an saçımı karıştırıp "Sen çok tatlı bir şeysin" diyebilirdi.

Max King pisliğin teki olabilirdi ama kadınlar konusunda harika bir zevki vardı, bunu ben söylemiş olsam bile.

Max'ten bir şey beklediğimden değil, ama bana gün bile vermemişken son fethiyle karşılaşmak biraz acı verdi.

Pislik herif.

"New York'ta göz alıcı bir Cuma gecesi daha mı?" diye sordu, gülümseyerek çamaşır torbamı işaret ederken.

Ne kaltak ama. Daha sonra ateşli bir adamla ya da daha ateşli bir kızla çıkmayacağımı bilmiyordu. "Onun gibi bir şey," diye cevap verdim. "Ama zamanımı beni hak etmeyen erkeklerle harcamaktansa bu daha iyi."

Güldü. "Evet, çamaşır yıkamak çıktığım erkeklerin çoğuyla vakit geçirmeye tercih edilir."

Tamam, belki de şirretlikten ziyade komik olmaya çalışıyordu. Max'in nasıl bir pislik olduğunun farkında mıydı? Onu uyarmalı mıydım?

"Umalım da bu geceki randevum çıtayı yükseltsin," dedi. "Şu ana kadar iyi birine benziyor ve arada sırada birine şans vermen gerekir, değil mi?"

Cevap veremedim ama manik bir şekilde gülümsedim. Max'in iyi biri olduğunu mu düşünüyordu? Evet, iyi türden bir *pislik*.

Asansörün kapıları açıldı ve dışarı çıktı. "İyi akşamlar," dedi küçük bir el sallamasıyla.

Max King'in özel hayatı konusunda ketum olduğu bilinirdi. Onun hakkında okuduğum makalelerde hiç kimseden bahsetmemişti. Bu da eşcinsel olduğuna dair bazı spekülasyonlara yol açmıştı. Eğer öyleyse, kesinlikle heteroseksüel bir erkek taklidi yapıyordu. Ve bana hiçbir şey borçlu değildi, ama Vegas'a gitmiş olmamız, bu yolculuğu hemen başka biriyle yapmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Asansör bodruma indiğinde çamaşırlarımı arkamda sürükleyerek dışarı çıktım. Belki de evimi kiraya vermeyi ve Brooklyn'e taşınmayı düşünmeliydim.

Ikea çantamı yere atmış, kendi kendime mırıldanıyordum ki çamaşırhanedeki tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Yıkama ve kurutma makinelerinin karşısındaki uzun masada oturan genç bir delikanlı gözüme çarptı. Yukarı baktım.

"Merhaba," dedim.

"Selam," diye gülümseyerek cevap verdi. Kucağında kâğıtlar, ev ödevi yapıyor gibi görünüyordu.

"Saklanıyor musun?" diye sordum. Onun yaşındayken gerçek hayattan kaçmayı çok severdim. Büyürken evimde hiç huzur yoktu ve sessizliğe hasret kalmıştım.

Sanki sorumu iyice düşünmüş gibi kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz. Aynı anda hem çamaşır yıkıyorum hem de ev ödevimi yapıyorum."

"Çamaşırlarını kendin mi yıkıyorsun?" Çamaşır makinesini açtım ve torbadan havlularımı çıkarmaya başladım.

Omuz silkti. "Sadece ayın belli zamanlarında. Babamın evindeyken bazı şeyler oluyor..."

"Anlıyorum. Erkeklerin işi kolay, değil mi?"

Gözlerini devirdi ve ben de kıkırdamak istedim. Zeytin rengi teni ve omuzlarına dökülen uzun siyah saçlarıyla güzel bir kızdı.

"Çok kolay. Yani, adet görmüyor musun? Tanrı bunun adil olduğuna nasıl karar verdi?"

İlk yıkayıcıyı kapattım ve ikincisini açtım. "Tanrı'nın bir insan olduğunu varsaymak zorundasın, değil mi?" Renkli çamaşırlarımı çıkardım ve makineyi doldurdum. "Ve sanırım erkeklerin bebek gibi olduklarını ve bununla başa çıkamayacaklarını anlamıştır."

"Bebekler doğru. İstediklerini elde edemediklerinde tıpkı bebekler gibi ciyaklıyorlar."

Güldüm. "Tamamen haklısın."

"Ve her zaman her konuda haklı olduklarını düşünürler. Dün sekizinci sınıftaki dansım için onun beğenmediği bir elbise seçtim diye babam çılgına döndü." Öne doğru eğildi ve elleriyle havada daireler çizdi. "Ona büyüdüğümü ve askısız bir elbise giymenin beni sürük yapmayacağını söyledim."

"Hayır, yapmaz. Ama sanırım babaların farklı bir görüşü var. Bir şey diyemem çünkü benim çocukluğumda babam yoktu." Her zaman aşırı korumacı bir baba istemiştim. Erkek arkadaşlarıma bana iyi davranmalarını ve ellerini kendilerine saklamalarını söyleyen birini. Babam sekizinci sınıftaki dansımın ne zaman olduğunu bile bilmiyordu, elbisem hakkında fikir sahibi olmak bir yana.

"Bilmiyor muydun? Öldü mü?" diye sordu, sorusunun ne kadar kişisel olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Gülümsedim. "Hayır. Sadece benimle ilgilenmiyordu."

Kız durakladı ve sonra şöyle dedi: "Benim babam da fazlasıyla ilgili. Annemin katı olduğunu sanıyordum."

"Annen elbise hakkında ne diyor?"

Kız omuz silkti. "Son sözü babam söyler. Eskiden onu ikna edebiliyordu ama şimdi?" Başını iki yana salladı. "Ona bir kız arkadaşına ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyorum. Bazen ona haklı olduğumu söyleyecek bir yetişkine ihtiyacı oluyor."

"Babanın bir kız arkadaşı olmasını mı istiyorsun?" Çocuklar boşanmış ebeveynlerin hayatlarına devam etmek yerine tekrar bir araya gelmelerini istemezler miydi?

"Elbette. Uzun zamandır tek başına ve ben onun mutlu olmasını istiyorum. Onun bir kız arkadaşı olduğunu hiç hatırlamıyorum ve annemin Jason'ı var. *Uzun zamandır* evliler. Babamın tek başına kalmasını istemiyorum."

Belki de babası hâlâ annesine aşıktı? "Baban üvey babanla iyi geçiniyor mu?"

"Evet. Eskiden her hafta basketbol oynarlardı."

Tamam, belki de babası annesine takılmıyordu. "Vay canına, dostça bir boşanmaya benziyor," dedim.

Kaşlarını çattı. "Annem ve babam hiç evlenmedi."

Bu tanıdık geliyordu. Zavallı kız. Sorumluluk almak istemeyen ezik bir baba... Bunun nasıl olduğunu biliyordum. Onu kötü hissettirmek istemediğim için sessiz kaldım.

"Babam çok çalışıyor, biz de eğleniyoruz ama bence onun bir kız arkadaşla eğlenmeye ihtiyacı var. Bilirsin işte. Ayrıca, birlikte takılabileceğim, alışverişe gidebileceğim biri olsun istiyorum. Ve en önemlisi, bir kız kardeşim olsun istiyorum. Bir sürü yetişkinin arasında hep tek çocuk ben oldum. Her zaman en küçük ben oldum ve bu berbat bir şey."

Güldüm. "Ona bir bebek daha mı yaptırmaya çalışıyorsun? Üzerine fazla gitmemelisin." Üçüncü çamaşır makinesini beyazlarımla doldurmaya başladım. "Evli olsaydı da muhtemelen aynı şekilde davranırdı. Seni önemsiyor gibi görünüyor. Baban bir erkek olduğu için erkeklerin kafasından neler geçtiğini biliyor." Seks hakkında *çok* düşünüyorlardı. Babasının endişelerini anlayabiliyordum. Tatlı ve güzel bir kızdı.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, yok. Şimdilik işime konsantre oluyorum." Ki bu doğrudu. Şu anda bir erkeğin hayatıma getireceği dikkat dağıtıcı şeylerle ilgilenmiyordum. Max King sadece seksten ibaretti ve benim istediğim de tam olarak buydu. Becermek için patronum olmayan ve pislik olmayan birini bulmam gerekiyordu.

"Bu her zaman babamın cevabıdır."

"Erkek seçme konusunda iyi değilim." Onları seçmekte iyi olmadığımdan mı yoksa doğru şeyi aramadığımdan mı emin değildim. Ne istemediğimi biliyordum. Ailesine öncelik veren birinin benim için önemli olduğunu biliyordum ve karşıma çıkan erkeklerin çoğu azimli ve hırslıydı. Neyin öncelikli olması gerektiğini anlamayan bir adam istemiyordum. Babam gibi bir adam istemiyordum.

"Çok çalışacağım, kendi paramı kazanacağım, eğleneceğim ve Beyaz Atlı Prens'in beklenmedik bir anda ortaya çıkıp çıkmayacağını görecekim." Pek olası görünmüyordu ama umudumu tamamen yitirmemiştim. "Erkeklerle ilgili bir şey var ki, bir şey olacaklarını düşünürken tamamen başka bir şeye dönüşebiliyorlar." Max King bunun mükemmel bir örneği idi. Hâlâ kim olduğunu tam olarak bilmiyordum. Pisliğin teki miydi? Şehir merkezindeki bir şarküteri sahibinin işini önemseyen biri mi? Yoksa sadece nasıl düzüşüleceğini bilen bir adam mı? Belki de hepsi birden.

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Elbette. Sana ne kadar harika olduklarını söyleyen erkeklerden uzak durmaya dikkat et. Ben bana ne kadar harika bir adam olduğunu *gösteren* bir adam arıyorum." Max beni görmezden gelerek bir pislik olduğunu kanıtlamıştı. "İnsanları sözlerine göre değil, davranışlarına göre değerlendirin."

"Herkes Callum Ryder'ın benden hoşlandığını söyleyip duruyor ama beni dansa davet etmedi."

"Bu sekizinci sınıfta mı oluyor? Kız-erkek çiftler olarak mı gidiyorsunuz?"

Saçlarını kulağının etrafına sıkıştırdı. "Birlikte gitmiyorsunuz. Sanırım bu sadece oraya gittiğinde onlarla dans edeceğin anlamına geliyor."

Bu daha mantıklı geldi. "Doğru ya. Callum Ryder'ın sana teklif etmesini mi istiyorsun?"

"Eğer benden hoşlanıyorsa, hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Ama sen ondan hoşlanıyor musun? Sırf senden hoşlanıyor diye bir çocukla yetinme." Makineye deterjan koydum.

"Popüler ve sporda iyi."

"Onu gördüğünde karnında kelebekler uçuşuyor mu?" diye sordum. Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama Max ateşliydi. Ve mükemmel yatıyordu. Ve ne zaman göz göze gelsek içimde birkaç küçük kelebek uçuştüğünü itiraf etmeliydim.

"Emin değilim. Sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Eğer seni heyecanlandırmıyorsa, babanla dişe diş bir mücadeleye girmeye değmez. Koruyucu birine benziyor."

Son çamaşır makinesinin yüklemesini bitirdim ve üç makinenin de çalıştırma düğmesine bastım.

"Beni yanlış anlama, babamı severim. Sadece kadınlarla arası iyi değil." Güldüm. "Hiçbiri öyle değil. Hayatta erken yaşta öğrenmek için iyi bir ders."

"Ve benim bebek olarak kalmamı istiyor. Sekizinci sınıftaki dansıma üç yaşındaki bir çocuğun giyebileceği firfırlı bir elbiseyle gitmek istemiyorum."

"Straplez olanın fotoğrafı var mı?"

Telefonunu çıkardı, fotoğraflar arasında gezindi, sonra ahizesini kaldırdı. Elbise biraz açıktı. "Güzel ama bence biraz daha hayal gücüne bırakarak daha iyisini yapabilirsin," diye cevap verdim. "Yapabilir miyim?" Telefonunu almak için elimi uzattım.

Yanına zıpladım ve web sitelerinde gezinmeye başladım. "Şu kısa etek üzerine uzun şeffaf etekli elbiselerden birini düşündün mü? Bu onu mutlu edebilir."

Bana sırttı. "Senin adın ne?" diye sordu. "Harper. Sekizinci sınıf dans elbiseleri bulucusu."

"Ben Amanda. Sekizinci sınıf dans elbisesine ihtiyaç duyan." "Bu kader," dedim, telefona dokunarak. "Sence uzunsa straplez giyebilir miyim?"

Amanda'nın babasının sesi, kızının tenini göstermesini isteyen bir adam gibi çıkmıyordu. "Straplezin en gurur verici stil olduğunu sanmıyorum. Bence burada hâlâ biraz ten gösterebilirsin," dedim elimi boynumun altına götürerek, "babanı üzmeden. Omzu açık bir şeyler bulmalıyız. Genç ya da yaşlı tüm kadınlara yakışır."

Amanda bana sırttı. "Bu işe yarayabilir gibi geliyor."

"Ve sonra belki uzun ama bacakları yırtmaçlı bir şey?" Amanda'nın heyecanla kıpırdanışını görmek için telefonda başımı kaldırdım.

Sonraki bir saati farklı tarzlara bakarak geçirdik, babasını memnun edecek kadar ağırbaşlı ama onu memnun edecek kadar da güzel olacak bir şey bulmaya çalıştık.

Sonunda Amanda'nın çamaşırları hazırды. "Geri dönsem iyi olacak. İşten eve dönecek ve nerede olduğumu merak edecek. Bir not bıraktım ama okumayacak." Gözlerini devirdi. Telefonu titremeye başladı, ekranda *babam* yanıp sönüyordu. "Şeytanın sözü."

"Selam, baba." Gözlerini devirdi. "Evet, şimdi geliyorum."

"Akşam yemeği hazır," dedi. "Gitsem iyi olacak."

Vay canına. Kızına bu kadar bağlı bir adam, kimseyle çıkmıyordu ve üstelik yemek de yapıyordu. Tam bir koruyucu gibi görünüyordu. "Yemek yapabilen bir adama asla hayır deme. Ve unutma, ona karşı nazik ol. İstedığınızı elde etmenin yolu budur. Erkekler birkaç iltifatla kolayca kandırılabilir." Ona göz kırptım.

"Çok teşekkür ederim." Kollarını boynuma doladı ve ben donakaldım, bu hareketi beni şaşırtmıştı.

"Gelecek hafta yine alışverişe çıkacağım," dedi sırtını sıkarken. "Dün tam bir fiyaskoydu, ama en azından artık sadece aynı şeyleri denemeyeceğim."

ve yine aynı tartışmayı yapacağız."

"Aynen öyle. Erkekler kazandıklarını düşünmek zorundadır. Asla kendi istediğinizi elde ettiğinizi belli etmezsiniz."

Amanda güldü. "Senden erkeklik dersi almam lazım."

"Bekâr kız," dedim kendimi göstererek. "Ben hiçbir şey bilmiyorum." "Bu doğru değil. Şu andan itibaren erkeklerin söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemeyeceğim."

izleyeceğim. Ben sadece onların ne yaptığını izleyeceğim."

"Bunu hatırlarsan çok ilerlersin. Seninle tanışmak çok güzeldi Amanda. Dansında iyi eğlenceler."

Temiz, katlanmış çamaşır yığını aldım ve beni üç çamaşır makinem, raporum ve babamla ilgili düşüncelerimle baş başa bıraktı. Amanda'nın babası daha genç bir kuşaktan olduğu için mi onun büyümesiyle bu kadar ilgiliydi? Ben küçükken babam ara sıra hayatıma dahil olmaya çalışırdı. Hatta birkaç okul oyunuma geldiğini bile hatırlıyorum. Ama bu hiçbir zaman uzun sürmezdi ve sonra onu aylarca göremezdik. Ondan bir şey beklemeye başladığım anda ortadan kaybolurdu. Sonunda beklentilerimi yitirdim.

Ya da belki de çıkmadım. Beni onca kez hayal kırıklığına uğrattığını bildiğim halde hâlâ onun için çalışmamı istemesini istiyordum. Sanırım hâlâ beni sevdiğini davranışlarıyla kanıtlamasını istiyordum. Sanki her doğum günümde ve okul müsameresinde yanımda olacaktı. Annem her zaman beni sevdiğini söylerdi ama ben hiç kanıt görmedim. Bu yüzden mezun olduğumda ve bana iş teklif etmediğinde, aralıklı aramalarına cevap vermeyi bıraktım. Artık onunla tek iletişimin avukatı aracılığıyla oluyordu.

"BU BİR PENIS Mİ?" Beni katılmaya ikna ettiği New Jersey'deki sergide bir tuvalin önünde dururken Grace'e kesin bir ifadeyle sordum. Sergi mekânı Chelsea'de güzel, parlak bir galeri değil, endüstriyel bir bölgenin ortasında devasa bir depoydu. Yeterince dikkatli bakarsak bir ceset bulacağımızdan emindim.

"Hayır, bu bir penis değil. Erkek arkadaşım neden devasa bir aletin resmini yapsın ki?" "Erkekler tuhaftır. Ve penislerine takıntılılar" diye cevap verdim. Düşündüm ki

Bu çok açıktı. Erkek sanatçılar aletlerini resmetmediğinde hep şaşırırdım. Van Gogh'un tavan arasında sakladığı bir sürü penis resmi olduğundan emindim.

"Büyük sanatçıların çoğu güzel kadınların resmini yapmıştır," dedi Grace. "Kesinlikle. Çünkü penislerine kafayı takmışlardı. Dava kapanmıştır."

"Götveren patronunla işler nasıl gidiyor?" Grace, üzerinde boş bir Perspex kutu bulunan bir kaideye doğru yürürken sordu.

Grace'e Max'le çıplak kaldığımı söylememiştim. Kendim bile anlamamışken bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki? Aklımı kaçırdığımı düşünecekti. "Hâlâ bir pisliksin." Bu doğrudu, çıplaklıktan sonra beni görmezden geldiği için şimdi daha da doğrudu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim ve sıcak beyaz şarabımdan bir yudum aldım. "Ne yapabilirim ki? Kalın bir deri geliştireceğim ve buna katlanacağım." Ve onunla bir **d a h a** yatmamaya çalışacağım. Üstünü çizdim, kesinlikle bir daha onunla yatmamaya. Grace'e aynı binada yaşadığından bahsetmemiştim. Bu bilgiyi saklamak için bir neden yoktu ama nedense paylaşmak istemiyordum.

"Harika. Yani önümüzdeki iki yıl boyunca onun hakkında sızlanmanı dinlemek zorunda mıyım?"

"Konuyu sen açtın ve zaten senin için böyle şeylere katlanmak zorundayım." Parmağımı havada döndürdüm, sonra **ö n ü m ü z d e k i** kutuya daha yakından baktım. Sanki biri bakmamız gereken sanat eserini çalmış gibiydi. "Buraya bir şey koymayı mı unutmuşlar?" diye sordum.

"Hayır, bunun reality TV ve halkın kanalların ısmarladığı her şeyi nasıl izleyeceği üzerine bir tür yorum olması gerekiyordu." Grace kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Sanırım **ö y l e**. Ya da sanatı unutmuş olabilirler."

Grace'in yeni erkek arkadaşı Damien ve onun çok uzun boylu arkadaşı tarafından bölünmeden önce kıkırdadık.

"Harper, bu George." derken Grace'in gözleri parlıyordu.

George, insanların dost canlısı olarak tanımladığı yüzlerden birine sahipti. Bir metre on santim boyunda, kısa kesilmiş kahverengi saçları, mavi düğmeli gömleği ve kot pantolonuyla oldukça çekiciydi. Onda beni hemen kırmızı acil durum düğmesine basıp kapıya koşturacak hiçbir şey yoktu, ki Grace beni erkeklerle tanıştırdığında bu çok sık başıma gelmişti.

"George, bu Harper, dünyadaki en iyi arkadaşım. Ona eşlik eder misin? Damien beni gravürlerine bakmaya götürüyor." Grace Damien'ın kolunu çekti, George ve beni yalnız ve mahcup bıraktı.

Kurulum kelimesi mekânda yankılandı.

Hepimiz kalıp konuşamaz mıydık?

"Grace'in kusuruna bakmayın. Kafasının üzerine çok düştü," dedim. "Bebekken mi?" George sordu.

Başımı salladım. "Hayır, benim tarafımdan, bana her tuzak kurmaya çalıştığında."

Kıkırdadı. "Evet, o doğanın bir gücü." Yarım saniyelik rahatsız edici bir sessizliğin ardından George, "Sanattan keyif alıyor musun?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Anlamıyorum." Gözlerinin içine bakarken yüzümü buruşturdum. "Tanrı'ya şükür t e k ben değilim," diye karşılık verdi bana gülümseyerek.

"Damien'a böyle dediğimi söyleme ama bu da ne? Kara odaya girdin mi?" Deponun bölümlere ayrılmış bir kısmını işaret etti. "Kafalarını tutup çığlık atan kadınlarla dolu."

"Gerçekten mi?" Merakla sordum. "Kötü randevulardan bıkmış kadınlar mı? Üzgünüm, şimdiki şirket hariç tabii ki."

Tekrar güldü. "Olabilir. Kimseyi tanıyamadım, bu yüzden eski sevgililerimden hiçbirinin orada olmadığını umuyorum." Göz kırptı ve hayatımda ilk kez bir erkeğin gözüne kaşık sokma dürtüsü yerine, bu hareketin sevimli olduğunu düşündüm. "Başka bir içki?"

"Sevdiğim barda." Hepsi benzer sanat zevkine sahip gibi görünen insanlardan oluşan en büyük kalabalığa doğru yürüdük - şarap gibi kokan türden. "Bana kendinden bahset. Annen Wham! hayranı mıydı?"

"Hayır, benim adım büyükbabamdan geliyor, George Michael'dan değıl. Her ne kadar hayranıyım, özellikle de gündüz parıltılı döneminin."

Beni güldüren çok fazla erkek yoktu. Belki de bu dünyanın en kötü düzeni olmayacaktı. Taze içecekler aldık ve kalabalıktan ve sanattan uzakta boş bir yer bulduk.

"Ben bir mimarım, Ohio'luyum ve kedileri sevmem. Ya sen?"

"Ben Sacramento'danım," diye cevap verdim. "Ben de kedileri sevmiyorum ve bir danışmanlık firmasında araştırmacıyım."

"Grace şehirde yeni olduğunuzu söyledi. İş için mi taşındınız?" "Kısmen."

Taşınmam tamamen King & Associates ile ilgiliydi. Ben olsam Max King ile çalışmak için her yere taşındı. "Ve New York'ta yaşamak için." "Ve şimdi bunu yapıyorsun, düşündüğün gibi mi?"

"Patronumla anlaşılamıyorum."

"Oh," dedi başını sallayarak. "Ama herkes öyle mi? Yani, patronundan nefret etmek kural değıl mi? O sadece seninle internette gezinme alışkanlığın arasında durmak için orada değıl mi?"

Başımı öne eğdim. "Online alışveriş deneyimimi böldüğü için ona kızmıyorum. Yaptığım işten zevk alıyorum. Patronum sadece kaba." Ve muhteşem. "Ve kibirli." Ve yatakta harika. "Ve nankör." Ve sanki üniversitede okuduğu bölümmüş gibi öpüşüyor. Max King, penisine takıntılı olmak için her türlü hakka sahip bir adamdı.

George'un gülümsediğinde yüzünün sol tarafında beliren bir gamzesi vardı. "Benim kendi şirketim var. Acaba benim için çalışan adamlardan biri bir partide durmuş benim hakkımda aynı konuşmayı yapıyor mudur?"

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, özür dilerim. Böyle bir şey olmadığına eminim-"

"Dert etmeyin. Dediğim gibi, bence bu işin bir parçası - bazı insanlar senden hiç hoşlanmayacak."

"Peki bu senin için sorun değil mi?" Gerçekten ilgilenerek sordum.

"Bunu düşündüğümünden emin değilim. Bunu sorun etsem de etmesem de, yine de olacak, değil mi? Herkes senden hoşlanmıyor, değil mi?"

Güldüm. "Hey, beni sadece birkaç dakikadır tanıyorsun ve şimdiden insanların benden nefret etmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu kişisel bir şey değil. Ve birinin maaş çekini imzaladığında, işler daha da büyür. Normalde, insanlarla iyi geçinemiyorsanız, biriyle kimyanız uyuşmuyorsa, onlardan uzak durabilirsiniz. Ama işte, onlarla zaman geçirmek zorunda kalıyorsunuz, bu yüzden o kişiden hoşlanmadığınızın daha çok farkındasınız."

Genel olarak mantıklı konuşuyordu ama Max King denen puşla henüz tanışmamıştı. "Sanırım."

"Bu hafta bir gece seni işten alıp yemeğe götürmeme ve tüm patronların kötü olmadığını kanıtlamama ne dersin?"

Plastik bardağımın kenarını ısırdım. "Bu hafta mı?" diye sordum. "Evet, tabii çoktan dolmadıysan."

"Hayır, dolu değilim." George'la yemeğe gitmek istiyor muydum? Max'in kalçalarının beni dairesinin duvarına yapıştırdığı anı gözümün önünden geçti. Sanki hâlâ nefesinin tenime fısıldadığını hissedebiliyormuşum gibi boynuma dokundum. "Akşam yemeği kulağa hoş geliyor."

Max King'in anılarının yerini alacak yeni anılara ihtiyacım vardı.

Pazartesi günü KING & Associates'te beklediğimden daha yoğun geçti. Çin'deki lüks mallar üzerine yeni ve yüksek profilli bir araştırma projesine dahil edilmişim.

O kadar heyecanlanmışım ki Max King'in patronum olduğunu neredeyse unutmuştum. Saat sekizi geçmesine rağmen uzun zamandır ilk kez yüzümde bir gülümsemeyle işten ayrıldım.

"Merhaba, Barry." Masasının önünden geçerken kapıcıya el salladım ve asansörün düğmesine bastım. Sıcak bir banyo, yatağım ve belki biraz da *Game of Thrones* izlemek istiyordum.

Kapılar açıldığında Max egzersiz kıyafetleriyle karşımda duruyordu, uzun boylu, yakışıklı ve telefonuna bakıyordu.

Lanet olsun sana, Lycra.

Dondum kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Dışarı mı çıkacaktı yoksa bodruma mı inecekti? O anda başını kaldırdı ve beni milyonlarca kez boşalttığından beri ilk kez gözlerimin içine baktı.

"Harper," dedi, sesinde bir şaşkınlık notası vardı.

Beni bir daha göremeyeceğini mi düşünmüştü? Tanrı aşkına, onun için çalışıyordum, onun binasında yaşıyordum. Belki de insanların söylediği kadar zeki değildi.

"Yukarı mı çıkıyorsun?" diye sordum.

"Hayır, evet." Kafası karışmış gibiydi. "Bin. Seninle konuşmak istiyordum."

"Nerede yaşadığımı ve nerede çalıştığımı biliyorsun, bu yüzden kendine çok da imkânsız bir görev verdiğinden emin değilim." Alnıma vurdum. "Sadece aklına koyman gerekiyordu."

İri eliyle dirseğimi kavradı ve bir anda vücuduma sıcaklık doldu. Tıpkı gürültüden şikâyet etmek için dairesinin kapısına geldiğimde yaptığı gibi beni asansöre çekti ve bir anda etrafım onunla, kokusuyla, nefesinin, dilinin ve sikinin yakınlığıyla sarıldı.

ALTI

Maksimum

"Çek ellerini üzerimden," diye tükürdü, kolunu büktü ve onu bırakmam için beni zorladı.

"İşteyken konuşma şansımız olur diye düşünmüştüm-"

"Komik olan şu ki, insanlarla toplantılarınızı iptal ettiğinizde, bu onları görmediğiniz anlamına geliyor."

Toplantıları iptal etmiş miydim? "Geçen hafta zordu. Ve Donna benim programımı kontrol ediyor. Kasıtlı olarak-"

"Nefesini boşa harcama."

Asansör bodrum katında durdu ve kapıları açıldı. Spor salonuna gidiyordum.

"Aynı binada oturuyoruz. Kapımı çalabilirdin." Kollarını kavuşturdu.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Ruh haline rağmen çok güzeldi.

Belki de ruh hali yüzünden.

"Çıkıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım ve o da yedinci katın düğmesine basmaya başladı. "Kapını çalamadım. Yedinci katta oturduğunu biliyorum çünkü tavanında tepinilmesinden şikâyetçiydin ama aşağıda beş daire var. Güven bana." İşaret parmağımla çenesini yukarı çektim. "Perşembe akşamı saydım."

Bakışları boştu. "Bugün Pazartesi, Max."

Adımı tekrar dudaklarında duymak garipti. Son duyduğumda orgazm olmak üzereydi.

Uzandım ve saçlarını omuzlarının üzerinden düzelttim. "Özür dilerim." Bu doğrudu; üzgündüm. Amanda doğduğu günden beri, kadınlarla uğraşan bir adam olmayacağıma yemin etmiştim. Kimsenin kızına bunu yapmasını istemiyorsam, başkasınıninkine de yapamazdım. Sadece sıradan ilişkilerim olabilirdi ama daha fazlasıymış gibi davranmazdım. "Seni görmezden gelmiyordum. Açıkçası uyandığımda gitmiş olmanı beklemiyordum. İşten önce konuşuruz diye düşünmüştüm."

"Evet, zamanında işte olmak istedim." Omuz silkti ve kapılar açıldığında ona doğru yarım adım atmıştım. Onun şımarıklığının sevdim. Bu

King & Associates çalışanları ciddi ve uyumlu bir şekilde paketlenmiş olarak geldiler. Donna dışında herkes sadece başını sallayıp bana evet diyordu. Evdeyse dünya tersine **d ö n m ü ş t ü** ve herhangi birinin herhangi bir şeye evet demesini sağlamam mucizeydi. Harper iş ve özel hayatım arasındaki sınırları bulanıklaştırmaya devam etti.

"Beni geç bıraktın," dedim, konuşmamızın bitmesine hazır değildim. "Ne yapıyorsun?" Harper onu salondan çıkarken takip ettiğimde Asansör. "Burası senin katın değil."

"Seninle konuşmak istiyorum." Ne yaptığımdan emin değildim. Ona ne söyleyebilirdim ki? "Özür dilemek istiyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Geçen gece için. O şekilde avantaj sağlamamalıydım." King & Associates'te çalışmaya başladığından beri beynimi dolduran tüm fanteziler, karşımda yarı çıplak durduğunda geri gelmişti.

Ön kapısını açtı, dairesine adım attı ve bana doğru döndü. "Faydalanmak mı? Tanrım, tam bir pisliksin." Kapıyı çarparak kapatmaya çalıştı ama ben ayağımı araya sıkıştırdım.

"Siktir git," diye bağırdı.

"Bence çok güzelsin," dedim ve kapıyı iterek açıp içeri girdim. "Güzel ama fevkalade sinir bozucu."

Sanki tüm kelimelerini çalmışım gibi ağzı açık bana baktı. Sonra döndü, çantasını yere attı ve tepinerek yatağına doğru yürüdü. Etrafa göz gezdirdim. Dairesi küçüktü ve yere yığılmış kitap yığınları ve nereye baksam ayakkabılar dahil her yer eşya doluydu. Yatak, zeminin hafifçe yükseltildiği bir taraftaydı. Ayakkabılarını tekmeledi ve bluzunu çıkarmaya başladı. Hemen sertleştim. Soyunuyor muydu?

"Harper," dedim onu takip ederken.

"Rahatsız edici miyim?" diye sordu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Onu yere yatırmak ve beni dinlemesini sağlamak istedim. Onu öpmek. Onu becermek.

"Sinir bozucu muyum?" İnanmayarak başını salladı ve bana döndü. "Sinir bozucu *muyum*?"

Ne demek istediğimi anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Ellerinden birini tutup kendime doğru çektim ve onu öptüm. Serbest kaldı ve göğsümü itti ama kaçamasın diye kollarımı ona doladım. Sonunda, o

Benden uzaklaşmaya çalışmayı bıraktı, kapana kısıldığını kabul etti ve hareketsiz kaldı. "Öp beni Harper," dedim. "Dediğimi yap."

"Sen bir pisliksin," dedi omzuma yumruk atarken.

Ellerimi yüzüne, dudaklarını da dudaklarıma götürdüm. Hiç direnmedi. Dilimi ağzına soktum ve onunkini sıcak ve hazır buldum. Dudaklarına karşı inledim ve ereksiyonumu hissedebilmesi için onu k e n d i m e doğru çekmek için elimi kıçına doğru kaydardım. Parmakları saçlarımin arasına kaydı ve öpüşmelerimiz çılgınca, ısıricı ve açgözlü bir hal aldı.

Öpüşmemizi bitirdi ve uzaklaştı. "Max?"

Bundan sonra ne olacağından emin değildim. Neden kollarımdan çekilmişti? Benden gitmemi mi isteyecekti? "Evet mi?" Cevap verdim.

"Kıyafetlerini çıkar ve beni becer," dedi.

Gömleğinin geri kalan düğmelerini çözmeye başladığında sırttım, parmakları her birinin üzerinde beceriksizce dolaşıyordu.

"Buraya gel," dedim ellerini yolumdan çekerken.

"Dikkatli ol. Bu bluz yeni ve değiştirmeye gücüm yetmez.

"

O daha cümlesini bitirmeden düğmelerini çözmüştüm ve omuzlarına ipek bir örtü örtmüştü. Teni o kadar pürüzsüz görünüyordu ki, açıkta kalan bronz tenini öpmek için eğildim, onu dudaklarımin altında hissetmek için caresizdim. Başını geriye doğru eğdi ve tenine karşı sırttım.

"Pislik, ha?" Koşu üstümü çıkardım ve şortumu çıkardım.

"Fikrimi değiştirmemi mi istiyorsun?" Kalçasını eğdi, sutyen askıları omuzlarından düştü.

"Fikrini değiştirmeyeceksin," dedim, ona doğru eğildim, eteğini beline doğru ittim ve elimi iç çamaşırının içine soktum.

"Yapma," dedi, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Bu eteği mahvedemem. Daha yeni aldım." Parmaklarım kıvrımlarına bastırdı ve bana karşı koymasa da kıyafetleri hakkında endişelendiğini söyleyebilirdim. Neden?

"Uzan," dedim ve onu yatağa doğru yönlendirerek eteğini ve külotunu hızla çıkardım.

"Max ..."

Adımı söyleyişinin içine gömülmek istedim.

"Evet?" Kalçasının iç kısmını, yumuşak, sıkı derisi boyunca öptüm ve amına ulaştım. Yarığının üzerinde uzun bir yalama yaptım ama devam ettim

karnına ve göğüslerinin arasına doğru ilerledim. Hızım geçen haftaya göre daha yavaştı. Ben tüm vücudunu öpmeye, yalamaya ve emmeye devam ederken öfkesi azalmış ve sadece arada bir tırnaklarını kollarıma geçiriyor ya da "Sen bir pisliksin," diye fısıldıyordu. Başının üstünden uzanıp komodiniyi işaret etti. "Prezervatif," dedi. Benim bir pislik olduğumu düşünüyor olabilirdi ama sikimi umursamıyordu. Bir prezervatif aldım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde taktım. Yatağıma uzandığımda

Harper yataktan kalktı ve üzerime çıkmaya başladı.

"Hiç sanmıyorum," dedim onu sırtına doğru iterek. "Ben seni beceriyorum. Sen beni sikmiyorsun." Bacaklarımla dizlerini araladım ve içine doğru ittim. Yüzeyin altında dalgalandığını söyleyebileceğim zevk sesini çıkarmamaya konsantre olurken kaşları birbirine çekildi. O iniltiyi serbest bırakmak isteyerek çekildim ve içeri ittim.

"Eğer beni becereceksen, bunu iyi yapsan iyi edersin," dedi. Hem de çok. Sıkıcı. Rahatsız edici.

Bunun çok iyi olduğunu biliyordu. Bacağını tuttum ve kaldırdım, daha derine inerek ne kadar iyi olduğunu gösterdim.

Dudağını ısırды, hâlâ tepkilerini yutuyordu.

"Gerçekten mi? Bana bunun ne kadar iyi olduğunu söylemeyecek misin?" Nefes nefese ona doğru iterek, altımda nabzının attığını hissederek sordum. "Bunun şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olduğunu söylemeyecek misin?" Çenem sıkılaşıarak onu yatağına doğru ittim.

"Siktir git," diye ısırды.

"Öyle olduğunu biliyorsun. İçindeki aletimi seviyorsun, seni boşaltmamı. Doyamıyorsun."

Göğsünden derin bir inilti koptu. *Sonunda.*

"İşte, gördün mü? Sadece teslim olman ve sana ne kadar iyi hissettirdiğimi fark etmen gerekiyor."

Etrafımda sıkılaştı, kalçalarını itişlerimi karşılamak için kaldırdı. Baş döndürücü bir hisle boğazımda bir gümbürtü titreşti. "Çok. Lanet. İyi."

Tırnaklarını sırtıma öyle sert geçirdi ki ritmim bozuldu. Ona baktığımda sırtıttı. Kollarını aşağı çekti ve avuçlarını onunkilere doğru kaydırarak onu yatağına sabitledim ve tekrar içine doğru itmeye başladım. "Davranışlarınıza dikkat edin Bayan Jayne. Eğer dikkatli olmazsanız, boşalmanıza izin vermem."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanki beni durdurabilirmişsin gibi." Hiçbir fikri yoktu.

Sustum. "Bu teoriyi test etmek ister misin?" Altımda kıpırdandı, sikimi daha fazla arzuluyordu. "Evet, hiç sanmıyorum."

"Sen kibirli bir domuzsun," diye tükürdü ve başını yana çevirdi. "Sanırım 'beni becerdiğin için teşekkür ederim' demek istedin." Hareket ettim onun üstüne çıkıp, ona sürtünmek. Onu kışkırtıyor olabilirdim ama aslında onun ne kadar mükemmel olduğunu, bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğini haykırmak istiyordum. Bunca ay boyunca onu istediğimi inkâr etmiştim. Harper Jayne hayal ettiğim kadar seksi, tutkulu ve açgözlüydü.

Nefesleri kısa ve muhtaç, sesleri daha yüksek ve daha a z kontrollüydü.

"Çok güzelsin. Ve seksi ve-" Bir saniye durakladım. Önce ben gelmediğim için dikkatli olmalıydım. "Ve işte beni deli ediyorsun." Tekrar ittim. "Çünkü seni masamın üzerine domaltmak ve sikimi içine sokmak istiyorum. Sadece. Bunun gibi. Böyle."

Boşalırken çığlık attı, etrafımda dalgalandı, sikimden boşalmamı çekti, sağdı, ona sahip oldu. Ona karşı koyamadım ve adını haykırarak boşaldım.

Üzerine yığıldım ve sıcak tenimin üzerini örtmesinin tadını çıkardım. Onun.

Sırt üstü dönerek uzandım ve onu kollarımın arasına aldım. "Çak bir beşlik mi istiyorsun?" diye sordu ve ben kıkırdadım.

"Beş saniyeliğine sinir bozucu olmayı bırak ve buraya gel," dedim. O da birkaç santim daha yaklaştı ve içime yerleşti. "Çok sinir bozucu." Başının üstünü öptüm.

Birkaç dakika sonra kendini dirseğinin üzerinde yukarı itti. "Gerçekten beni masanın üzerinde becermeyi mi düşünüyorsun?"

İnledim. "Sevişirken söylediğim şeyler hakkında beni sorgulayamazsın." "Neden?" diye sordu. "Bu benim bilmediğim bir kural mı?"

"Evet, bu bir kural. Edepsiz konuşmanın ilk kuralı, boşaldıktan sonra o anın sıcaklığıyla söylenenleri tartışmamaktır."

Cevap olarak küfür bekliyordum ama "Bilmiyordum" demeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. Bu çok alışılmadık bir cevaptı. Ona ne düşündüğünü sormak istedim ama üç dakika önce onu beceriyor olmama rağmen, bu bana meraklı gibi geldi.

Onu daha yakına çektim.

"Gözden geçirilmiş Bangladeş raporuma baktın mı?"

Gerçekten bana bunu mu sordu? "Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu. "Neredeyse bir haftadır sende." Parmak uçlarını göğsümde gezdirdi.

"Hayır, şimdi bunu konuşmayacağız. Lanet olsun Harper, daha beş saniye önce boşaldım. Seni becermenin tamamen uygunsuz olduğu gerçeğinin hatırlatılmasını istemiyorum."

"Uygunsuz mu?" diye bağırdı. Yine bağırmaya mı başlamıştık? "Siktir git yatağımdan." Beni yataktan itmeye çalıştı.

Tanrım. Bu kızla hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Görünüşe göre onu boşaltmak dışında.

Bileklerini kavradım ve beni tekmelemeye başladı, ben de onu sırt üstü döndürdüm ve çırpınısını durdurmak için kalçalarını yatağa sabitledim. "Tanrım, kadın, bir milisaniyede sıfırdan altmışa çıkıyorsun." Gözlerini kapadı ve başını yana çevirdi.

"Bırak beni."

"Bana sorunun ne olduğunu ve neden çıldırdığını söyleyene kadar olmaz."

"İnanılmaz."

En azından dönüp bana baktı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Az önce beni becermenin uygunsuz olduğunu söyledin. Vücudun senin rızan olmadan hareket etmiş gibi. Ve buna tepki vermememi mi bekliyorsun? Sen bir-"

"Pislik," dedim, cümlesini tamamlayarak. "Evet, bunu ilk on beş bin kez söylediğinde seni duydum." Onu bıraktım ve yataktan yuvarlandım, her günün her dakikasının her saniyesinde bana bu kadar zor anlar yaşatmasına sinirlenmiştim. Ben onun patronuydum; tabii ki onu becermem uygunsuzdu. Şortumu ve tişörtümü kaptım ve hızla giyindim.

"Ve şimdi öylece gidecek misin?" diye sordu, dirseklerinin üzerinde duruyordu, mükemmel yuvarlak göğüsleri yatağa geri dönmem için bana yalvarıyordu.

"Dairenden çıkmamı emrettiğini unuttun mu?" "Her neyse." Yataktan fırladı ve banyoya daldı,

Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Lanet olsun. Tam bir baş belasıydı. Güzeldi. Yetenekli. Seksi. Mükemmel derecede sinir bozucu.

Pisliğin teki miydim? Sinir bozucuydu ama belki de seks yaptıktan hemen sonra onunla sevişmenin uygunsuz olduğunu söylememeliydim. Seviştiğim kadınlara ne söylediğime dikkat etmeye alışık değildim.

Yatağının kenarına oturdum ve yirmi dakika boyunca onun çıkmasını bekledim.

"Merhaba," dedi sonunda havluyla dışarı çıktığında. Gözleri sürekli benden yere kayıyordu.

"Merhaba," diye cevap verdim. "Seni üzmemek istememiştim." Hayatımdaki kadınları asla üzmemek istemezdim ama bu çok sık başıma geliyordu.

"İstesen de istemesen de üzdün." Başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de nasıl görüldüğünün farkında değilsin."

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Ben ... ile iyi değilim." Seviştiğim kadınlarla yatak odası dışında etkileşime girmeye alışık olmadığımı nasıl söyleyebilirdim?

"Kadınlar mı?" Kaşlarını kaldırarak benim yerime cümlemi tamamladı.

"Seni kızdırmak istemiyorum Harper." Evet, iş yerinde garip olurdu ama aslında kızıdan hoşlanıyordum. "Ben senin maaş çeklerini imzalayan kişiyim. Tüm söylemeye çalıştığım buydu."

"Söylemeden önce ne söylediğini düşünmelisin." Başımı salladım. "Gelecekte daha iyisini yapacağım."

Bana doğru bir adım attı. "Tamam. Gelecek şimdi başlıyor, değil mi?"

Onu kucağıma çektim. Boynunu kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Hemen onu tekrar istedim. Zaten ofiste değildik ki. Burada komşuyduk, iş arkadaşı değil. Havlusunu çekiştirdim ve vücudundan düştü.

"Evet. Gelecek şimdi başlıyor."

Ertesi sabah ofise fazladan erken gittim. Harper'ın Bangladeş raporunu incelemeyi bitirmeye çalışıyordum. Harper'ın benim bir pislik olduğumu düşünmesi için başka bir neden olmasını istemiyordum.

"Arama yok demiştim Donna," diye bağırdım hoparlöre, sonra da kapattım.

Kapım pat diye açıldı ve başımı kaldırdığımda elimi masama vurduğum.

"Max, bu telefona cevap vermek isteyeceksin," dedi Donna. Ciddiydim. Şüphelendim. Amanda'ya bir şey olması dışında. "Birinci hatta bas."

Telefona cevap vermem için beni yalnız bırakmak yerine kapıyı kapattı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla kapıya yaslandı. Donna iyi olduğuna göre Amanda da iyi olmalıydı.

Gülümsüyordu. Aslında bu muhtemelen Amanda'n ın bana sekizinci sınıf dansına davet edildiğini söylemesiydi.

Ahizeyi kaldırıp birinci hattı tuşladığım anda Donna, "Charles Jayne." dedi. Hay sikeyim.

Charles Jayne, JD Stanley'in kurucusu ve kıdemli ortağıydı. Yatırım bankası dış firmaları kullanmıyordu ama King & Associates için bir istisna yapmalarını istedim. Yıllardır peşlerindeydim. Dışarıdan firma kullanmıyorlardı ama King & Associates için bir istisna yapmalarını istiyordum.

"Max King," diye cevap verdim, ayağım masanın ayağına vururken sesimi düz tutmaya çalışıyordum.

Telefonun diğer ucunda kalın sesli bir adam, "Duyduğuma göre küresel araştırma direktörümün başını epeyce ağrıtıyormuşsun," dedi.

Kahretsin, işleri çok mu ileri götürmüştüm? Bağlantım bana Harold Barker hakkında bilgi vermişti. Görünüşe göre tenisi seviyormuş, ben de yazın sonunda Amerika Açık'ta locamda bana katılmasını önermişim. Bir kokteylde karşılaştığımızda onu Met'e davet etmişim ama kibarca reddetmişti. Tenisin iyi geleceğini umuyordum.

"Sizinle konuşmak bir zevk efendim. Kendimi bir baş belası olarak tanımlayabileceğimi sanmıyorum. Sadece JD Stanley için çok şey yapabileceğimizi düşünüyorum ve size neyin mümkün olduğunu göstermek için bir fırsat istiyorum."

"Evet, o kadarını açıkça belirttiniz," diye cevap verdi. "İşte bu yüzden arıyorum. Ayın yirmi dördünde gelin ve bize King & Associates'te ne yaptığınızdan biraz bahsedin."

Vay anasını.

"Evet, efendim. Ne-"

"On keskin. Söylediklerinizi yapsanız iyi olur."

Ona ne kadar zamanımız olduğunu, odada kimin olacağını, ne bilmek istediğini soramadan hat kesildi. Sanırım Charles Jayne olduğunuzda bir saniyenizi bile boşa harcamak istemiyorsunuz.

Kapattım ve telefona baktım.

Donna odanın karşısına fırladı. "Eee? Ne istiyormuş?"

"Bana kariyerimin fırsatını vermek." Bu gerçekten olmuş muydu? Charles Jayne aramış ve beni bir toplantıya davet etmişti.

"Seni işe mi alacak?"

Omuz silktim. "Ayın yirmi dördünde bir toplantıya gitmemi istiyor."

"Buna inanamıyorum," dedi Donna. "Görünüşe göre Harper akıllıca bir işe alım olmuş." Ne? Açıklamasını bekleyerek ona baktım.

"Eminim bağlantılarının yardımı olmuştur ama Harper'ı işe almak dâhiceydi." "Bu neden önemli ki?"

"Onun kızı, değil mi?"

"Harper mı?" Harper *Jayne*. Aradaki bağlantıyı hiç kuramamıştım.

"Bilmiyor muydun?" Donna sordu. "Onu işe alma nedenin bu değil miydi?"

"Tanrım, benim gerçek bir hıyar olduğumu düşünüyor olmalısın. Sırf Charles Jayne ile bağlantısı var diye birini işe almazdım. Hem ben ne zamandan beri genç araştırmacıları işe almaya karışıyorum?"

Harper böyle mi düşünmüştü? Ama nasıl düşünebilirdi ki? JD Stanley'e olan takıntımından haberi yoktu. "Charles Jayne'in Harper'ın babası olduğundan emin misin?" diye sordum. "Yani, bunu kabul etti mi? Bu konuda konuştunuz mu?"

Donna gözlerini kırıştırdı. "Hayır, sadece tahmin ettim, ismi falan. Bundan hiç bahsetmedim."

"Tesadüf olabilir," dedim yüksek sesle düşünerek.

"Ona sormamı ister misin?"

Öyle mi yaptım? Bir bağlantı olup olmadığını bilmek istedim. Buluşmayı o mu ayarlamıştı?

Aklım karmakarışık. Charles Jayne beni davet etmeden önce Harper sadece casusluk yapmak için mi buradaydı?

"Hayır, ona soracağım. Onu içeri çağırabilir misin?"

Avuçlarımı pantolonumun önünden aşağı kaydardım. Charles Jayne ile konuştuğum için mi yoksa Harper ile konuşmak üzere olduğum için mi gergin olduğumdan emin değildim.

Birkaç dakika sonra Harper ofisime girdi, Donna da arkasından geliyordu. "Donna, kapıyı kapatır mısın lütfen?" Bana yalvaran bir bakış attı, belli ki cevabı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Harper, Donna'nın kapıyı kapatmasını izledi, sonra bana döndü ve kirpiklerinin altından bana baktı. Kahretsin, sikim kıpırdanmaya başladı. Odaklanmam gerekiyordu.

"Otursana Harper." Masamın karşısındaki sandalyelerden birini işaret ettim. İşaret etmediğim sandalyeye oturdu. Tabii ki.

"Konuşmamız gerek," dedim.

Yüzünü buruşturdu. İkimiz hakkında demek istediğimi sandı. "Az önce yaptığım bir telefon görüşmesiyle ilgili olarak."

"Oh," dedi ve gülümsedi.

Açıkça ona sormam gerekecekti. "Charles Jayne ile akraba mısınız?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve ellerini kavuşturdu. "Soyadımın herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğundan emin değilim."

Sandalyeme geri oturdum ve nefes verdim. Cevabımı almıştım. O Charles Jayne'in kızıydı. Donna haklıydı.

"Sen onun kızı mısın?" diye sordum.

Ayağa kalktı. "Buraya babam hakkında konuşmaya gelmedim."

"Az önce beni aradı," dedim onun bakışlarını görmezden gelerek. "Onunla tanışmamı istiyor ve ben de uzun zamandır onu müşteri olarak eklemek istiyordum."

"Beni bu yüzden mi işe aldınız?"

Konuştukça sesi yükseliyordu. Her şeyi yanlış ele alıyordum. "Beni bu yüzden mi siktin?"

İrkildim. Tanrım, nasıl öyle görünebileceğini görebiliyordum. Masamın etrafında yürüdüm ve diğer tarafa yaslandım, onun çekimine rağmen çok yaklaşmak istemedim. Uzanıp ona dokunmamak için kendimi zor tuttum.

"Soruma cevap vermedin," dedi. "Bilmiyordum."

Gözlerini devirdi.

"Ben ciddiym. Donna bana bu sabah söyledi. Ve her neyse, ben işe almıyorum. . ." Onun pozisyonunun benim için çok küçük olduğunu nasıl söyledim? "Ben insan kaynakları işlerine karışmam."

Kollarını kendi etrafında sardı. "Dürüst ol. Ne zamandır JD Stanley'nin işini istiyorsun?"

"Harper, JD Stanley Wall Street'teki en başarılı yatırım bankalarından biri, elbette onlar için çalışmak istiyorum. Ve araştırmalarını külçe altın gibi koruduklarını herkesten iyi biliyorsun. Bu yüzden neredeyse tamamını kendi bünyelerinde yapıyorlar. Benim konumumdaki her insan onlarla çalışmak ister." Onun içeriden bilgisini gerçekten kullanabilirdim.

Sanki zehirliymişim gibi bana baktı.

Parmaklarımı masama vurdum. Bu bir kazan-kazan durumu olabilirdi. "Yardıma ihtiyacım var," dedim. Madem o buradaydı, bunu kendi çıkarlarım için kullanabilirdim.

avantaj. "Sahada benimle birlikte çalışmanı istiyorum. Bu şeyi indirmeme yardım et."

"Vay canına. Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi? Dün gece seviştik ve şimdi de ilerlemene yardım edeceğimi düşünüyorsun."

Hiç de öyle olmadı. Böyle yüksek profilli bir hesap üzerinde çalışma fırsatını memnuniyetle karşılayacağını düşünmüştüm. "Hayır, sadece isteyeceğini düşündüm-"

"Biriyle yatacak kadar yeni bir müşteri kazanmak isteyen bir adam tarafından kullanılmak ister misin?"

Ben cevap veremedien arkasını döndü ve ofisimden ıktı. Bir kez daha yanlış bir şey söylemeyi başarmıştım. Harper'a göre bu bir alışkanlık haline gelmişti.

YEDİ

Harper

Max'le kavgamdan hemen sonra Grace'i aramıştım ve Tribeca'daki Murray Caddesi'nde bir barda buluşmuştuk. Barmene el salladım. "Biraz daha kokteyl ve atıştırmalık bir şeyler alabilir miyiz? Peynir ağırlıklı bir şeyler." Barmen başıyla onayladı ve ben de Grace'e döndüm.

"Tamam, şimdi tamamen kafam karıştı. Dünyada en nefret ettiğin insan olan Max King'le mi yatiyorsun?"

"Tamamen yanlış şeye odaklanıyorsun."

"Geri sar ve bana neler olduğunu anlat."

Sanki ona Alaska'ya taşınmaya karar verdiğimi söylemişim gibi bana bakıyordu.

"Sanırım sperm donörüm yüzünden King & Associates tarafından işe alındım." Soyadımı değiştirmeliydim. Hiçbir zaman bir bağımız olmamıştı, bu yüzden bana onun adı gibi gelmiyordu.

"Sperm donörü baban mı?" Grace sordu, ben de başımı salladım. "Nereden biliyorsun?"

"Ve bir tür fahişe gibi benimle yattı." Titredim. "Max, babamla bugünlerde sadece avukatlar aracılığıyla iletişim kurduğumuzu pek bilmiyor." Nasıl bu kadar soğuk davranabilmişti? Onun hakkındaki içgüdülerime güvenmeliydim.

"Seks konusuna sonra geleceğiz. Soruma cevap vermedin." Grace koluma vurarak odaklanmamı sağlamaya çalıştı. "Babanın kim olduğu yüzünden işe alındığını sana kim söyledi?"

"Max. Ofisinde." Mojitomdan bir yudum aldım.

Başını yana eğdi. "'Seni baban yüzünden işe aldım' mı dedi?"

"Tabii ki hayır. Bilmediğini iddia etti. Ama açıkça yalan söylüyordu." JD Stanley için çalışmayı gerçekten istediğini kendisi söylemişti.

"Tamam." Grace durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Ve sen Max'le yatiyordun? *Bu* nasıl oldu?" Kaşlarını oynattı. "Gece geç saatte ofiste mi?"

"Benim binamda yaşıyor. Çatı katındaki adam."

Grace'in gözleri kocaman oldu. "Tavşanlar gibi sevişen çift mi? *O* adamla mı yattın? Tanrım, kıskandım." Martini bardağından kokteyl çubuğunu çıkardı ve zeytinlerden birini ısırdı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Kıskanıyor *olmalıydı*. Max sikiyle ne yaptığını biliyordu, bu kesindi. Muhtemelen en başta Grace'le takılmalıydı. Ne de olsa ailesinin bağlantıları benimkilerden çok daha etkileyiciydi.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu. "Erkek arkadaş olabilecek biri mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ve tabii ki hayır." Dirseklerimi barın üzerine koydum ve

ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Patronumu becerirken ne düşünüyordum ki? Şimdi istifa etmek zorundayım."

"Babanın kim olduğunu bilmediğini söyledi. Bilseydi zaten bir şey söylemez miydi? Yalancı bir tip mi?"

"Yalancı mı?" Göz ucuyla ona baktım. "Zarafet

Sözlüğü'nde yazıyor. Bir bak."

Max'in yalan söyleyecek *biri olduğunu* düşünmemiştim; çok açık sözlü biriydi. Ama onun sert vücuduna ve güzel yeşil gözlerine kapılmış olmam son derece mümkündü. Dâhi zekâsı ve yaptığı işe olan tutkusu beni baştan çıkarmış olabilir miydi? "Fark eder mi? O artık biliyor. Babam onu atış yapmaya davet etti."

"Ve babanın ona söylediğini mi söyledi?"

Ellerimi salladım. "Hayır, ikiye ikiye bir araya *getirdiğini* söyledi ve sonra atış için benden yardım istedi."

"Ve baban için çalışmak istemiyorsun?"

"Soyadım yüzünden değil."

Grace şiddetle başını salladı, alkolün vücut parçalarını gevşettiği belliydi. "Bunu anlıyorum ama bulunduğun yerdesin. Max bilmediğini söylüyor. İş bırakarak burnuna inat yüzünü mü keseceksin?"

"Kesinlikle yüzümü, hatta burnumu bile kesmeyeceğim ama sanırım bırakmam gerekiyor. Her şey çok aşağılayıcı. Herkes babamın kim olduğunu ve bu işi neden aldığımı öğrenecek ve ben de ilerlemek için beni beceren bir adamla çalışmam."

"Bir kadın gibi düşünüyorsun. Penisin varmış gibi düşünmelisin." Elini bara vurdu ve barmen tezgâha bir peynir tabağı koymadan önce sıçradı. "Bu işi nasıl almış olursan ol, soyadın ya da patronla yattığın için değil, yaptığın işte iyi olduğun için hak ettiğini kanıtlamalısın." Kokteylinden bir yudum aldı. "Erkekler, eski erkeklerin işlerini kullanarak

yıllarca ağ kurdum. Elinize fırsat geçtiğinde değerlendirmek zorundasınız. Bu yüzden sadece istifa edemezsin, oraya gidip Max'e adından *dolayı* babanın sahasında çalışman gerektiğini söylemelisin."

Hiç mantıklı gelmedi. "Bunun ne faydası olacak? Bu sadece her şeyi daha da kötüleştirir."

Grace bardağını yere bıraktı, içkisi kenarlara dökülüyordu. "Bu, dedikleri gibi,"-ellerini havaya kaldırdı-"kazan, kazan, kazan."

Başımı salladım ve telefonumdan saati kontrol ettim. Sabah işe gitsem de gitmesem de eve dönüyor olmalıydım.

"Beni dinliyor musun?" Grace sordu.

Dinlemiyordum, çünkü hiç mantıklı konuşmuyordu ama telefonumu bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim.

"King & Associates senin yapmak istediğin türde işler yapıyor, değil mi?"

"Doğru." Başımı salladım.

"Ve bu işte iyiler, değil mi?" Bunu neden tekrar ediyorduk ki?

"Yine doğru. Bir tane daha ve bir biftek bıçağı seti kazanacaksın." "Peki, neden böyle bir şirketten ayrıldın?"

Ben konuşmadan sözümü kesti. "Sadece yer değiştirmen gerekiyor." Bar taburemi tuttu ve kendine doğru çekti. "Odak noktayı değiştirmelisin. King & Associates kapitalizmi desteklemek, kurumsal açgözlülüğü beslemek ve yaptığın tüm o inekçe şeyler için en iyi yer. Haksız mıyım?"

Gözlerimi devirdim ve içkimden bir yudum daha aldım.

"Öyleyse orada kal. Ve proje üzerinde çalışmayı talep et. Çünkü baban yaptığı işte en iyisi, bu yüzden o hesabı alan kişi büyük övgüler alacak, değil mi?"

"Biftek bıçaklarını alacaksın, evet."

"O yüzden burada kalarak akıllıca davran. Ve bunu yaparken, babana neden penisleri olan çocukları yerine sana şirketinde bir pozisyon önermesi gerektiğini kanıtla."

Söylediklerini dinlerken boş bardağımı yere bıraktım. Bir şey mi demek istiyordu? "King & Associates'te çalışmaya devam etmemi mi söylüyorsun?" Max ile çalışmaya devam etmeye dayanabilir miydim?

"Evet, çünkü işi nasıl aldıysan artık oradasın. Bu yüzden fırsatını en iyi şekilde değerlendir."

"Ve babamın hesabına çalışmayı mı talep edeyim?"

"İş alırsan bir yıldız olacaksın, değil mi? Ve aynı zamanda babana kuşu çeviriyorsun. Dediğim gibi, hepsi senin için kazanç." Grace barmene hesabı istediğimizi işaret etti.

"Tabii hesabı kaybetmezsek." Bu daha da aşağılayıcı olurdu. "Sen ne zaman istediğin bir şeyi kaybettin ki?" diye sordu.

taburesinden kayarak indi ve siyah American Express kartını barmene uzattı.

"Ödeme yapmanıza gerek yoktu," dedim.

"Ödemedim. Bu babamın nezaketiydi."

"Teşekkürler Bay ve Bayan Park Avenue," diye seslendim. "İşi bırakmama konusunda haklı olabilirsiniz. Bu, babama hayatımın geri kalanında evde oturup öğle yemeği yemekten daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlamak için bir fırsat olabilir. Ona daha değerli olduğumu ve kendisi ve aptal yatırım bankası için çalışmam için yalvarması gerektiğini göstereceğim."

Sandalyemden sıçradım. "Evet. Ben de tam olarak bunu yapacağım." Grace'in yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına bir şaplak attım. "Sen bir dahisin."

Bardan ayrılıp apartmana dönene kadar geçen sürede sabrım tükenmiş ve akşam boyunca içtiğim kokteyller beni Max'e JD Stanley hesabında hemen çalışacağımı söylemenin harika bir fikir olduğuna ikna etmişti.

Max ön kapısını açtığı anda "Ben yaparım," dedim.

"Harper, merhaba." Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "Seninle daha önce konuşmak istedim ama kaçıp gittin."

Ne yapıyordum ben? Gecenin bir yarısı patronumun kapısının önünde duruyordum, belli ki biraz sarhoştum. Kovulmak mı istiyordum? Duvara çarpmana kadar geri çekildim ama gözlerimin Max'in sert, çıplak gövdesinde gezinmesine ve pijamasının altından kaybolmadan önce göbek deliğinde toplanan saç izini takip etmesine izin verdim.

"Sanırım içeri gersen iyi olur," dedi, sesi çakıllı ve derindi.

Başımı abartılı bir şekilde salladım ve ellerimi arkamda birleştirdim. Bana doğru bir adım attı ve dirseğimi çekti. "İçeri gel dedim."

Dengemi kaybettim ve ona doğru devrildim. Kendimi kurtarmak için uzandığımda, avuçlarımı Max'in göğsünün sıcak, sıkı tenine bastırdım. İttim, ama

Beni kendine çekti, etrafımızda döndü ve bizi dairesine geri götürdü.

"Sarhoşsun," dedi beni evinin duvarına yaslariken.

içeri girdi ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı. Yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. Daha yakın olmasını istedim.

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Neden kaçtın? Bırakmıyorsun, eğer düşündüğün buysa," dedi burnunu çeneme sürterken.

Ellerimi çıplak omuzlarına koyarak, "Bana ne zaman bildiğini söyle," dedim.

"Bildiğimi mi?" diye sordu boynumu öpmeye başlarken. "Babamın kim olduğunu."

Geri çekildi ve kendini duvara yasladı, elleri başımın iki yanında duruyordu. "Sana yemin ederim, bugün öğrendim. Sanırım Donna bir bağlantı olduğunu varsayıyordu ama ben telefon edene kadar bana bundan bahsetmedi." Durakladı ve sanki ona inanıp inanmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri yüzümde gezindi. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Kollarının altından geçip girişe doğru yürüdüm. "Babamla konuşmuyorum. Onunla hiçbir ilişkim yok." Küçük tırnağımla oynadım.

"Tamam. Sahada çalışmak zorunda değilsin. Sadece düşündüm. JD Stanley, Wall Street'te hiç iş yapmadığım tek yatırım bankası."

"Yani," dedim ve başımı kaldırıp baktım.

"Bu fırsatı geri çeviremem." "Geri çevirmeni istemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı.

"O lanet olası hesabı kazanmanı istiyorum ve ben de sana yardım edeceğim." "Fikrini ne değiştirdi?"

Gözlerim yere düştü. "Önemli değil. İsteddiğini aldın."

Bir adım öne çıktı. "Söyle bana, Harper." Daha fazla bir şey söylememem gerektiğini biliyordum ama ses tonunda ona itaat etmemeyi imkânsız kılan bir şey vardı.

Nefesimi tuttum. "Bir sürü çocuğu var, değil mi?"

Gözleri yüzümde gezindi.

"Tek kız benim... ve üniversiteden hemen sonra iş teklif etmediği tek kız da benim."

"Kız olduğun için mi? Yoksa birbirinizle konuşmadığınız için mi?"

Sorularının beynime damlamasına izin verdim. Diğer çocuklarıyla iyi ilişkileri var mıydı?

Max elini uzattı. "Benimle gel."

Çok kolay bir şekilde avucumu onunkinin içine kaydardım, beni koridorun ilerisine, dairesinin derinliklerine götürürken parmakları beni sıkıca tuttu. Ne yapıyordum ben? Bu adamdan hoşlanmamıştım. Aşağıya, kendi daireme gitmeliydim. "Özür dilerim. Geç oldu. Burada olmamalıydim."

"Şşşt. Hadi sana su verelim."

Beni daha önce görmediğim büyük bir odadaki mutfak adasının karşısındaki bir bar taburesine götürdü. Geçen gece sadece yatak odasının ve girişin alacakaranlık hatlarını yakalamıştım. Evin büyüklüğünü ya da ne kadar göz alıcı olduğunu fark etmemiştim. Max ya inanılmaz bir zevke sahipti ya da harika bir iç mimar tutmuştu.

"İç," dedi ve önümdeki beyaz mermer tezgâha bir bardak su koydu.

Bir yudum aldım, kapısını çaldığımda olduğumdan çok daha ayıktım.

"Biraz daha," diye homurdandı. Tanrım, çok otoriterdi. Ama ona uydu ve birkaç yudum su içtim.

Tezgâhın etrafında döndü ve mermere yaslanarak yanımda durdu. "Bana babandan bahset. Seni işe almadığını düşünüyorsun çünkü-"

"Çünkü göğüslerim var."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Bana büyük bir miktar para teklif etti." Bardağımı yere bıraktım. "Varlığımı reddettiğinden değil, periyodik olarak beni yemeğe davet ediyor."

"Yani onunla konuşuyorsun?"

Gerçekten gitmem gerekiyordu. "En küçük üvey kardeşim yirmi ikinci doğum gününün ertesi günü JD Stanley'de işe başladığından beri hayır. Ben işletme fakültesinden mezun olduktan üç hafta sonra. Ama ondan önce de pek bir şey olmadı."

Max dudaklarını büzdü.

"Belki de benim okulu bitirmemi bekliyordur diye düşündüm ve tabii ki hayır diyecektim ama ..."

Max'in kolumu okşayan parmakları düşüncelerimi dağıttı. "Bize para verdi, bana ve anneme, ama benim istediğim bir aileydi."

Max elini geri çekti.

"Üzgünüm, konuşmayı kesmeliyim."

"Dinlemeyi seviyorum. Söyleyecek çok şeyin var." Sesi sakın ve eşitti, sanki içten konuşuyormuş gibi, sanki onun bir pislik olduğunu düşünen sarhoş bir kadınla konuşmuyormuş gibi.

Kaşlarımı kaldırdım. "İçiyordum. Ofiste söyleyecek daha çok şeyim var ama orayla pek ilgilenmiyorsun."

Yüzümü avuçladı. "Ne kadar yanılıyorsun."

İlk öpücükleri yumuşaktı ve ben gözlerimi kapatıp her birinin tadını çıkardım.

"Bunu yapamayız." Ağzım itiraz etti ama ellerim çıplak sırtına kaydı, sıcak kasları dokunuşumun altında kıvrıldı. "Yapamam-"

"Biliyorum," dedi. "Eğer JD Stanley hesabına gireceksem, patronun kızını beceremem." Sanki vücudu beynine yetişememiş gibi eteğimi yukarı çekti. "Ama bu kıç, bu bacaklar. Beni bir çeşit büyüünün etkisi altına aldılar." Ellerini kalçalarımın üzerinde ve kıkımın altında gezdirip külotumun içine soktu, sonra beni tabureden çekip vücuduna s ı m s ı k ı yaptırdı.

"Birlikte çalışacağız." Ellerimi boynuna doladım. "Kafamın senin düşüncelerinle . . . *seninle ilgili düşüncelerle*. Bunu söyleyemezdim. Max'in ofiste birlikte olursak konsantre olamayacağımı düşünmesini istemiyordum ama açıkçası bu büyük bir istek olacaktı. "Sahaya odaklanmalıyız."

Başını salladı ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Hiç düşünmeden kalçalarımı onun büyüyen ereksiyonuna doğru çevirdim.

"Eğer babam şüphelenirse Ona işimde mükemmel olduğumu göstermeliyim, King & Associates'te patronu becerdiğim için çalıştığımı değil."

"Odaklandım," diye tekrarladı. "Patronla sikişmek yok."

"Ben ciddiylim." Göğsüne bastırdım. "Aletinle düşünmeyi bırak."

"Ben de ciddiylim ama beni cesaretlendiriyorsun." Sırıttı. Bu bir şoktu çünkü çok nadiren oluyordu. Bir an için kalbim durdu.

"Bana sırtıma, seni pislik." Kollarından kurtulmaya çalıştım ama o beni daha sıkı tuttu.

"Sadece bu gece. Burası Vegas. Yarın sabah yeni bir sayfa açacağız. Bu geceden sonra sikişmek yok."

"Vegas mı? Sadece bu gece için mi?" Gözlerinin içine baktım, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum. Öyle olmasını isteyip istemediğini merak ediyordum. Evet. Bu gece Max King ile son görüşmem olacaktı. Bu hesap üzerinde çalışmak ve babama neler kaçırdığını göstermek riske atmaya değmezdi. Wall Street'in Kralı için bile.

Bir elini amımın üzerinde gezdirdi, sonra parmaklarını kıvrımlarımın içine soktu. "Sadece bu gece," diye fısıldadı.

Dizlerimdeki gücü kaybettim ve tökezledim.

"Tek bir dokunuşun sana ne yaptığını görüyor musun? Bedenin üzerinde sahip olduğum gücü görüyor musun?" Parmaklarını çekti ve hayal kırıklığı nefesimi kesti. Cevap vermek zorunda değildim. "Buraya sikilmek için geldin ve ben seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Eğildi ve beni omzunun üzerinden kaldırdı.

"Sana hesapta çalışacağımı söylemeye geldim!" Bacaklarımı tekmelerken sırtına doğru bağırdım.

"Sikilmek için geldin."

Belki de bu konuda haklıydı. Ayık olsaydım diğer sevgililerinden biriyle çarpışma riskini asla almazdım.

"Vegas," diye mırıldandı yine. "Sadece bir gece daha."

Beni yatağına yatırdı, kığım şiltenin üzerinde zıplıyordu ve bacağımlı tutup beni kendine doğru çekti. "Eğer sana sadece bir gece daha sahip olabileceksem, o güzel ağzının sikimin etrafına sarıldığı bir anıya ihtiyacım var."

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak doğruldum ve o da bacaklarımın arasına girerek başımı avuçlarının arasına aldı.

"Öylece oral seks talep edemezsin."

Karşı çıkar gibi tek kaşını kaldırdı.

Başımı salladım ve pijamasının yanlarını ayak bileklerine kadar indirdim. Aleti dışarı fırladı, sert ve kalındı.

"İşe yarıyor gibi görünüyor."

Onu ağzıma almak istiyordum, sikişin dudaklarımın arasında olduğu düşüncesiyle kalçalarımın arasında ıslandığımı hissedebiliyordum. Ama bunu onun için çok kolaylaştırmıştım ve buna izin veremezdim.

Yatağına yaslandım, bacaklarımı açtım, böylece eteğim kalçalarımın etrafında kıvrıldı, sonra iç çamaşırlarıma uzandım. Ne yaptığımdan şüphelenmesini istemediğimden, görüş alanını genişletmek için bir bacağımlı yatağına uzattım ve ellerimi daha derine sokarak açıklığımı buldum.

"Gerçekten mi?" diye sordu sikini yumruklayıp elini yukarı doğru sürüklerken. "Bana kibarca sor."

Kıkırdadı, başını salladı ve ereksiyonunu bıraktı. Enerjisi değişti ve eğilerek beni kıyafetlerimden sıyırdı. Önce eteğimi, sonra külotumu. Sonra bluzumun düğmeleriyle oynadı. Şöyle bir baktı

Ben de kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Bunu zor mu buluyorsun?" diye sordum.

Gözlerini benden ayırmadan gömleğimi parçaladı. Kahretsin, ipekti ve ben onu sadece üç kez giymiştim. "Seni pislik!"

"Her neyse," dedi ve arkama uzanıp sütyenimin kancasını açtı. "Sadece bu gecem varsa, bunları görmem gerek," dedi, tenimi avuçlayıp meme uçlarımı çekerken göğsüme baktı. Sırtım onun dokunuşuna doğru eğildi. Her konuda olduğu gibi seks konusunda da çok güçlü ve tek fikirliydi. Bu odağın vücudumda yoğunlaşması neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Elleri göğüslerimden ayrıldı ve parmakları klitorisimi bulana kadar avuçlarını karnımda gezdirdi. Başparmağı daireler çizip bastırarak zevkimi santim santim çekip çıkarırken inledim. Parmakları kıvrımlarımı okşadı ve ellerimi başımın üzerine attım, beni kenara göndermesine ihtiyacım vardı.

"Max," diye fısıldadım, bacaklarımı daha geniş açarak onu daha fazla davet ettim. "Benim için çaresizsin. Ellerim seninle kaplı."

Onun kirli ağızı karşısında inledim. Ama haklıydı. Onun için çaresizdim.

"Bana bak," diye hırladı.

Gözlerimi açtım. İşe konsantre olduğunda da aynı bakışı takınıyordu - sanki hiçbir şey onu istediğini elde etmekten alıkoyamayacakmış gibi.

Sakinleşti ve elini çekerek dik durdu. "Sikimi ağzında istiyorum. *Lütfen*."

Sesi şehvetle kalınlaşmıştı.

Aletini yalatmak için beni tahrik mi ediyordu? Kirli oynuyordu.

"Şimdi," diye ekledi.

Bir sonraki hamlemi düşünürken durakladım. Ona teslim olacak mıydım? İstedğim buysa, bu teslim olmak değildi. Ve onu ağızıma almak, bana hissettirdiklerinin yarısını bile ona hissettirmek istiyordum.

Yatağın kenarına oturmak için hareket ettim. Kalçalarımı açarak amımın hemen önündeki yatağa dokundum. Başımı eğdim. "Isırmayacağıma güveniyor musun?"

Kıkırdadı. "Hayır. Ama bu sadece eğlenceyi artırıyor."

Tırnaklarımı dış kalçasında gezdirdim ve boğuk bir solukla başını geriye eğdi.

Aleti kalındı ve karnına doğru dikilmişti. Bakışlarımı ereksiyonundan gözlerine kaydırdım, onunla nasıl başa çıkacağımı merak ediyordum. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi ve ben de öne doğru eğilip dilimi sikinin dibine değdirirken ona küçük bir gülümseme verdim. Şaftına doğru sürükledim.

"Tanrım," diye seslendi.

Dilimi başının etrafında döndürdüm ve sadece ucunu ağzıma aldım. Onu derinlemesine alamazdım, çok büyüktü. Elimi başının etrafında dolaştırarak onu sıkıca kavradım. Onun içimde olduğunu, beni doldurduğunu hatırlayınca inlemekten kendimi alamadım. Meme uçlarım çakılıyordu ve o da beni izliyor olmalıydı çünkü onları baş ve işaret parmakları arasında yakaladı, sıktı ve çekti, göğüslerimden göbek deliğime ve oradan da klitorisime doğru keskin zevk devreleri oluşturdu.

Onu daha derine çektim, çenem gidebildiği kadar genişti. "Evet, işte böyle. Seni hep böyle hayal etmiştim."

Tekrar daire çizdim, sonra bu sefer onu daha derine aldım. Ağzım ve dilim hakkında fısıldayarak inledi. Parmakları saçlarımın arasına girdi. İtmiyordu, yönlendirmiyordu, sanki sadece bana dokunmak, bana daha fazla bağlanmak istiyordu. Geri çekildim ve dişlerimin onun aletini hafifçe sıyırmasına izin verdim.

"Çok kötüsün," diye homurdandı ve tacını emerken iki elimle sikini pompaladım. "Ama bu yeterli değil." Çenemi kaldırdı ve ellerimi bıraktım. Ona harika bir oral seks yaptığımdan fazlasıyla emindim. Onun sorunu neydi?

"Bacaklarını aç," dedi. Komodine uzanarak bir prezervatif aldı ve saniyeler içinde sikini kılıfına soktu. "Daha geniş," diye bağırarak kalçalarımı ayırdı. "O kadar derine giriyorum ki, haftanın hangi günü olduğunu unutacaksın."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan içime girdi. Onun için hazır olmama ve özlemle ıslanmama rağmen vücudunun, sikinin gücü nefesimi kesti. Gözlerinin içine baktım, bunun neredeyse çok fazla olduğunu anlamasını istiyordum.

"İyisin Harper. Sana sahibim."

Tam zamanında, nasıl nazik olunacağını biliyordu.

"Rahatla ve beni hisset." Başka bir şey yapamadım. Sanki savaşı kaybetmiş gibiydim. Bedenim gevşedi ve derin bir nefes aldım. Ellerini daireler çizdirdi.

belime dolandı ve kalçalarını ileri doğru iterken beni kendine çekti. Eğer burası Vegas'sa, buradan ayrılmak istediğimden emin değildim.

Ellerimi kollarında gezdirerek pazılarını hafifçe çekiştirdim. Onun üzerimde olmasını, bana dokunmasını, vücudunun benimkine yaslanmasını istiyordum. Tek kelime etmeme gerek yoktu. Bir saniyeliğine benden ayrılarak altıma uzandı, beni yatağın daha yukarisına çekti, sonra vücudunu üzerime dayadı ve tekrar derinlere daldı.

Normalde üstte olmayı, ritmi kontrol etmeyi severdim, böylece her şeyin yolunda gittiğinden emin olabilirdim, ama Max buna yer bırakmadı. Nedense buna ihtiyacım yoktu. Her şey yolunda olmaktan çok daha fazlasıydı. Düşünecek yerim yoktu; her şey hissediyor, her şeyi duyumsuyordum. "Tanrım, Max," diye bağırdım.

"Yine." Daha da derine itti. "Adımı tekrar haykır."

Sanki parmağı içimdeki bir düşmanın üzerindeydi ve her şey kapasiteye ulaşana ve ben patlayana kadar basmaya devam etti. "Max, Max. Tanrım, Max."

İçime üç kez daha girdiğinde yatak eğildi ve oda pembeler ve mavilerle aydınlandı, adım odada yankılandı.

Vegas, Amerika'daki yeni favori yerimdi.

SEKİZ

Maksimum

başparmaklarımı sertçe tahtaya bastırarak tabelamın arkasındaki bandın toplantı odasının kapısına yapışmasını sağladım.

"Savaş odası mı?" Donna, Harper'ın önünde kollarını kavuşturmuş bir şekilde durarak sordu. İkisi de tabelama bakıyordu. Harper'ın kızarmış dudaklarına ve yanaklarındaki allığa odaklanırken ağzımın kenarlarından süzülen gülümsemeye direndim. Tanrım, tam bir dikkat dağıtıcıydı. Belki de onu bu sunum üzerinde çalışmaya davet etmek o kadar da iyi bir fikir değildi. Sadece kendimi kontrol etmem gerekecekti - o yararlı bir kaynak olabilirdi.

Tekrar kapıya döndüm. "Evet, bu bir savaş. Hazırlanmamız gerekiyor." "Tamam." Donna bana bir kahve uzattı ve beni Harper'la baş başa bıraktı.

"Yapmamız gereken ilk şey bilgi toplamak," dedim. Harper başını salladı. Dün gece Vegas'taydık. Aramızdaki kişisel şeylerden uzak durmak yapılacak en doğru şeydi ama ona uzanıp dokunmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. "Jim, Marvin," diye bağırdım. Dikkatimi dağıtmam, vücudumdaki onu öpme, ona dokunma, ona sahip olma arzusunu kapatacak düğmeyi bulmam gerekiyordu.

Jim ve Marvin itaatkâr bir şekilde masalarından kalkıp bize doğru yürüdüler. "Donna."

"Buradayım," dedi Donna arkamdan, neredeyse sıçramama neden olacaktı. "Bana sinsice yaklaşmayı kes."

Gözlerini devirdi ve elindeki su ve meyve tepsisini yanımdan geçirerek doğruca toplantı odasına götürdü. Ya da savaş odasına.

Ekip yerlerini aldı ve ben de ceketimi silkerek sandalyenin arkasına yerleştirdim.

"Üç haftadan az zamanımız var. JD Stanley ile çalışmanın King & Associates ve şahsen benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Nihayet şansımız olduğuna göre, her şeyimizi ortaya koyacağız." Beklentileri yükseltmek istemedim. Bu işi alma şansımızın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Sırf kendimi sıkıntıya soktuğum için **g e t i r i l m i ş** olabilirdik. Bize geri çekilmemiz söylenebilirdi. Ya da JD Stanley bu işi, bizi işe almadan, hiçbir şey belli etmeden ek bilgi - önemli jeopolitik içgörüler - toplamak için bir fırsat olarak kullanıyor olabilirdi.

Ve tabii ki Harper'ın babasının oyun oynamak ve kızının dikkatini çekmek için bir fırsat istemiş olma ihtimali de vardı. Kim bilebilirdi ki?

Tek umursadığım bize bir fırsat verilmiş olmasıydı. Bunu en iyi şekilde değerlendirecektim. Jayne'in niyeti ne olursa olsun, bana hayır demesini imkânsız değilse bile zorlaştıracaktım.

"Zamanımızı dikkatli bir şekilde bölmeliyiz. Önce JD Stanley, Jayne ve şirketteki diğer yöneticiler hakkında ne bildiğimizi öğrenmeliyiz. Kahvaltıda köpeklerine ne yedirdiklerinden metreslerinin göbek adlarına kadar her şeyi bilmek istiyorum." Harper'a bir bakış attım. Bu çok duygusuzcaydı. Lanet olsun. Ama bu bir savaştı ve artık Vegas'ta değildik. İş yerinde söylediklerimi ikinci kez düşünmek zorunda kalmaya alışık değildim çünkü tek bir odağım vardı ve bunu korumalı ve Harper'a sıradan bir çalışanmış gibi davranmalıyım.

Yüzü boştu, bu da beni rahatlatmıştı. "Sonra ticaret geçmişlerine bakıyoruz. Neye tepki verdiklerini, neden yatırım yaptıklarını, neden bazı ürünleri diğerlerine tercih ettiklerini anlamak istiyorum. Şablonlara bakın."

Marvin elini kaldırdı. "Yatırım geçmişleri ve ürün tercihleriyle ilgili bazı şeylere başladım. Sadece boş zamanlarımda. Bir noktada bu anı yaşayacağımızı biliyordum." Marvin'in araştırma ve modelleme kapasitesi şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi ve hızlı bir başlangıç yapmış olması beni şaşırtmadı. Çok çalışkan biriydi.

"Güzel. Jim ve Harper, siz daha kişisel işlerde birlikte çalışın. Gerekirse ajansı kullanın." Harper'ın kişisel bağlantısından ekibe bahsetmek için onayını almıştım ama bunu onlara onun yetenekleri için burada olduğunu anlayacakları şekilde söylediğimden emin olmak istedim. Belli ki bu onun için hassas bir konuydu. Ama konu açılmadıkça, bunu gündeme getirmeyecektim.

Harper, "Yatırım kararları hakkında bazı yararlı bilgilerim olabilir," dedi. Elini dizüstü bilgisayarının çantasına attı ve kalın bir dosya çıkarıp önündeki masanın üzerine koydu. "Ama aynı zamanda son beş yıldır yatırımlarını takip ediyorum ve bazı ilginç seçimler fark ettim. Bunları paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Tanrım, sanki işletme fakültesini atlamış ve son beş yılını JD Stanley'i araştırmaya adanmış gibi görünüyordu.

"Bu konuda Marvin'le de çalışmak istiyorum, eğer sorun olmazsa?" "Marvin, Harper'la çalış," dedim.

Marvin onun kâğıtlarını görünce neredeyse salyalarını akıtacaktı. "Elbette," dedi, kız ona gülümsediğinde yüzü kızarmıştı. O duyguyu biliyordum. Orada

Ofisteki yaklaşımında hiç etkilenmeyen bir şey vardı. New York'un Wall Street çalışanlarının pek çoğunun sahip olduğu sert cilaya sahip değildi. *Odaklan.*

"Ekibi güncellemek için her sabah yedi buçukta buluşalım. Önergeler düşünmeye, açılar aramaya başlamamızı istiyorum. Bu araştırma olsun diye yapılan bir araştırma değil. Burada analiz felci istemiyoruz." Masadakiler başlarını salladı.

"Sunum yöntemimizi de belirlememiz gerekiyor. PowerPoint mi kullanacağız? Bir oditoryumda mı yoksa toplantı salonunda mı olacak? Bağlantılarınızla konuşun. Elimizdekiden daha fazla bilgiye ihtiyacımız var, millet."

Harper doğrudan bana bakarak, "Bir ön öğle yemeği toplantısı talep etmelisiniz," dedi. "Asistanını bizzat arayın. Onu La Grenouille'e götürmek istediğinizi söyleyin. En sevdiği yerdir."

Ellerimin altındaki göğüslerinin pürüzsüz teninin anısı bir an için dilimi felç etti ve cevap vermeden önce gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. "Bunun çok ısrarcı olduğunu düşünmüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Çok ısrarcı olma kavramını anlamıyor. Senin cesaretini test ediyor olacak. Buluşmanız hakkında size fazla bilgi vermedi, değil mi?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladım.

"Seni boşa kürek çekmeye göndermeye çalışıyor. Zaman kaybetme. Kontrolü ele al. Ona ne istediğini sor."

Başımı salladım. Tabii ki haklıydı. "Donna, bunu yapabilmem için takvimime bir zaman ekle." Harper'ın suratı asıktı ama önerdiği restorandan nefret etmeme rağmen içgörüsü için minnettardım. Hiç gitmemiştim çünkü çok havasız görünüyordu.

"Sunumu kimin yapacağına gelince, bu ben ve Harper olacağız. Prova yapmak için bolca zamana ihtiyacımız olacak."

Harper'a baktım. Gözleri kocaman açılmıştı, sanki onu almamı beklemiyormuş gibiydi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. "Tabii ki istiyorum ama daha önce hiç sahneye çıkmadım."

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı sandalyelerin arkasına vurdum. Charles Jayne'in önünde sallandırabileceğimiz bir havuç gibi faydalı olabilirdi. "Donna, sırada ne gibi sunumlar var?"

"Goldman's için Asya-Pasifik toplantımız var," dedi. "Çarşambadan bir hafta sonra."

"Güzel. Harper, bunu oku. O toplantıda benim ikinci başkanım olabilirsin. Sana biraz tecrübe kazandırır. Ondan sonra nihai kararı verebilirim."

"Goldman Sachs mı?" diye sordu.

"Evet. Asya'daki bir projede onlara yardımcı olacak birini arıyorlar."

"Tamam." Sesindeki hafif titreme, güven eksikliğini ele veren tek şeydi. Başka kimsenin fark ettiğinden şüpheliyim. "Ben konuşacağım-"

"Jean," diye araya girdi Donna. "Seni okumaya alacak."

"Güzel. Herkesin en iyi çalışmasını bekliyorum. Bunu başaracağız." Yumruğumu masaya vurdum. "Yarın sabah yedi buçukta burada görüşürüz."

İnsanlar sessizce odadan çıkarken ben de kollarımı kavuşturdum. Harper'la çalışmak umarım beynimin onu becermek istediğim birinden ziyade bir iş arkadaşı olarak yeniden tanımlamasına yardımcı olacaktı - işimin en iyi işlerini çıkarmak olduğu biri. Dünyalarım arasındaki o bariyerlerin onarılmasına ve yenilenmesine ihtiyacım vardı. Vegas Harper'ı kadınlarla olan geçmişimin bir parçası olarak bırakmak, mesafemi korumaya yönelik ilk adım olacaktı.

İlk toplantı bitti.

Boynuna, bacaklarına, kışına odaklanmayı bırakmak daha kolay olacaktı, değil mi? Onu arkadan becerirken ellerini ofisimin kapısının camına dayadığını düşününce sikim seğirmeyi bırakacaktı. Yakında, kaşlarını çatmasının hafifletebileceğim ya da çözebileceğim bir şey saklayıp saklamadığı konusunda endişelenmeyecektim. Sadece iş yapıyorduk ve bu işe yarıyordu. Öyle olmak zorundaydı.

JD Stanley sunumuna hazırlanmaya başlamak içimdeki rekabetçiyi ateşlemişti ama kızım ve kız kardeşimle geçirdiğim akşam her şeyi yeniden gözden geçirmemi sağladı.

"Bana makyaj yapmayı yasaklayamazsın," diye sızlandı Amanda tezgâhın önündeki taburede iki büküm otururken. Scarlett Amanda'yı kasabaya getirmişti, böylece üçümüz Cumartesi gününü Amanda'nın elbisesi için alışveriş yaparak geçirebilecektik. Umarım bu dans için son alışveriş gezisi olacaktı ve Scarlett yaşa uygunluk konusunda beni destekleyecekti.

Scarlett, "Eminim hiç makyaj yapmayın demiyordur," dedi.

İkisini de görmezden geldim ve spagetti sosunu karıştırmaya devam ettim. Manhattan'daki dairem son yıllarda benim için bir tür sığınak olmuştu.

Yıllar boyunca her şey istediğim gibiydi. Connecticut'taki evim her zaman ailem, Pandora'nın ailesi, kız kardeşlerim ve Amanda'nın çeşitli arkadaşlarıyla dolup taşıyordu. Hiç şikâyetim yoktu. Hayatımın bu yönünü seviyordum ama her hafta bundan kaçıp New York'taki sessiz, modern daireme gelebildiğim ve orada kesintisiz maç izleyebildiğim ve hayatıma girip çıkan kadınlardan birini becerebildiğim için daha da tatlıydı.

"Makyaj yapamayacağımı mı söylüyorsun baba?"

"Tabii ki değil." Scarlett yine sözümü kesti ve ben de sessiz kalmak için bir fırsat daha yakaladım. Ne kadar az konuşursam, tartışma ihtimali de o kadar az olurdu.

Kızımı ve kız kardeşimi seviyordum ve Manhattan'da herkese yer yoktu. Ama bu, iş gününden sonra zihinsel bir boşluğum olmadığı anlamına geliyordu. Ayrı dünyalarımın kenarları yumuşuyor, bulanıklaşıyordu.

Her şey değişiyordu.

"Annenle konuşacağım," dedim tezgâhtan kekiği alarak.

"Makarna yemeyeceğiz, değil mi?" Scarlett sordu.

"Az önce sosu yaparken beni seyrettin."

"Seyretmiyordum. Konuşuyordum. Şu anda buğday yemediğimi biliyorsun."

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım, sonra Scarlett'e baktım. "Buğday yemediğini nereden bileyim?"

"Çünkü son bir aydır durmadan bu konuda sızlanıyorum." "Hadi ama baba. Buğday yemediğini biliyorsun," dedi Amanda.

Hayatımdaki kadınlar neden beni bu kadar umutsuz hissettirebiliyordu? Günlük işimde saygı duyulan, hatta bazılarının hayranlık duyduğu biriydim. Ailemin yanında ise kız kardeşimin buğday yemediğini unutan bir adamdım.

Yüce İsa.

"O zaman yeme," diye tersledim. "Buzlukta buzlu dondurmalarım var."

Scarlett, Amanda'nın her zaman yaptığı gibi gözlerini devirdi. "Ben beş yaşında değilim. Akşam yemeğinde buzlu şeker yiyemem."

"Güzel. O zaman spagetti yiyeceksin," diye karşılık verdim.

Scarlett taburesinden zıpladı. "Dışarı çıkacağız," diye ilan etti. "Az önce beni spagetti sosu yaparken izledin."

Omuz silkti. "Donacak. Haydi, Amanda. Ayakkabılarını giy. Köşedeki yere gidebiliriz. Oradaki levreği severim."

İnanılır gibi değil.

Ofiste "atla" diye bağırdığımda, bir kakofoni ses ne kadar yükseğe diye sorardı. Evde ise göz deviren ve omuz silken biriyle karşılaşıyordum, tabii beni duyan biri varsa.

Ama artık mantram haline gelmeye başlamıştı, bazı savaşlar savaşmaya değmezdi. Ocağı kapattım, cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım ve onları asansöre kadar takip ettim.

Amanda kolunu benimkine doladı ve anında kendimi daha iyi hissettim. Çoğu zaman on dört yaşındaydı ve yirmi yedi yaşına giriyordu ama arada sırada sadece benim kızım olduğu için mutlu oluyordu.

Asansöre adım attık. "Yarın, geçen sefer denediğimiz mağazaya geri dönebilir miyiz?" Amanda sordu.

"Denediğin her şeyden nefret ettiğim mağazaya mı?" Fikrimi değiştirecek değildim. Herhalde bu kez Scarlett'in önünde aynı kavgayı yapmayacaktık.

"Geçen gün çamaşırhanede bir bayanla tanıştım. Bana hoşuna gideceğini düşündüğüm bir elbise hakkında bir fikir verdi ve sanırım o mağazada buna benzer bir elbise gördüm," dedi Amanda.

"Çamaşırhane mi?" diye sordum. Amanda neden çamaşırhaneye gitmişti ki? Çamaşırları yıkaması için bir hizmetçim vardı.

"Evet, geçen gün. Geçen gün."

"Neden çamaşır yıkıyordun?" Asansörün aynalı duvarında kendine bakan ve dudaklarına parlaticı süren Scarlett'e bakarak sordum.

Amanda sanki çok açılmış gibi, "Bazen kızların çamaşır yıkaması gerekir," diye cevap verdi.

Önce Scarlett'e, sonra tekrar Amanda'ya baktım, içlerinden birinin daha ayrıntılı bir açıklama yapmasını bekliyordum.

Asansör zamanından önce durdu. Kapılar açıldı ve Harper göründü. Kızıma sırtımaya başlamasını ağır çekimde izledim. Gözleri önce benimkilere, sonra da arkamdaki Scarlett'e kayınca ağzı dondu.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Tıpkı bir kurşunun çarpmasıyla acının beyin tarafından algılanması arasında bir gecikme olduğu gibi, işlerin karışacağını anlamadan önceki saniyenin onda birinin tadını çıkardım. Harper çok güzel görünüyordu. Parlak kestane rengi saçları, uzun boynunu öne çıkaran bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Onu antrenman kıyafetleri içinde görünce, ona dokunmaktan kaçınmakta zorlandım.

"Harper!" Amanda söyledi.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Amanda nereden bildi- "Baba, sana bahsettiğim kişi bu." Bana baktı, sonra yüzümdeki şaşkınlığı açıkça fark ederek, "Çamaşırhanede

oda." Harper'a el salladı.

Arabanın içine henüz adımını atmamış olan Harper'a baktım. Scarlett, Amanda'yı geri çekip yanımda daha fazla yer bırakırken, "Bir s ü r ü yer var," dedi. "Hey, geçen gün tanışmıştık," dedi Scarlett.

Neler oluyordu böyle? Ayrı dünyalarım kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak birbirine çarpıyordu.

"Harper, bu benim babam," dedi Amanda. "Baba, bu Harper."

Cevap verirken kelimelerimin normal bir tonda çıkmasına yardımcı olacağını umarak boğazımı temizledim. "Evet, Harper'ı tanıyorum. Benim için çalışıyor."

Amanda'nın gözleri büyüdü. "Öyle mi? Bu mantıklı. Zeki biri. Sana elbiseler hakkında iyi fikirleri olduğunu söylemiştim."

Kapılar kapandı.

"Haklısın. Zeki biri," dedim ve Harper'a bakarak tepkisini anlamaya çalıştım. Kişisel bir ilişkimiz yoktu ama aramızda olanları düşününce, ona Amanda'dan bahsetmemiş olmam birdenbire yanlış gelmişti. Harper savaş odasında insanlara JD Stanley araştırması için görevler verdiğimde takındığı ifadeyi takındı - boş ve soğuk.

"Bu mükemmel," dedi Amanda. "Scarlett'in dediği gibi, bu kader."

"Teyzenizin her dediğini dinlememelisiniz. Seksen yirmi kuralını kullan. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Scarlett koluma bir yumruk attı ve Harper'ın yüzünde tam olarak anlayamadığım bir tepki yakaladım. "Harper, bu benim kız kardeşim Scarlett."

Harper'ın güzel kahverengi gözleri hafifçe yumuşayarak gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim," dedi.

"Seni zavallı şey, kardeşimle çalışmak zorundasın. Sanırım tam bir zorba, değil mi?"

Harper omuz silkti ve Scarlett, "Seni çok iyi tanımış, kardeşim," dedi.

"O bir zorba değil. İsteddiğim her şeyi almama izin veriyor," dedi

Amanda.

"Bir zorba olmayabilirim Amanda, ama p o h p o h l a n a r a k kolayca manipüle edilebilecek bir aptal da değilim. İsteddiğin yere gitmene izin vermiyorum ve vermeyeceğim."

"Sekizinci sınıf dansında yirmi beş yaşında gibi giyindim."

Amanda beni görmezden geldi. "İşte bu yüzden mükemmel." Gülümsedi ve Harper'a döndü. "Yarın işin var mı?"

Harper gözlerini kısarak baktı, kızımın düşünce akışına ayak uydurmak için benim kadar çaba sarf ediyordu.

"Onu Cumartesi günleri çalıştırmıyorsun, değil mi baba?" Dirseğimi bırakıp ellerini dua pozisyonunda birleştirmeden önce cevabımı beklemedi. "Lütfen, yarın bizimle alışverişe gelir misin? İnternette gördüğümüz o elbiselerden birini bulabiliriz. Daha ayakkabı bulmaya başlamadım bile. Lütfen mi? Babamla yalnız kalırsam, bana spor ayakkabı giydirir."

Ne istiyordu? Harper'la *daha az* zaman geçirmeli, dünyalarımı *daha* ayrı tutmalıyım.

"Amanda, insanlara böyle dayatmalarda bulunamazsın," diye araya girdim. "Harper boş zamanlarını New York'ta dolaşıp *sana* elbise bulmaya çalışarak geçirmek istemiyor. Scarlett de bizimle geliyor." Günü Harper'a dokunmamaya çalışarak geçirmek hafta sonu için ajandamdaki en son şeydi.

"Sana yarın gelemeyeceğimi söylemiştim, değil mi?" Scarlett sordu. "İlk trenle dönmek zorundayım, çünkü Pablo'yu veterinerine götüreceğim."

"Ciddi misin?"

Scarlett omuz silkti. Neden bana gelmeyeceğini söylememişti? Aslında, Manhattan'da ne işi vardı ki?

Scarlett, "Özür dilerim," dedi. "Sana söylediğimi sanıyordum. Veteriner bu sabah beni aradı. Yapılması gereken iğnelerden birini yaptırmamış."

Kapılar lobiye doğru açılırken Amanda asansörün duvarına yaslandı. "Scarlett orada olmadıktan ve Harper'a soramadıktan sonra yarın gitmemin bir anlamı yok. Sonunda kavga ederiz," dedi.

Scarlett, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Amanda'nın saçlarını karıştırdım. "Hadi gel. Bir şeyler bulacağız, söz veriyorum." Scarlett'in ardından asansörden indim, Amanda'ya dirseğimi uzattım ve kaşları birbirine çarpılmış bir halde kızıma bakan Harper'a baktım.

"Lütfen, Harper? Bizimle gelir misin? Bir saatten fazla sürmeyeceğine söz veriyorum. En fazla iki mağaza."

Harper nefes aldı ve asansörün kapıları kapanmaya başladı, Amanda hâlâ aynaya yaslanmıştı.

"Ha di Amanda," dedim kapıları açarken. "Eminim Harper meşguldür." Harper'a döndüm. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Harika bir elbise giymeni istiyorum ve yarın sabah birkaç saatim var."

"Öyle mi?" Amanda ellerini birbirine kenetledi. "Gelecek misin?"

Avuçlarım terlemeye başladı. Bu beklediğim son yanıttı. Bu hafta onunla çalışmak yeterince zor olmuştu. Konferans salonundaki masanın üzerinde domaldığı, benim de eteğini yukarı doğru iterek onun yüksek, dar kalçasını ortaya çıkardığım görüntüler aklımdan çıkmıyordu.

"Amanda," diye bağırdım. "İnsanların her şeyi bırakıp senin istediklerini yapmalarını bekleyemezsin."

"Neden olmasın?" diye cevap verdi. "Sen yapıyorsun."

Harper'ı bir kıkırdamayı bastırmaya çalışırken yakaladım. "Benim için sakıncası yok. Gerçekten. Çok eğleneceğiz." Amanda'ya sııttı. "Ama şimdi spor salonuna gitmem gerekiyor."

Amanda asansörden dışarı fırladı. "Ve fikrini değiştirmeyeceksin?"

"Değiştirirse, o zaman-"

Harper sözümü kesti. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Söz veriyorum. İyi geceler."

Asansör kapıları kapanırken Harper bana baktı ve kapıları açıp onu duvara yaslamak ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için içimdeki dürtüyle s a v a ş m a k zorunda kaldım.

Burnumun kenarını çimdikledim. Cumartesi günü Amanda'yla birlikte Harper'la vakit geçirme düşüncesi başımı ağrıtmıştı. Ona ne söyleyecektim? Çalışanlarımın benim ofistekinden başka bir yönümü bilmelerini istemiyordum. Her ne kadar Harper'la sevişmiş olsak da, bu sanki akşam yemeği yemişiz ve ben de tüm sırlarımı itiraf etmişim gibi değildi. Muhteşem, seksi, cesur ve ekşiliğine bir parça tatlılık katmış olmasına rağmen, o benim çalışanımdı. Vegas'ı geride bırakmıştık, artık tam zamanlı olarak Manhattan'daydık.

DOKUZ

Harper

Telefonumu kulağıma dayamış, koltuğuma yığılmıştım. Giyinmiş, Amanda ve patronumla sekizinci sınıf kıyafet alışverişine çıkmaya hazır bir şekilde kapımın çalmasını bekliyordum. "İyileştim. Onun penisini hayal ediyordum ve bir anda yok oldu. Ona karşı duyduğum tüm çekim yok oldu çünkü onu hiç tanımadım."

"Öylece mi?" Grace sordu, sesi kuşkuluydu.

"Ben ciddiym. Bana söyleyecek kadar önemli olmayan bir kızı olan, hamile bıraktığı kadınla evlenecek kadar erkek olmayan birini çekici bulamıyorum. Hayatım boyunca bu tür bencil davranışların sonuçlarıyla yaşadım." Dün gece asansörde Max'le karşılaşmak beni şok etmişti. Yanındaki kadını gördüğümde, onunla, karısıyla ve çocuğuyla karşılaşacağımı düşünmüş ve neredeyse şeytan çıkarırcasına kusmuştum. Kadının onun kız kardeşi olduğuna inanmam sadece bir çocuğu olduğunu fark etmem kadar uzun sürmüştü.

O bir babaydı ve bana söylememiştii. Başka ne saklıyordu?

Çıktığımız falan yoktu; bana hiçbir şey borçlu değildi ama bu konuda bu kadar ketum davranması? Dürüst görünmüyordu. Röportajlarda ya da ofiste kızından hiç bahsetmiyordu, masasında fotoğrafı bile yoktu. Sanki onu saklıyormuş gibiydi. Utanıyordu. Midemi bulandırıyordu. Babam da benim hakkımda böyle mi hissetmişti? Utanmış ya da varlığımdan utanmış mıydı? Zavallı Amanda.

"Ama Max senin baban değil. Charles Jayne seni ne zaman elbise alışverişine götürdü ki?"

Başımı yastığa yasladım ve gözlerimi tavana diktim. "Demek kızını hafta sonları ara sıra yanında tutuyor - bu çocuğunu yanında istediği anlamına gelmiyor. Zaten ona bakan kişi kız kardeşi gibi görünüyordu." İçimi çektim. "Ama bu iyi bir şey. Max'e ilgi duymak hoşuma gitmiyordu, patronumla yattığım gerçeğinden nefret ediyordum. Şimdi iyileştim."

Kontrolcü bir pislik olmak başka bir şeydi. Ailenize sırtınızı dönmek ise bambaşka bir şeydi. Max'in ofiste bir zorba olması, Wall Street'teki başarısıyla ayrılmaz bir şekilde bağlantılı görünüyordu, bu yüzden belki de

Profesyonel düzeyde onu affediyorum. Belki hoşuma bile gitmiştir. Birazcık. Ama kızının varlığını saklaması ona bakışımı tamamen değiştirdi.

Saatimi kontrol ettim. Amanda saat 10'da uğrayacağını söylemişti. Tatlı bir çocuktü ve varlığıma içerleyen bir adamla elbise seçmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyordum. Daha fazlasını hak ediyordu, bu yüzden yorucu iş haftamdan sonra günü yatakta geçirmek istememe rağmen alışverişe gitmeyi kabul ettim.

"Baba olduğunu öğrendikten s o n r a neden onun kemiklerini sızlatmaktan vazgeçtiğini hâlâ anlamıyorum. Çoğu kadın bunu tahrik edici bulur," dedi Grace.

"Evet, ama ben çoğu kadın değilim. Ve yakın zamanda yılın babası ö d ü l ü n ü kazanacağından da şüpheliyim."

Max de yakın zamanda yılın iyi insanı ödülünü kazanacak gibi görünmüyordu. Vegas'tan arkasına bakmadan ayrılmış gibiydi. Ofiste benden hiç etkilenmemişti. Kapısına sarhoş geldiğim o ilk sabah bile. Savaş odasını kurmuş ve JD Stanley hakkında ilk toplantımızı yapmıştık. Sesinde hiç merhamet yoktu, sadece soğuk bir hesaplama vardı. Bağlantılarımdan para kazanmak için bir fırsat görmüştü, başka bir şey değil. Ben de kendi lehime çalışmasını sağlayacaktım. Goldman sunumunda başarılı olurdum, böylece JD Stanley sunumunu yapmama hayır diyemezdi. Babamın karşısına bir yetişkin, bir iş kadını olarak çıkabilirsem -onun yardımı olmadan ne hale geldiğimi gösterebilirim- belki de aklımdan silinir giderdi ve onu bir daha asla düşünmezdim. Özgür olurdum.

"Yani artık patronla yatmak yok mu?" diye sordu Grace.

"Kesinlikle artık patronla yatmak yok. Babamın bunu öğrenmesini ve işi almamın tek nedeninin sırtımın güzel görünmesi olduğunu düşünmesini istemiyorum." Kadınların iyi olduğunu düşündüğü tek şey buydu.

"Max'i artık çekici bulmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bulmuyorum."

"Yani onu hâlâ çekici bulsaydın, hâlâ onunla yatıyor olur muydun?" "Neden bana bu kadar z o r l u k çıkarıyorsun, Anderson Cooper? Ben onunla yatmamak için birden fazla nedenim var."

"Bu George'u arayacağın anlamına mı geliyor?"

Beynim ismi bulmak için dosya dolabını karıştırmak zorunda kaldı. Oh, sanat galerisindeki adam. "Belki."

"Numarasını aldığını söyledi." Almıştım. Ondan hoşlanmıştım. Peki neden onu aramamıştım? Kapımdaki gürültüyle sıçradım. "Harper," diye seslendi Amanda koridordan.

Kahretsin, işte buydu. Derin bir nefes aldım. "Gitmeliyim," dedim telefona ve kapattım. Kapının yanındaki aynaya baktım, gözümün kenarındaki bir rimel topağını çıkardım ve saçımı düzelttim. Patronum olan bir adam ve onun kızıyla birkaç saat geçirebilirdim. Özellikle de Vegas sona erdiğine ve ona karşı duyduğum çekim kaybolduğuna göre. Bu çocuk oyuncağı olacaktı.

Seks yapmamaya karar verdikten sonra patronum ve kızıyla bir takside olmak tuhafın da ötesindeydi. Bugün alışverişe gitmeyi kabul ettiğimde Amanda'ya duyduğum sempatinin mantığının önüne geçmesine izin vermiştim. Max'le vakit geçirmenin ne kadar garip olacağını hafife almıştım. On dört yaşındaki bir çocuğu uzlaştırmaz, umursamaz babasından kurtarmanın basit bir olay olacağını düşünmüştüm. Sorun şu ki, söz konusu babanın patronum olduğunu ve beni çıplak gördüğünü unutmuştum.

"Katılıyor musun?" Amanda babasına bakarak sordu.

Şehir merkezine gitmek için taksiye binmiştik ve Amanda nasıl bir elbise almak istediği konusunda gevezelik ediyordu. Max pencereden dışarı bakarken onunla pek ilgilenmiyor gibiydi.

"Sanırım yağmur yağacak," dedi.

"Baba." Kız onun bacağına yumruk attı ve o da kızın elini tutup kendi eliyle sardı. "Elbise konusunda hemfikir misin?"

"Görene kadar hiçbir şeye söz vermiyorum."

"Eğer bugün bir şey bulamazsak, çıplak gideceğim."

Max kıkırdadı. "Eğer birkaç yaş daha büyük olsaydın, endişelenebilirdim. Şu anda, senin ergenlik kaygılarının buna karşı benim sigorta poliçem olduğunu düşünüyorum."

"Az önce ne dediğini anlamıyorum," dedi.

"Bu da benim için çifte kazanç demek, fıstığım." Onu kendine çekmek için kolunu omzuna doladığında ceketimin kolunu yakaladı. "Özür dilerim," dedi ve ben de gülümseyerek kucağımdaki ellerime baktım. Hayal görüp görmediğimden emin olamadan i k i s i n e bakmak istedim. Öyle görünüyorlardı ki

Birbirlerine karşı rahattılar, birbirlerinin yanında olmaktan mutluydular. İçimden bir kıskançlık duygusu geçti.

Taksi durduğunda Amanda "İşte geldik," diye anons etti.

Arabadan indiğimde nem beni çarptı.

Max gökyüzüne bakarak, "Kesinlikle yağmur yağacak," diye mırıldandı.

Kapıyı açık tuttu ve Amanda bir butiğ'e girerken benim ondan önce gitmemi işaret etti. Buranın tek duraklı bir alışveriş yeri olacağını ve öğle yemeğine kadar eve döneceğimi umuyordum.

Etrafa bakmaya başladığımızda, Max soyunma odalarının dışında bir sandalye buldu ve kızından ziyade telefonuna odaklandı. Tipik bir durumdu. Neden gelmişti ki?

"Buna ne dersiniz?" Amanda bana doğru dönerken uzun mor bir elbiseyi kendine doğru tutarak sordu.

Sırttım. "Kesinlikle denemeliyiz."

Toplamda altı elbise seçtik ve Amanda babasının hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğum birkaç straplez elbiseyi de araya sıkıştırmayı başardı.

"Elbiseyi aldıktan sonra ayakkabı ve çanta da alabiliriz," dedim Amanda soyunma odasına giderken durdu, ışıltılı gece çantalarının olduğu bir masaya takılıp kalmıştı.

Taşıdığım elbiseleri astım, sonra da Amanda'nın üzerindeki perdeyi kapattım. "Harper, ben üzerimi değıştirirken sen de orada kalır mısın?

Baba? Onu mükemmel bir seçimle şaşırtmak istiyorum."

"Elbette," diye cevap verdim ve Amanda'nın odasının karşısındaki duvara yaslandım. "Önce hangisini deneyeceksin?"

"Mor olanı. Uh-oh," dedi. "Babam bundan hoşlanmayacak."

Perdeyi açtığı anda haklı olduğunu anladım. Max bu elbiseyi asla beğenmeyecekti. Ve onu suçlayamazdım. Yirmi beş yaşındaki biri bunun içinde sürtük gibi görünmemek için çaba sarf etmeliydi. Yakası büyük bir kumaş parçasıyla çok aşağıya iniyordu ama o kadar aşağıdaydı ki sutyeni görünüyordu.

"Sana yakıştığını sanmıyorum," dedim, duygularını incitmek ya da babasının fikrinin tek önemli fikir olduğunu hissetmesini istemediğim için. "İnsanlar senin elbiseyi giymen gerektiğini, elbisenin seni giymemesi gerektiğini söylüyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değılim ama sanırım tehlikeli bir bölgedeyiz. Kısa olana ne dersiniz?"

Ardından, spagetti askılı, gövdesi boyunca diamenté boncuklar ve dizin hemen üzerine düşen fileli bir eteği olan güzel bir sarı elbiseyle göründü.

"Ne düşünüyorsun?" Sırtarak sordum.

"Sanırım babam beğenir," diye cevap verdi ama yüzündeki ifadeden babasının onaylayacağını düşünse de buna aşık olmadığı anlaşılıyordu. "Ama sanırım ben daha yetişkin görünmek istiyorum."

Başımı salladım. Elbise onun üzerinde çok güzel duruyordu ama sekiz yaşındaki bir çocuğun giyebileceği bir elbisenin daha büyük bir versiyonu gibiydi. Ve eğer Max beğenirse ve o beğenmezse, o zaman ona göstermezdik bile. "Kraliyet mavisini dene. Bence siyah saçlarına çok yakışır ve gümüş aksesuarlar da çok güzel gider. Daha sofistike."

Dönüp saçlarını topladı ve benden fermuarını açmamı istediğini fark ettim. Elbisesini çıkarmasına yardım ederken "Bunu giyer misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Çok güzel. Gerçi benim böyle bir elbiseyi giyecek yerim yok." Perdeyi kapattım, böylece özel olarak giyinebilecekti.

"Bir randevuda mı?" diye sordu. "Erkek arkadaşın var mı?"

Çamaşırvhanedeki konuşmamızı hatırlayınca midem alt üst oldu. Max'e söylediğim herhangi bir şeyi söylemiş miydi? Soyunma odalarının çıkışına baktım. Max konuşmamızı duymuş olabilir miydi? "Hayır, şu anda değil."

"Çok güzelsin. Yaşlandığımda işimi sevmek istiyorum ama birinin de beni sevmesini istiyorum." Aşk göz ardı etmemiştim. Sadece beni hiç bulmamıştı. Belki de Grace haklıydı ve ben mükemmeli arıyordum. "Benim babam da senin gibi. Sürekli işle meşgul. Her zaman iş ve benim aramda bir erkeğe yetecek kadar çok şey olduğunu söyler."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. Belli ki babasının onayını istiyordu ve ikisinin gerçekten konuştuğu izlenimini ediniyordum. Belki de düşündüğümünden daha yakınlardı. "Çok takılır mısınız?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Ben ve babam mı? Evet. Her zaman olduğu gibi," diye yanıtladı.

Amanda'ya Max'le ilişkisi hakkında daha fazla soru sormaya fırsat bulamadan, sırtarak perdeyi açtı. "Bunu çok beğendim," dedi, yanları yırtmaçlı, pilili krepten uzun bir etekle dışarı çıktı.

"Gerçekten çok güzel." Eteği düzeltmek için öne doğru eğildim. "Bayıldım. Bu çok güzel görünüyor." Omuzları gümüş rengi kontrast bir kumaştan yapılmıştı.

aşağıya doğru iniyor ve Yunan tarzı bir şekilde göğsünün etrafında çaprazlanıyordu. Göğüs dekoltesi yoktu ama aynı zamanda dramatikti. "Ve saçlarınla muhteşem görünüyor. Ayakkabılarını getireyim. Orada kal."

Soyunma odasından çıkarken, telefonundan başını kaldıran Max'le göz göze geldik.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece birkaç ayakkabı alacağım."

Tam yanından geçerken bileğimi yakaladı. Donakaldım. Hemen elimi bıraktı. "Özür dilerim. Sadece teşekkür etmek istedim. Bu Amanda için çok şey ifade ediyor."

Başımı salladım ama ona bakmadım. Beynim tekliyordu. Max bir an kızını mutlu ettiğim için bana teşekkür ediyor, sonra da sandviç siparişini doğru yapmadığım için bana bağırıyordu. Ve sonra o öpücükler vardı.

Max ve Amanda arasındaki dinamiği tam olarak çözemiyordum. Amanda'nın hayatına oldukça karışmış görünüyor. Düşündüğümde daha fazla. Ama annesiyle hiç evlenmediyse, bu nasıl işe yaramıştı? Babamla hiç yürümemişti.

Küçük topuklu bir çift gümüş sandalet aldım ve hemen Amanda'nın yanına döndüm.

"Beğenecek mi? Onu ikna edebilir miyiz?" diye sordu ayakkabıları alıp bağlarken. "Bu o, değil mi?"

"Onu benden daha iyi tanıyorsun ama bence bunun içinde çok güzel görünüyorsun."

"Daaad," diye seslendi. "Dışarı çıkıyorum. Ve bunu gerçekten beğendim. Mükemmel, bu yüzden kötü davranamazsın."

Gülümsemesi o kadar genişti ki, ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Gerçekten onaylamasını umuyordum. Amanda bu elbiseyi giymeyi hak ediyordu. Yaşına uygun ve gerçekten çok şıktı.

Mağazanın zeminine çıktı ve ben de köşeden Max'in yüzüne baktım. Kız onun için üç yüz altmış derece dönerken kaşları alnının yarısına kadar kalkmıştı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Max ayağa kalkıp derin bir nefes alırken başını iki yana salladı. "Bence fazla yetişkin görünüyorsun." Amanda'nın omuzları çöktü. "Ve tamamen güzel." Onu kucaklamak için kendine çekti. "Elbiseni bulmuşsun, fıstık." Sesini alçalttı ve Amanda'nın kulağına doğru konuştu.

Sarılmak. "Çok hızlı büyüyorsun; seni olması gerekenden daha uzun süre yanımda tutmak istediğim için beni affetmelisin."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Sesi çok samimiydi. Kızına tamamen aşıktı.

"Her zaman senin olacağım baba," dedi gülümseyerek. Onu yanağından öptü ve serbest bıraktı.

Max soğukkanlılığını yeniden kazanmış gibiydi. "Benim için tekrar dön," diyerek kızının elini kendi elinin içine aldı ve kızını bir dönüşe doğru çekti.

Kız daha hızlı döndükçe elbisenin eteği havalanıyordu. Max sırtıttı ve Amanda kıkırdadı. Kalbim sıkıştı. Sanki özel olması gereken bir ana tecavüz ediyormuşum gibi hissediyordum. Böyle kendi anılarımı yaşamalıydım, başkalarınınkini çalmak zorunda kalmamalıydım.

"BUNUN NE ANLAMA GELDİĞİNİ BİLİYOR MUSUN?" Kaldırıma çıktığımızda Amanda sordu, sıcak bizi hemen yuttu. Elinde iki beyaz butik çanta vardı; birinde elbise, diğerinde ayakkabılar ve kasaya giderken gördüğümüz bir çanta.

"Zavallı Harper'ın hafta sonuna devam etmesine izin mi vereceğiz?" Max cevap verdi.

Midem sarsıldı. Misafirliğimi fazla mı uzatmıştım? Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Max'in bu kadar nankör olmasına gerek yoktu. Özür dilemek için ağzımı açtım ama Amanda babasının elini tuttu ve onu cadde boyunca çekmeye çalıştı. "Hayır aptal. Bu kutlayacak bir şeyimiz olduğu anlamına geliyor."

Max gözlerini devirdi. "Sanki bahaneye ihtiyacın varmış gibi."

"Ben sizi yalnız bırakayım. Elbisen çok güzel, Amanda."

Amanda'nın gözleri kısıldı. "Hayır. Gelmek zorundasın," dedi. "Bizimle kutlamalısın." Onları takip etmem için bana işaret etti.

"Babanla kutlarsın," diye cevap verdim, diğer tarafa bakarak. Alışveriş sırasında Max'le pek fazla etkileşime girmemiştim. Zamanımın çoğunu Amanda ile geçirmiştım. Taksi yolculuğu dışında, işler çok rahatsız edici olmamıştı. Ve Max'i Amanda'yla görmek, babamla olan ilişkimden daha iyi bir ilişkileri olduğunu gösteriyordu. Eğer şimdi gidersem, önde olacaktım. Patronuma pislik demeden ve onunla çıplak kalmadan hayatta kalmıştım. Belki de orta yol vardı. Ve umarım Max ve Amanda'nın ilişkisi ile babamınki ve benimki arasında yaptığım sürekli karşılaştırmalar sona ererdi.

"Gelmeni istiyorum," dedi Amanda.

Gülümsedim ama bir bahane bulamadan Max araya girdi. "Amanda, Harper'ın yapması gereken şeyler var. Onun boş zamanlarını yeterince kısıtladık."

Belli ki benden kurtulmak istiyordu. Ve ben de anladım. İşleri tamamen profesyonel tutmayı kabul ettikten sadece birkaç gün sonra, o ve kızıyla birlikte bir kaldırımında duruyordum. Gitmek istememe rağmen, gitmem için bu kadar hevesli olması biraz canımı yaktı.

Amanda'nın yüzü düştü. "Onsuz kutlama yapmak istemiyorum. Eğer Harper olmasaydı, elbisemi bulamazdım. Gelemeyeceğine emin misin? En sevdiğim yere gidiyoruz."

Bakışları benimle kızı arasında gidip gelen Max'e baktım. Sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi ağzının kenarları seğirdi.

"Eminim baban işine ara verip seninle vakit geçirmek istiyordur. sen-"

"Daaad," dedi Amanda. "Harper'ın gelmesini istiyorsun, değil mi?"

Max kızının saçlarını karıştırdı ve o da hızla uzaklaştı. Bana döndü ve o güne kadar gördüğüm en iç eriten gülümsemeyi takındı; yeşil gözleri New York güneşine karşı dans ediyor, neredeyse fazla uzun kirpikleriyle çerçeveleniyordu. "Harper, eğer zaman ayırabilirsen gelmeni çok isteriz. Ama kızımın sızlanmalarına boyun eğmek zorunda hissetme kendini. Kendi bildiğini okumaya çok alıştı."

Mantıklı tarafım -bu yeni orta yolun tadını çıkaran tarafım- şehir merkezine koşmadan önce kabul ettim.

"Sanırım evet demeden önce sormalıydım, ama nerede kutlama yapıyoruz?" Doğuya doğru yürürken sordum.

"Serendipity," diye yanıtladı Amanda. "Orası bizim yerimiz. Yaz sonunda her zaman trenle gelir ve okula dönüşü kutlarız."

"Annenden mi?" diye sordum.

"Connecticut'tan. Bazen annem ve Jason gelir ama bazen de birlikte geliriz. Scarlett Teyze'nin de geldiği o yılı hatırlıyor musun?" diye sordu babasına. "Karar veremediği için her şeyden bir tane sipariş etmek istemişti."

"Her şeyden bir tane sipariş etti," dedi Max. "Kız kardeşim için oldukça tipik bir durum."

"Annem ve Jason Avrupa'ya taşındı, artık sadece ben ve babam varız." Babasına geri döndü. "Her zaman seninle yaşamamı seviyorsun."

değil mi?"

Max kıkırdadı ve bana baktı. "Beni deli ediyor." Birlikte mi yaşıyorlardı?

"Connecticut'ta yaşadığını fark etmemiştim," dedim. Wall Street Kralı'nın Manhattan'dan uzakta gizli bir hayatı olması beni çok etkilemişti. Kendimi küçük bilgi kırıntılarını bir araya getiren bir araştırmacı gazeteci gibi hissediyordum.

"Evet, annem ve Jason'ın evinin yakınında. Büyükanne ve Büyükbaba King, Büyük-Bob ve Büyük-Mary. Ve Scarlett."

"Tanrım. Sanki bir tür komünde yaşıyormuşuz gibi konuştun." Max kollarını kızının omzuna doladı. "Hepimiz birbirimize yakın yaşıyoruz. Amanda'nın annesi Pandora ve ben lisede birlikteydik ve üniversiteden sonra birbirimize yakın yaşamamız daha mantıklı geldi. Böylece," dedi Amanda'ya dönerek, "annen senden bıktığında bir mola verebilir ve seni benim yanıma bırakabilirdi."

Amanda sırtıttı ve gözlerini devirdi, açıklama açıkça duymaya alışkın olduğu bir şeydi.

"Yani daire sadece bir pied-à-terre mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Eskiden bütün hafta Manhattan'da kalır, hafta sonları taşraya dönerdim ama şimdi haftada sadece iki gece şehirdeyim."

Amanda kaldırımında aniden durdu. "Aman Tanrım. Dışarı çıkmak zorundasın, Harper. Dans gecesi. Hazırlanmama yardım eder misin?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Çok şaşırmış görünmemeye çalışarak konsantre oldum. Amanda'dan gerçekten hoşlanıyordum ve Max her seferinde beni şaşırtmaya devam ediyordu. Onların dünyasına biraz daha tecavüz etmek istiyordum ama bunun tamamen uygunsuz olduğunu biliyordum.

Max başını eğerek yürümeye devam etmesi gerektiğini işaret etti. "Amanda. Bu kadar yeter. İnsanların senin tekelinde olmak istediklerini varsayamazsın."

Kuzeye, Altmışıncı Cadde'ye doğru yürümeye devam ettik. "Neden olmasın? Büyükannem tüm çekiciliğimi ondan aldığımı ve Tanrı'nın seninle bir nesil atladığını söylüyor."

Ben güldüm ve Max gözlerini devirdi.

Neyse ki Amanda'nın dikkati benden uzaklaşmıştı. "Oh, gelecek dönem piyano yarışmasına katılmaya karar verdiğimi söylemek istemiştin," dedi.

"Birkaç ay önce kontrol ettiğimizi ve antrenman gecesi jimnastik yapacağını sanıyordum, yoksa gelecek dönem program değişecek mi?" Max sordu.

Kızının programı hakkında karmaşık bir bilgiye sahip gibi görünüyordu ki, dün biri bana söyleseydi, bunun imkansız olduğunu düşünürdüm. Ama gün ilerledikçe, kızının hayatıyla tahmin ettiğimden daha fazla ilgili olduğu anlaşılıyordu.

"Saat altıda jimnastik, sekizde de piyano var. Marion'un beni götürmesini sağlayabilirsek sanırım ikisini de yapabilirim."

Bu Max King'in çok farklı bir versiyonuydu; sıcak, açık ve rahat. King & Associates'i kuran sabırsız, acımasız adamdan, vücudumu sanki ona aitmiş gibi çalıştıran talepkâr, seksi adama çok uzaktı. *Bu* Max King bir baba ve aile babasıydı.

Gök gürültüsü tepemizde çatırdadı. "Sana yağmur yağacağını söylemiştim," dedi Max. "Hadi gel." Elini bana doğru uzattı ve sonra sanki birbirimiz için kim olduğumuzu hatırlamış gibi elini geri çekti ve sanki iki blok ötede değil de neredeyse oradaymışız gibi başıyla Üçüncü Cadde'yi işaret etti.

Bunu başaramayacaktık. Cömert yağmur damlaları zemini renklendirmeye başlamıştı.

Amanda, Max'le birlikte koşmaya başlarken, "Hadi Harper," diye seslendi.

Amanda tepemizdeki bir ışık parlamasını işaret etti ve saymaya başladı, "Bir muz, iki muz, üç muz, dört muz." Gök gürültüsü geri sayımı bitirdi ve Amanda ciyakladı. "Çabuk, neredeyse geldi."

Turistlerin arasından ve şemsiyelerin altından geçerken arkalarından koştum. Serendipity'ye vardığımızda şimşekler tekrar çaktı ve yağmur daha şiddetli yağmaya başladı. "Hadi içeri girelim," dedim ve zaten kalabalık olan girişe doluşup oturmak için beklemeye başladık.

"Boğulmuş bir fareye mi benziyorum baba?" Amanda babasına gülümseyerek sordu. İri yeşil gözlerini, zeytin tenini ve siyaha yakın saçlarını babasından miras almış güzel bir kızdı.

Max kıkırdadı. "Birazcık."

Kaçınılmaz rimel sızıntısını gidermeye çalışarak gözlerimin altını sildim.

"Alice Cooper'a benzediğime eminim," dedim.

"Çok güzel görünüyorsun, sanki bir filmde fırlamış gibisin," dedi Amanda. "Öyle değil mi baba?"

Başımı salladım ve ıslanmış bir saç teli yanağıma yapıştı. Sürpriz bir şekilde Max uzandı ve kulağımın etrafına sıkıştırdı. Isı

Elini tutmak, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek istedim. Ama bunun yerine Max'in arkasındaki garsona odaklandım, ona bakarsam kontrolümü kaybedeceğimden, belki de birlikte olduğumuz ilk gece yaptığım gibi onu bir öpücüğün içine çekeceğimden endişelendim.

Hemen Amanda'ya döndü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Boğulmuş farem kadar güzel değil," diye cevap verdi.

"Gah. İşte bu yüzden asla bir kız kardeşim olmayacak." Kadın ondan uzaklaştı. "Kadınlara iltifat etmeyi öğrenmelisin, yoksa asla evlenemezsin."

Evlenmek mi? Makyajımın yanaklarımdaki kırmızıyı gizlemesini umarak gözlerimi restorandan ayırmadım. Elbise mağazasından ayrıldığımdan beri ilk kez burada olmamam gerektiğini hissediyordum. Çamaşırhanedeki konuşmamız aklıma geldi. Babasının birini bulmasını istiyordu. Amanda bize tuzak mı kurmaya çalışıyordu? Max'le aramızdaki ilişkiyi biliyor olmalıydı. . . Biz böyle bir şeye karışmadık, hiçbir zaman da karışmayacağız.

ON

Maksimum

Harper ve Amanda'yla geçirdiğim gün beklediğimden çok daha kolay geçmişti. Sonunda Connecticut'a dönmek üzere trene bindikten sonra Amanda elbisesi, Harper ve onu ne kadar sevdiği hakkında konuşmadan duramadı. Ben de onu durduramadım.

"Harper'ı akşam yemeğine davet edebiliriz," dedi Amanda mutfaktaki tezgâha çatal ve bıçakları yerleştirirken.

"Belki ... bir noktada." Burayı sever miydi? *Benden* hoşlanır mıydı? Burada mı? Emin değildim.

"Nasıl olsa yakında dans olacak. Harper o zaman kesin gelir."

Harper'ın bu daveti gerçekten kabul ettiğinden emin değildim. Ama Amanda mutluydu ve benim de tek dileğim buydu. Harper'ın mükemmel bir elbise seçmiş olması da cabasıydı. Acaba sırf benimle uğraşmak için gizlice değersiz bir şey mi denedi diye merak etmiştim. Onu suçlamazdım ama suçlamamıştım. Zeki, güzel ve her şeyi Amanda'yla ilgiliydi. Ve kendimi birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak, onu biraz daha uzun süre yanımda tutmak isterken bulmuştum.

"Harper kim?" diye sordu kız kardeşim Violet. Bir sorgulama kokusu alıyordum ve içgüdülerim bu duruma ara verip kaçmak yönündeydi.

"Sana söyledim, babamla birlikte çalışan ve elbisemi seçmeme yardım eden kız."

"Bir arkadaşının seninle alışverişe geldiğini sanıyordum," dedi Violet Amanda'ya, gözümü yakalamaya çalışarak, ama ben bilinçli olarak salatayla meşguldüm.

"O benim bir arkadaşım," diye cevap verdi Amanda. "Şehirde babamla aynı binada oturuyor."

"Ve babanla birlikte mi çalışıyor?" Violet tezgâhın üzerinden uzanıp bir parça salatalık aldı ve ağzına attı. Başını sallayan Amanda'ya b a k t ı m . "Bu garip bir tesadüf gibi görünüyor." Sesini alçalttı. "Binanızın koridorunda güzel bir kız gördünüz ve ona kalemlerinizi açması için iş mi teklif ettiniz?"

"Saçmalama," diye cevap verdim ve salatayı tezgâha koymas1 için ona uzattım.

Kapının vurulması Amanda'nın ciyaklamasına neden oldu. "Scarlett!" Kız kardeşlerim bu gece beni ezip geçmeye kararlıydılar. Violet Brooklyn'de yaşıyordu, bu yüzden onu Scarlett kadar sık göremiyorduk, ama yine de ayda bir kez gelmeye gayret ediyordu. Kız kardeşlerimi severdim, ama aynı anda bir odada ne kadar az olurlarsa o kadar iyiydi. Tezgahtan bir şişe Pinot Noir aldım ve mantarını açtım.

Scarlett aile odasına girerken, "Hey, pislik," dedi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Ona bir kadeh şarap uzattım ve yanağından öptüm.

"Ben ciddiym. Beni neden geri aramadın?" Scarlett sordu. "Ne zaman?" Ben de sordum. Bir mesaj aldığımı hatırlamıyordum.

Scarlett çantasını tezgaha bırakıp bir tabureye otururken, "Sana arkadaşım April'den söz eden bir sesli mesaj bıraktım," dedi. "Nedenini Tanrı bilir ama benden size bir şeyler ayarlamamı istedi."

"Mesajı almadım." Belki de sadece yarısına kadar dinlemiştim ve o April'la ilgili kısma gelemeden mesajı silmiştim. "Özür dilerim."

"Yani?" diye sordu.

"Ne olmuş yani?" Konuyu değıştirmesini isteyerek sordum. Fırına döndüm ve hizmetçinin bıraktığı lazanyayı çıkardım. Kız kardeşlerimin arkadaşlarıyla çıkmayı hiç istememişim. Hâlâ deniyor olmalarına şaşıırıyordum. Hayatım ağzına kadar doluydu.

"Onu dışarı çıkaracak mısınız?" diye sordu sanki aptalmışım gibi. Dürüst olmak gerekirse, kasıtlı olarak engelleyici davranıyordum. Kız kardeşlerimin flört hayatıma karışmasına ihtiyacım yoktu. Her şeyden olduğu gibi memnundum.

Violet, "Görünüşe göre April'in bir rakibi olabilir," dedi. Scarlett ona bir bakış fırlattı ve Violet omuz silkti. "Bu akşam Harper hakkında çok konuştuk. Amanda'nın onayını alacağı kesin."

Amanda'nın birlikte olduğum kadınlardan herhangi birini beğenip beğenmeyeceğı konusunda hiç endişelenmeme gerek kalmamıştı. Hiçbiriyle tanışmamıştı ve ben de bundan hoşlanıyordum. Amanda'nın Harper'la tanışması sadece bir tesadüftü.

Scarlett April hakkında konuşmaya devam etti, ben de onu kolayca bastırabildim. Harper'ı gömmek biraz daha zordu. "April sevimli bir aileden geliyor. Sarışın, senin de sevdiğini biliyorum."

Sarışınları sever miydim? Saç renginin benim için belirleyici bir faktör olduğundan emin değildim. Harper'ın saçları kestane kahverengisiydi, ama filmde neredeyse siyah görünüyordu.

Yağmur. Serendipity kuyruğunda beklerkenki görüntüleri gözümün önüne geldi. Muhteşem görünüyordu. Yanakları koşmaktan pembeleşmiş, gözleri parlak mavi. Bir ara üst dudağındaki yağmur damlalarını yalamıştı. Islak saçlarını yüzünden itmemi, başparmaklarımın altındaki yumuşak teninin tadını çıkarmamı ve dudaklarımı onunkilere bastırmamı engelleyen tek şey Amanda'nın varlığı olmuştu. Eğer sadece ikimiz olsaydık, onu eve sürükler ve öğleden sonrayı çıplak geçirip dondurma yerine kendimi ona kaptırırdım.

"Neden gülümsüyorsun?" Violet bana sordu.

"Hiçbir şey için gülümsemiyorum." Harper hakkındaki bu düşüncelerden kurtulmam gerekiyordu. Harper'ın tadına bakmak beni iyileştirecekti. Onu ilk kez, ikinci kez ve üçüncü kez becermek için gerekçem buydu. Ama onu bugün rahat, sıcak ve Amanda'nın mutlu olduğundan emin olmaya odaklanmış bir şekilde görmek, o yanımdayken ya da onu düşündüğümde içimde oluşan uğultuyu artırmıştı. Birlikte eski dostlar gibi gülüp konuştular ve ben e-postalarımı odaklanmış gibi yaparken soyunma odasında onları dinlemek beni gülümsetti, iyi hissettirdi.

"Onlara elbisemi gösterebilir miyim?" Amanda sordu. "Yemekten sonra deneyebilirsin."

"Babam bana en güzel ayakkabıları aldı. Alır mıydı emin değilim ama Harper almazsa kendisinin alacağını söyledi."

"Ayakkabıları her zaman ben alacaktım. Bana biraz kredi ver. Spor ayakkabılarını giyemediğini biliyorum." Ayakkabıları gördüğünde Harper'ın yüzü aydınlanmıştı. Ben de onun numarasından bir çift istemek istemiştim. Belki ona da benzer bir şey bulmaya çalışırdım. Ne de olsa bluzunu mahvetmiştim.

Scarlett, "Harper hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedi. "Kaç yaşında? Güzel mi?"

Amanda bir kaşık salata aldı ve soruyu düşünerek durdu.

"Hadi ama Amanda," dedim, dikkatlerini bu sorudan uzaklaştırmaya çalışarak. "Masanın her tarafına bulaştırma."

"Benim yaşım mı?" Violet sordu.

Başını salladı ve tabağına biraz salata bıraktı. "Sanırım. Yetişkin yaşta. Ve gerçekten çok güzel."

Bu konuda haklıydılar. Kız çok çekiciydi.

Scarlett, "Yirmi beş yaşlarında diyebilirim," dedi. "Çok da güzel ve Max'le birlikte çalışıyor." Scarlett'in bakışlarından kaçındım. Ama o haklıydı,

Harper muhteşemdi. Ve zekiydi. Ve yatakta harikaydı.

"Binada yaşayan *çalışanlarımdan* biri. Amanda onunla alışverişe gitmesi için yalvardı. Eminim bu yapmak istediği son şeydi."

Amanda kendinden emin bir şekilde, "Hoşuna gitti," dedi. Çünkü yirmili yaşlarındaki biri patronu ve onun *ç o c u ğ u y l a* alışverişe gitmekten neden hoşlanmasındı ki? Harper bu konuda son derece iyiydi. Onları birlikte izlemek güzeldi.

"Babanla çıkar mı, yoksa onun için fazla mı güzel?"

Amanda sırtıttı. "Aman Tanrım, bu harika olurdu. Erkek arkadaşı olmadığını da biliyorum."

Dinlemiyormuş gibi yaptım ve Amanda'dan salata kaşıklarını alıp herkese salata dağıtmayı bitirdim. Normalde şimdiye kadar konuşmaya bir son vermem gerekirdi. Flört hayatımla ilgili konuları saptırmakta ustalaşmışım ama bu biraz farklıydı. Harper hakkında konuşmaktan hoşlandığımı fark ettim - Amanda'nın ona verdiği tepkiden hoşlanmışım. Ve bizi bir tür çift olarak görmelerine aldırmadım. Böyle bir şey olacağından değil, olmayacağı konusunda anlaşıştık. Sadece ailemin aklında böyle bir olasılığın olmasına aldırmiyordum.

PAZARTESİ Ofise geç gitmiştim. Harper için ayakkabı alışverişi yapıyordum. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı bilmeden alışveriş yapmam çok uzun sürmüştü. Şimdi gerideydim, huysuzdum ve ayakkabıları ona gerçekten verip vermeyeceğime hâlâ karar verememiştim. Programımda sırada Harper'ın önerdiği gibi Charles Jayne'in öğle yemeği davetini takip etmek vardı.

Donna hoparlöründen, "Max, Charles Jayne'in asistanı Margaret Hooper seni arıyor," diye ciyakladı.

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim ve omuzlarımı geriye çektim. Asistanların insanların sandığından çok daha fazla gücü vardı ve Margaret'in Charles Jayne üzerinde hatırı sayılır bir etkisi olduğundan emindim.

Ahizeyi kaldırdım. "Bayan Hooper, ben King & Associates'ten Max King." Yumuşak ve yardımsever yanıtından, Donna'dan benim adıma aramasını istemeyip onu aradığım için memnun olduğunu anlayabiliyordum.

Harper iyi bir öneride bulunmuştu. Artık Margaret bizim tarafımızda olduğuna göre, Charles'ı öğle yemeğine götürmeme izin vermesi için onu ikna etmem gerekiyordu.

"Bildiğin gibi Bay Jayne ayın yirmi dördünde onu görmeye gelmemi istedi. Onun zamanını boşa harcamak istemiyorum."

"Haklısın, bir şey yapmak için fazla zamanı yok, o yüzden nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Sunumu mümkün olduğunca odaklanmış ve faydalı hale getirmek istiyorum. Tabii ki bu benim işime geliyor çünkü Bay Jayne'in en çok ihtiyaç duyduğu şeyi ben sağlıyorum."

"Gerçekten de Bay King," diye cevap verdi, sesinde şüphecilik yükseliyordu. "Lütfen bana Max deyin."

Wall Street'in öbür ucundan gülümsediğini duyabiliyordum. "Pekâlâ Max, ne istiyorsun?"

"Bir kazan-kazan durumu yaratmak istiyorum. Eğer Bay Jayne'in ne aradığını anlarsam, sunumumuz kimsenin zamanını boşa harcamayacak. O mutlu olur. Ben mutluyum. Eğer Bay Jayne ile öğle yemeği yiyebilirsem-"

"Sorun şu ki, şu an ile ayın yirmi dördü arasında öğle yemeği için müsait değil. Ne yazık ki programı çok çabuk doluyor." Ses tonu dostane ve açık bir tondan kesik ve özlü bir tona dönüştü. Dürüst mü davranıyordu yoksa bana fırça mı atıyordu emin değildim.

"Eğer yardımcı olacaksa, JD Stanley ofislerine gelip Bay Jayne'e öğle yemeği götürmekten çok mutlu olurum." Ben önerdim. "Alternatif olarak, eğer onun için uygunsa La Grenouille'de bir masa ayırtabilirim."

"Özür dilerim. Bana kalsa yer bulmayı çok isterdim. Ama korkarım öyle değil." Bu bir fırça gibi geldi. Aksi takdirde bana haber vereceğini ve Charles Jayne ile görüşeceğini söylerdi.

"Bu çok utanç verici." Seçeneklerimi düşünerek bir an durakladım. Biraz daha baskı yapmaya değer miydi yoksa tepki çekme riskim var mıydı?

Belki de Harper'ın adını anmalıydım. Harper ile babası arasındaki husumetin ne olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Bu sadece mezun olduğunda iş teklifi alamamasıyla ilgili olamazdı. Ondan önce de aralarının kötü olduğunu söylemişti.

Harper ona sunum ekibinde yer vermemizin nedeninin Charles Jayne'in kızı olması olduğunu biliyordu, değil mi? Yani bir dereceye kadar kullanıldığını anlamıştı. Normalde böyle bir toplantıya kıdemsiz bir araştırmacının ikinci başkan olarak katılmasını istemem. Ama

Aynı zamanda, herhangi bir karar vermeden önce bunu onunla konuşmuş ve onayını almıştım.

Bir sonraki hamleme hemen karar vermeliydim yoksa Margaret telefonu kapatacaktı. Lanet olsun, bu bir savaştı. "Kızını profesyonel bir ortamda görmekten hoşlanacağını umuyordum," dedim. Hattın diğer ucundaki sessizlik devam etmem için beni dürtüklledi. "Harper Jayne'in öğle yemeğinde bize katılacağını sanıyordum. Ama anladığım kadarıyla Bay Jayne çok meşgul."

"Lütfen hatta kalın Bay King," diye cevap verdi ve sesi hızla yerini Vivaldi'ye bıraktı.

Harper'ın beni suçladığı gibi bir pislik mi olmuşum? Charles Jayne ile öğle yemeği yemek için onu kullanmak, Charles Jayne'in görüşme teklifinin muhtemelen onun burada çalışmasıyla bağlantılı olmasından faydalanmaktan daha mı kötüydü? Sorun şu ki hiçbirimiz Charles Jayne'den gelen telefonun Harper yüzünden olup olmadığından emin değildik. Ne olursa olsun, bu oyunu oynayan ben değildim, akraba olduklarını bile bilmiyordum. Tek yaptığım bir iş fırsatından yararlanmaktı. Hay sikeyim.

Öğle yemeği profesyonelliğin ötesinde bir etkileşim gerektiriyordu. Harper'ın yemeğe çıkmayı kabul ettikten sonra bunun önemli bir şey olmadığını düşünüp düşünmeyeceğini ya da bunu teklif edersem beni taşaklarımdan vurup istifasını verip vermeyeceğini bilmiyordum.

Tüm bu görüşmeyi önceden daha dikkatli düşünmeliydim, belki Margaret'le konuşurken Harper'ı da odada tutmalıydim. Bu bana göre değildi. Harper mı beni oyundan düşürmüştü yoksa JD Stanley'i müşteri olarak kazanma düşüncesi mi bilemiyordum.

Belki Margaret geri gelir ve Charles Jayne'in programının dolu olduğunu söylerdi. Yakamın içine uzandım ve parmağımı kolalı kumaşın üzerinde gezdirdim. Bu kadar aceleci davranmamalıydim.

"Bay King, Çarşamba günü sizin için biraz zaman ayırabilirim. Bay Jayne sizi ve Harper'ı saat on iki buçukta La Grenouille'de görecektir."

Kahretsin. İstedğim ve beni rahatsız eden cevap buydu.

Umarım doğru şeyi yapmışımdır.

Margaret'e teşekkür ettikten sonra telefonu kapattım.

Belki de Harper'a söylemek zorunda değildim. Belki de öğle yemeğine kendim gidebilir ve Harper'ın ofiste meşgul olduğunu ya da hasta olduğunu söyleyebilirdim.

Ama Charles Jayne, saçmalığın kokusunu bir mil öteden alma yeteneği olmadan önde gelen bir yatırım bankası kurmamıştı. Hayır. İtiraf etmeliyim ki

Harper'a ne yaptığımı ve yemeğe gelmek istemezse iptal etmek zorunda kalacağımı söyledim.

Tanrım, neden bu kadar karmaşıktı? Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmıştım. Harper'la yatmamış olsaydık, kendimi sorgulayacak mıydım?

"Anladın mı?" Donna kapıdan içeri dalarken sordu. Başımı salladım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Çarşamba," dedim.

"Peki, neden bu konuda daha mutlu görünmüyorsun? Her şey planladığın gibi geliyor."

Ellerimle yüzümü ovaladım. "Evet, belki."

"Neyin var senin? Bu harika bir haber." Kapıyı kapattı.

Donna haklıydı; umduğum şey buydu. Daha üç hafta önce nihai hedefim olan şey, şimdi Harper'ı kullanarak oraya ulaştığım bilgisiyle lekelenmişti.

İnsanlar iş hayatında acımasız olduğumu söylüyorlardı, bu doğru olabilir ama hiçbir zaman el altından iş çevirmedi ve her zaman doğru olanı yapmaya çalıştım. Kızımın hayranlık duyabileceği, saygı duyabileceği ve bazı yönlerden örnek alabileceği biri olmak istedim. Onun hırslı ve azimli olmasını istedim. Ama en büyük dileğim, neyin önemli olduğunu bilerek büyümesi, dürüstlüğü ve sıkı çalışmanın yol olduğunu anlayan biri olmasıydı. Bir parça şirket pastası için ruhunu satacak bir kız çocuğu yetiştirmek istemedim. O adam olmamak için çok çalışmıştım. Hepsini bir kenara mı atmıştım?

Wall Street'te etik sınırların her zaman belirgin bir şekilde çizildiğini düşünmüşümdür ama bugün bu çizgi daha da bulanıklaşmıştı ve ben hangi tarafta durduğumdan emin değildim.

İşten eve döndüğümde asansör çağırmak yerine merdivenleri kullandım. Bu ayakkabıları Harper'a vererek aptalca bir hareket mi yapmak üzereydim?

Büyük ihtimalle.

Ayakkabılarım sanki tırmanışıma dikkat çekmeye çalışıyormuş gibi metal basamaklarda takır tukur sesler çıkarıyordu ki bu istediğim son şeydi. Beyaz Jimmy Choo çantam yanımda sallanıyordu. İşe geç kalmama neden olan bu alışverişi yapmadan önce Bleaker Caddesi'ndeki mağazada yaklaşık bir saat geçirmiştim. Daha önce ailemden olmayan bir kadına hiçbir şey almamıştım. Ama Harper'ın yüzünü aydınlatan saf sevinç ifadesini gördüğümde beri

Amanda'nın ayakkabılarını seçerken yüzündeki ifadeyi tekrar görmek istemişim. Heyecanlı, parlak ve coşku doluydu. New York'un en zengin adamlarından birinin kızı olarak bunu görmek güzeldi. Lükse alışkın olmalıydı ama bir şekilde Amanda'ya kendini özel hissettirmeyi başarmıştı.

Onun da aynı şekilde hissetmesini istiyordum.

Mağazadaki görevli bana karşı çok sabırlıydı. Ama içeri girer girmez istediğim çifti görmüştüm. Amanda'ya aldığım çiftin yetişkin versiyonu gibiydi. Topukları daha yüksek ve ince, askıları daha karmaşıktı ama Amanda'yla Cumartesi günü çılgınlar gibi eğlendikleri o ışıltılı yüzeyle kaplıydı.

Bluzunun düğmelerini koparmıştım, yani ona borçluydum, değil mi? Bluzunu yırttığımda dolgun göğüslerinin ortaya çıkmasıyla ilgili anılar aklıma geldi ve onlardan kurtulmaya çalıştım.

Ama ona ayakkabı almak için birden fazla nedenim vardı. Kızım için, ona bakan on dört yaşındaki her çocuğu öldürmekten hapse girme ihtimalimi azaltan bir elbise bulmuştu. Ona teşekkür etmeliydim ve ayakkabılar uygun bir hediye idi.

Onun katına ulaştığımda, yangın kapısını açmadan önce durakladım. Onları kapısının önüne bırakabilirdim. Onlara sahip olmasını, onları ona veren kişi olmayı, yüzündeki o zevk ifadesini görmeyi istediğimden daha çok istiyordum. En azından bunun bir zevk olmasını umuyordum. Bir çalışana ayakkabı almak bir patronun yapacağı bir şey değildi; bu ayakkabılarda Vegas havası vardı ve onun buna nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Bu kadar korkak olmayı bırakmalıyım.

Kapısını üç kez çaldım ve ellerimi uzattım, görüldüğünde başlayacağını bildiğim parmaklarımdaki vızıltıya direnmeye çalıştım. Sanki onu her gördüğümde ona uzanmak için önceden programlanmıştım.

Saniyeler sonra Berkeley tişörtü ve tozluk giymiş, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış bir şekilde görüldü - işe giderken giydiğini hiç görmediğim bir tarz. Nefes kesici görünüyordu.

"Merhaba," dedi, ağzı hafifçe açık.

"Merhaba." Çantayı uzattım.

Kaşları birbirine çatıldı. "Bu ne?" diye sordu, ama almadı.

"Bir teşekkür. Cumartesi ve ... için. Bilirsin, geçen hafta sonu zamanını ayırdığın için."

Kaşları kalktı ve ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Sorun değil. Bana hediye almana gerek yok." Sonra kaşlarını çattı.

Bu tepkiyi beklemiyordum. Onu gülümsetmek, belki ellerini saçlarımda gezdirmek ve beni öpmek istiyordum. "Tamam." Ona öğle yemeğinden bahsetmeliydim, aradan çıkmalıydı. "Ve sana söylemem gereken bir şey var."

Kapıyı açtı ve Jimmy Choos'ları portmantonun altına bırakarak onu dairesine kadar takip ettim. Onlara bakmayacak mıydı bile? Kapı arkamızdan kapandı ve anında bir hata yaptığımı anladım. Birden Vegas'a geri döndüm. Gömleğinin altına sütyen giyip giymediğini merak ederek kışına bakmaktan kendimi alamıyordum. Parmaklarımdaki vızıltı güçlendi ve yükselen nabzımı sakinleştirmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Tabii, teşekkürler." Bir bardak tutmak ellerimi meşgul edecek, tişörtünün eteklerine gitmelerini ve altındaki pürüzsüz teni incelemelerini engelleyecekti.

Ben izlerken iki bardağı küçük tezgâhın üzerine koydu. Varlığımdan rahatsız olmamış gibiydi, sanki ona çılgınca ilgi duymaktan başka bir şeymişim gibi.

Bana bir bardak limonata uzattı ve dolaba yaslandı. "Ee," dedi.

Küçük, narin parmakları bardağın etrafına dolanmıştı ve içkisiyle serinleyen parmaklarının göğsümden aşağı inerken nasıl hissettireceğini hayal etmekten kendimi alamadım.

"Max," dedi ve başımı kaldırıp ona baktım. "Bana ne söyleyecektin?"

Kahretsin. Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak kontrolü yeniden ele almaya çalıştım. "Tavsiyene uydum ve babanın asistanını aradım."

"Ona babam dememeni tercih ederim."

Başımı salladım. Adamdan neden bu kadar açıkça hoşlanmadığını bilmek istiyordum. Onunla konuşmuyordu ama iş yatırımları hakkında bir dosya tutuyordu. Onun ilgisine ne kadar layık olduğunu göstermek dışında onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. "Bunun hakkında konuşmalı mıyız? Geçmişini gerçekten anlamıyorum. Ve anlamak isterim."

"Aileler hakkında konuşmak normalde çalışanlarla yaptığınız bir şey mi?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Tezgâhı itti ve bana doğru geldi, açıkça yolundan çekilmemi istiyordu, böylece

mutfağı terk etti. Vücutlarımız birbirine yakındı, nefesinin sıcaklığı gömleğime v u r u y o r d u . Hareket etmedim. Onun yakınımda olması *hoşuma* gidiyordu. Daha fazlasını istiyordum.

Parmağımı açıkta kalan boynunda gezdirdim ve dudakları aralandı ama gözleri benimkilerle buluşunca beni iterek geçti.

Döndüğümde onu kapının yanında aylak aylak dolaşırken buldum. "Gitmelisin," dedi, gözleri yerdeydi.

"Gitmeliyim," diye kabul ettim. Ama gitmek istemiyordum. Kalıp tişörtünü çıkarmak, onu kanepenin üzerine yatırmak ve içine girmek istiyordum. Ona doğru bir adım attım ve elimi kalçasına koydum.

"Bana ne söyleyecektin?"

Evet, öğle yemeği. Onun varlığı bir tür sis gibi beynimi bulandırıyor ve benim yargım.

Elini koluma koydu ve omzuma doğru sürüklendi. Bilinçli olarak nefes almak zorunda kaldım.

"Max?"

Kısık ses tonu beni kendime getirdi. "Asistanını aradım. Programında bir yer buldu." Yarım adım daha yaklaşarak elimi kalçasından sırtının alt kısmına doğru kaydırardım.

Bana bakmak için başını yukarı kaldırdığında kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Başımı salladım. "Ama ben ona senin de bize katılacağını söyleyene kadar meşgul görünüyordu."

Elini omzumdan indirerek iki adım yana gitti. "Ve işte buradasın.

Hediyelerle. Ve dolaşan ellerle."

Elimi onun sıcak bedeninden çekerek bir adım geri attım. "Ne? Hayır." Böyle mi görünüyordu? Sanki ona rüşvet vermeye çalışıyormuşum gibi mi? Öğle yemeğini kabul etmesi için onu baştan çıkarmaya mı?

"Tanrım, benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama hayır."

Omuz silkti. Bana inanmadı mı? Hay sikeyim. İşte bu yüzden çizgiler net bir şekilde çizildiğinde daha iyiydi - iş iştii ve sevişmek sevişmekti. Buraya gelmemeliydim.

"Yemeğe gelme." Kapıya doğru uzandım. "Ayakkabıların işle bir ilgisi yoktu. Onları babanla görüşmeden önce aldım." Ona duyduğum arzunun Charles Jayne ile bir ilgisi yoktu. Bunu kendi kendine uydurmuştu.

Tanrım, o ayakkabıları hiç almamalıydım. Buraya hiç gelmemeliydim. Dairesinden çıktım.

"Max," dedi ve ben cevap vermeyerek kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

ON BİR

Harper

Donna'nın masasının yanında durdum, omuzlarım geride, savaşı hazırdım.

Saat on bir buçuktu. Babamla öğle yemeği için zamanında Midtown'da olmak istiyorsak hemen yola çıkmamız gerekiyordu ama Max ofisinde değildi.

Evimden ayrıldığından beri Max'le konuşmamıştım. Donna'nın bana bir toplantı talebi göndermesini ya da Max'in ofisine çağrılıp babam ve Max ile öğle yemeğine gitmemin takımın iyiliği için olduğunun söylenmesini beklerdim. Mesele şu ki, bunu yapmaktan mutluydum. Tamam, mutlu değildim ama babamla yemek yemeye *hazırdım*. Kazanan takımda görünmek istiyordum. Öğle yemeği ancak sunumumuzda başarılı olma olasılığımızın artacağı anlamına geliyorsa amacıma yardımcı olabilirdi.

Lacivert, dizimin hemen üzerinde, yakası açık bir elbise ve belimi kavrayacak şekilde diktirdiğim, yakasız, uyumlu bir ceket giydim. Bu benim şanslı mülakat takımındı ve Prada'ya en yakın olanıydı.

Max yanımdan geçip ofisine girerken, "Donna, gitmem gerekiyor," dedi. Donna onu takip etti ve elindeki dosyayı masasına bıraktı.

Max kapı aralığında belirdi. "Harper," dedi lacivert ceketinin yakasıyla oynarken. Bir adım öne çıkıp parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirmek istedim. İyi görünüyordu. *Her zaman iyi görünürdü.*

"Hazır mısın?" diye sordum.

Sadece başını salladı ve asansöre doğru yöneldik.

Donna arkamızdan "İyi şanslar," diye seslendi.

Etrafımız King & Associates çalışanlarıyla çevriliyken sessizce asansörleri bekliyorduk.

Ayakkabılar için de ona teşekkür etmeliydim. Muhtemelen nankörlük ettiğimi düşünüyordu ama mesele bu değildi. Hediye beni hazırlıksız yakalamıştı ve babamın çocukken doğum günümü unutmasını ya da beni ziyaret edeceğini söylediği halde gelmemesini telafi etmek için bana gönderdiği abartılı hediyeleri anımsatmıştı.

Belki de fikrimi değiştiren güzel Jimmy Choo'ların paketini açmamdı ama bunu düşünürken aklıma Max'in zamanlamasının ne kadar kötü olduğunu anlamadığı geldi. Hediye bir teşekkürden ziyade bir teşekkürdü.

Rüşvet. Muhtemelen beni hediyelerle ve tekliflerle manipüle etmeye çalışıyormuş gibi göründüğünü fark etmemişti. Bu farkındalıkla birlikte Cumartesi günü bazı tuhaf davranışlarını da anlamış oldum. Her ne sebeple olursa olsun, bana karşı biraz garip davrandığını fark ettim. Bu durum beni baştan çıkarmaya çalışmasına ya da sanki bu onun işiymiş gibi beni becermesine engel değildi. Ama baştan çıkarma ve seks dışında, o kadar kendinden emin, o kadar pratik değildi.

Max ve ben şehir dışına doğru hızla giden taksiye yerleşirken, aynı anda konuşmaya başladık.

"Özür dilemek istedim," dedim.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

Birbirimize doğru döndük ve küçük bir gülümseme verdi.

"Ayakkabılar çok güzeldi," dedim.

Gözlerini kaçırdı. "Uygunsuzdu. Yapmamalıydım." Elini saçlarının arasında gezdirdi ve uzun parmaklarına baktım, vücudumun her yerinde nasıl hissettirdiklerini biliyordum.

"Yaptığın gerçekten hoş bir şeydi."

"Amanda'nın Cumartesi günü aldıklarını beğenmiş gibiydin."

Sırıttım. Kızınınkinden daha yüksek, daha ışıltılı, daha seksiydi. "Ve zaten çok fazla zamanınızı aldığımı biliyorum. Kendinden vazgeçmek hafta sonu-"

"Önemli bir şey değil." Kızına karşı ilgisiz olduğunu varsaydığımı ve onu ilgisizliğinden kurtarmak istediğimi tam olarak itiraf edemezdim. Daha fazla yanılmış olamazdım. Belli ki Amanda'yı seviyordu ve Amanda da onu. Wall Street Kralı'nın Connecticut'ta bekâr bir baba ve aile babası olarak gizli bir kimliği vardı.

İlk dokunduğumuzda, öpüştüğümüzde, seviştığımızde onu sadece kariyer odaklı, acımasız, kibirli bir egomanyak olarak tanıyordum. Ve her nasılsa, iş dışındaki hayatı onu daha da çekici kılıyordu. Ve bununla savaşmam gerektiğini biliyordum.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Bana katılmayacağını sanıyordum," dedi.

Bana bir daha öğle yemeğine gelmemi teklif etmemesine, baskı yapmamaya çalışmasına hayran kalmıştım. Ama buna ihtiyacı yoktu. Ben burada olmak istiyordum. "Sana söyledim. Bunu ben de en az senin kadar istiyorum. Sadece farklı nedenlerle."

"Babanla -pardon, Charles Jayne ile- hiç anlaşılmadın mı?" Bir nefes aldım.

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Omuz silktim ve beni başka bir şey söylemem için zorlamadı. Öylece oturduk, camlar açıldı, New York'un uğultuları ve bağırıışları

Aramızdaki sessizlik. Garip olmalıydı. Eğer sevişmemiş olsaydık, kibarca sohbet etmeye çalışacağıma, hatta belki patronu etkilemeye çalışacağıma emindim. Nedense şimdi tüm bunlar gereksiz görünüyordu. Hatta saçma.

Restoran sohbetle doluydu ve ben kırmızı kadife koltuğa kaydım. Kabine ilk gelen bizdik, bu da beni rahatlatmıştı. Kendimi toparlamak için biraz zamanım vardı. La Grenouille'e yıllardır gitmemiştim, babamı son gördüğümünden beri gitmemiştim. Burası hiç değişmemişti.

"Bu çok ..." Max restoranın etrafına baktı, alnı buruşmuş ve dudakları gerilmişti. Max'in bir Four Seasons erkeği olduğundan, havalı ve modern olanı takdir eden ve tercih eden bir tip olduğundan emindim. La Grenouille'in dekoru eski modaydı. Duvar kâğıtları altın ve krem rengindeydi ve kristal avizeler ağır bir battaniye gibi aşağıya inen sarı bir ışık yayıyordu. New York'un geri kalanı yirmi birinci yüzyıl Amerika'sını kutlarken biz burada on dokuzuncu yüzyıl Fransa'sındaymışız gibi davranıyorduk.

Bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldım. "Buraya daha önce hiç gelmedin mi?" diye sordum.

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Ve şimdi nedenini biliyorum." Peçetesini silkeledi ve kucağına koydu. "Herkes çok yaşlı. Ve her şey çok-" Max düşüncesini tamamlayamadan, ev sahibi tam zamanında gelen babamla birlikte yaklaştı.

Max ayağa kalktı ama önce babam beni selamladı. "Harper, nasılsın?" diye sordu, ben öne doğru eğilip yanağıma kondurduğu öpücüğü kabul ederken. Şüphesiz selamlaşma sırası daha çok Max'in kendisini olabildiğince önemsiz hissetmesini sağlamaya çalışmasıyla ilgiliydi, ancak Max'in bunu umursadığını hayal bile edemezdim. Aslında, onu kızıyla birlikte gördüğüne göre, muhtemelen başka türlüünün tuhaf olacağını düşünmüştür.

"Ve sen de Max King olmalısın," dedi babam, geri çekilip elini uzattı ve Max elini tuttu.

Onu son gördüğümünden beri yaşlanmıştı. Hâlâ yakışıklıydı ama saçlarında biberle karışık daha fazla tuz vardı ve gözlerinin altındaki koyu gölgeler yeniydi. Yine de hâlâ yakışıklıydı ve acaba annemi ve diğer tüm kadınları baştan çıkaran yakışıklılığı mıydı, yoksa parası mı, yoksa gücü mü?

"Ee, Harper," dedi babam garsondan bir menü alarak. "King & Associates'te çalışıyorsun."

Max'e baktım, sonra tekrar babama döndüm. "Evet. Yaklaşık üç aydır."

Başını salladı ve menüsünü bıraktı ama cevap vermedi. Sessizlik garip geliyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum, o halde soru sormanın ne anlamı vardı? Eğer bir şey söylersem bunun sivri ve biraz da şirretçe olacağından emindim çünkü öyle hissediyordum.

"Onu aramıza kattığımız için çok mutluyuz." Max sessizliği doldurdu. Babam kaşlarını kaldırdı. "Neden bana söylemediniz?"

Ne yani, konuşmadığımızı unutmuş muydu? Ara sıra avukatları aracılığıyla bana para vermeye çalışırdı, ben de sürekli reddederdim. İlişkimizin boyutu buydu.

Max arkasına yaslanarak, "Genç bir araştırmacıdan gördüğüm en iyi çalışmalardan bazılarını üretti," dedi. Bangladeş raporuma kırmızı kalemle yazdığı onca şey düşünüldüğünde bunun bir abartı olduğu açıktı ama sanırım babamı yumuşatacağını düşünmüştü.

Babam cevap vermedi. Başımı çevirmemeye çalıştım çünkü Max'e baktığımın belli olmasını istemiyordum ama yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum. O da benim kadar garip miydi?

"Yıllardır işimin peşindesiniz Bay King," dedi babam kravatını düzelterek. "Kızımı bu yüzden mi işe aldınız?"

Max cevap vermeden önce durakladı. "Bu kadar yetenekli birini işe aldığım için şanslıyım. Zeki ve çok çalışıyor." Max sırttı. "Onu JD Stanley için çalışmaya ikna etmekte başarılı olamadığın için minnettarım," dedi sanki az önce ona ters iltifatlar tarihinin en büyük ters iltifatını yapmamış gibi ve ben ona gülümsemek, dokunmak, desteğini takdir ettiğimi göstermek istedim. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, telefon konuşmamızdan sonrasına kadar onun senin kızın olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu onun daha önce bahsettiği bir şey değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," dedi Max öne doğru eğilerek. "Ben yalan söylemem."

"Ama sen uzun zamandır JD Stanley için çalışmak istiyordun," dedi babam. dedi.

"Haklısın. Haklıyım. Rakiplerimin geri kalanı gibi."

Garson su bardaklarımızı doldurdu ve ben de benimkini kendime doğru çektim, sapıyla oynuyordu.

"Çoğu kişiden biraz daha inatçı görünüyorsun. Ne gerekiyorsa yapmaya biraz daha isteklisin," diye yorumladı babam.

"Azmimi fark etmene sevindim," diye cevap verdi Max. "King & Associates'i Amerika'nın en başarılı jeopolitik araştırma şirketi yapan şey de bu." Babam bana baktı, ben de kucağıma baktım. "Bu ve yaptığımız işin kalitesi."

Max'in özgüven eksikliği olmadığı açıktı ve haklı olarak öyleydi. Gurur duymalıydı ve o anda onu tanıdığım için gurur duydum.

"Beni aradığında Harper'ın bizimle çalıştığını biliyor muydun?" Max babama ters köşe yaparak sordu. Cevabını çok merak ettiğim bir soruydu bu. Tecrübelerime göre babamın davranışları neredeyse her zaman bencilceydi ve eğer Max'i King & Associates'te çalıştığımı bildiği için aradıysa, nedenini bilmiyordum.

"Cevabım bir şeyi değiştirecek mi?" diye sordu babam.

"Kesinlikle değiştirmeyecek. İşimizi gördüğünde, senin için neler yapabileceğimizi anladığında, arama nedeninin artık önemli olmayacağını biliyorum."

Babam yumruğunu ağzına götürdü ve öksürdü. "İnsanlar yaptığınız işte en iyisi olduğunuzu söylüyor." Durakladı. "Aramamın nedeni de buydu. Sen Margaret'i arayana kadar Harper'ın senin için çalıştığını bilmiyordum."

Suyumdan bir yudum aldım. Babamın doğruyu söylediğinden oldukça emindim. Neden bilsin ki? Bu noktaya kadar hayatımla neredeyse hiç ilgilenmemişti; şimdi bu neden değişsin ki?

"İşini seviyor musun, Harper?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. King & Associates'ta çalışmayı seçtim çünkü onlar en iyisi. Başka hiçbir yere başvurmadım." Max'in bakışlarını üzerimde hissettim. Takıntı derecesine varan bir saplantım vardı ve Max'le çalışmak için tamamen tek bir hedefe odaklanmıştım. İşletme fakültesindeki projelerimi özgeçmişimde King & Associates'in dikkatini çekeceğini düşündüğüm şeylere göre uyarlamıştım ve hatta geçen yıl 4 Temmuz hafta sonunda Grace'i görmek için New York'a uçtuğumda binamızın lobisini ziyaret etmiştim. King & Associates'in benim olmam gereken yer olduğunu her zaman biliyordum.

"Artık yirmi beş yaşına geldiğine göre vakıf fonunla istediğin her şeyi yapabileceğini biliyorsun. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi babam kravatının önünü okşayarak.

Patronumun önünde gerçekten de benim güven fonumdan mı bahsediyordu? Hiçbir şey yapmak istemediğim güven fonundan mı? Kasıtlı olarak beni utandırmaya mı çalışıyordu? Max'i garip hissettirmeye mi? Buraya iş konuşmak için geldiğimizi sanmıştım.

"King & Associates'te çalışmak istiyorum. Bu fırsat için çok çalıştım. Ve senin parana ihtiyacım yok." Yeterince iyi olduğuma, bunu istediğime inanması bu kadar zor muydu? Bu yemek işle ilgili olmalıydı ve babama bir güven fonuna ihtiyacım olmadığını kanıtlamaya başlamalıydım. "Bu noktada araştırmanızın bir kısmını neden dışarıya yaptırmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim? Sizin tarafınızda bir şeyler mi değişti?" diye sordum.

Gözlerim başını sallayarak sorumu onaylayan Max'e kaydı ve kendimi biraz rahatlamaya bıraktım.

Babam iç çekti. "Sizin için çalışan insanları tetikte tutmanın iyi olduğunu düşünüyorum ve yaptığınız işi takip ediyordum ve bu konuda biraz daha fazla şey duymak istediğimi düşündüm."

Öğle yemeğinin geri kalanında sessiz kaldım, babamın Max'in sorularına verdiği cevaplara odaklandım ve onları hafızama kazıdım. Kedicik köşemde oturan adamın genetik olarak bana bağlı olduğunu unutmaya çalıştım ve ona bir müşteri olarak odaklandım.

Max'i ilk kez bir müşteriyle birlikte görüyordum. Ve neden bu kadar başarılı olduğunu anlamak kolaydı. Babamın planladığından emin olmadığım şeyleri ortaya çıkarmasını sağlayan kolay bir çekiciliği vardı. Ve Max tüm bunları kendinden hiçbir şey vermeden yapıyordu. Konuşulan kelime sayısı açısından babamın sohbeti domine etmesine izin verdi, ancak Max'in onu belirli konulara doğru itme şekli, ipleri çekenin Max olduğu anlamına geliyordu.

Söyledikleri kadar zekiydi.

Zeki olduğunu biliyordum ama geri kalanını -karizmasını, kontrolünü- beklemiyordum. Bir büyücüyü iş başında izlemek gibiydi, sırlarını ona anlatmaları için insanlara büyü yapıyordu.

"Ve tabii ki Harper sunum üzerinde çalışacak," dedi Max, ben ona bakarken gözümü yakalayarak. Tekrar babama baktım ve ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Yapacak mı?" diye sordu, sesi şaşırmış gibiydi. "Bu kadar az tecrübeyle mi?"

Harika. Patronumun önünde bir aşağılama daha. Acaba her düşüncesini söze dökmek zorunda olmadığını biliyor muydu?

İşin en kötü tarafı, bunu beni aşağılamak için söylemediğinden oldukça emindim. Sanırım duygularıma o kadar az saygı duyuyordu ki, kırıcı olduğu aklına bile gelmedi.

"Evet efendim. Bu işe en iyi adamlarımı koymak istiyorum," dedi Max.

"Eğer söyledığın kadar iyiysen, senin kararlarına güvenmeliyim," diye cevap verdi babam ve sıkıca gülümsedi.

Doğum günümde arabasının gelmesini beklerken ya da Noel'de gelen telefonla ilgili anılar konsantrasyonumu bozmaya devam ediyordu. Bazen gelemediği için özür dilemek için gelen pahalı hediye, beni bir sonraki hayal kırıklığına uğratana kadar ondan tekrar hoşlanmam için beni kandırırdı. Annem onun dans dersine ya da okul müsamerelerine katılmadığı için özür dilediğinde karnıma oturan sıkı düğüm karnımı dürtüyordu. En küçük üvey kardeşimin mezun olduktan hemen sonra JD Stanley'den iş teklifi aldığını öğrendiğimde hissettiğim aşağılanma duygusu tüylerimi diken diken ediyordu.

Aradan geçen onca zamandan sonra öğle yemeğine gelirse hiçbir şey hissetmeyeceğimi, sadece iş yapabileceğimizi düşünmüştüm.

Ama onun beni terk etmesi unutulamayacak kadar acı vericiydi.

Bugün gelmemeliydim. Eski bir yarayı kesip açmak gibiydi. Zamanımı ya da ilgimi hak etmiyordu. Onun için kanımı akıtmamı hak etmiyordu. Artık hak etmiyor.

Mutfakımda dururken, tezgâhın üzerine yerleştirdiğim Golden Gate Köprüsü shot bardağına Patron doldurdum ve şişeyi yanına koydum. Tekila bugünü unutturacak ve uyumama yardımcı olacaktı.

Max öğle yemeğinden sonra başka bir Midtown toplantısına gitmiş, beni Wall Street'e tek başıma dönmek zorunda bırakmıştı. Ofise dönmeden önce kendimi toparlayabileceğim zaman için minnettar olmuştum. Öğleden sonranın geri kalanında verimsizdim, hareket halindeydim, saati izliyordum, hızlanmasını istiyordum. Eve gelip içebilmek için olabildiğince çabuk ayrıldım.

Ve böylece tekila. İçki beni kaybetmişlik, terk edilmişlik ve onun beni hala yaralama gücüne sahip olmasından duyduğum utanç duygusundan kurtaracaktı.

Bardağa uzandığım sırada kapım çalındı. Grace olabilirdi ama bu pek olası değildi çünkü içeride olduğumdan emin olmak için aramış olmalıydı. Hayır, Max olabilirdi.

Max'in sert vücudunun üzerimde olması, içime girmesi, beni ondan başka hiçbir şeyle doldurmaması düşüncesi kulağa tekiladan daha iyi geliyordu.

Kapıyı ardına kadar açıp onu içeri davet ettim. Eşikten adımını attı ve ben de kapının çarparak kapanmasına izin verdim.

"Merhaba. Sadece kontrol etmek istedim-" "Bir shot ister misin?" diye sordum.

Gözlerini kısarak bana baktı ve başını salladı, ben de dönüp mutfağa yöneldim.

Dolu bardağı aldım ve daha dudaklarıma götüremeden Max elimden kaptı.

Kadehi geri fırlatmasını bekliyordum ama onun yerine bardağı içindekilerle birlikte lavaboya fırlattı. Parçalanan camın metale çarpma sesi aramızdaki sessizlikte yankılandı.

Az önce bunu yapmamış gibi davranarak dolaba uzandım ve içinde uzay iğnesi olan bir shot bardağı çıkardım. İçini tekilayla doldurdum, sonra Max'in bardağı benden alamaması için bardağı kavradım. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi elimden aldı. Lavaboya atmaya giderken, "Bunu kırma. Hoşuma gitti."

"İçinin faydası olmaz," dedi ve şişeyi lavaboya döküp bardağı yere bıraktı. Şişeyi aldı ve kapağını kapattı.

Kollarımı kavuşturdum. "Çok sıkıcsın." Sesim ergen gibi çıkıyordu ama o buna alışkındı.

Şişeyi buzdolabımın üstüne koydu ve bana doğru bir adım attı. "Biliyorum." Çenemi kaldırdı ve bana baktı. "Ne kadar içtin?"

Omuz silktim, ona eğlencemi başlamadan bitirdiğini söylemek istemiyordum.

"Söyle bana Harper." Başparmağını çenem boyunca sürükledi, sert ve samimi. Vücudum sanki tekilaymış gibi gevşedi ve gözlerimi uzun bir kırpışla kapattım.

Kollarımı açtım. "Hiçbir şey,"

Başını salladı ve beni kucakladı, uzun kollarını etrafımda dolaştırdı, şimdi seks, rahatlık ve huzurla ilişkilendirdiğim kokuyla beni sardı. Beni tutmasına izin verdim, yüzümü göğsüne bastırdım ve kollarımı beline doladım.

"Medyum değilim ama sanırım bugün senin için bazı sorunları su yüzüne çıkarmış olabilir." Cevap vermediğimde beni biraz daha sıktı. "Onları içip bitirmek yerine konuşmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdim. Onun burada olması, bana sarılması her şeyi çok daha iyi hissettirdi. "Ayakkabılar için de üzgünüm. Çok güzeller ve onları seviyorum. Bazen hediyeleri iyi kabul edemiyorum."

Kıkırdadı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Omuz silktim ve bana başka bir şey sormadı.

Mutfağında saatlerce durduk ve ben "Ben iyiyim" diyene kadar birbirimize sarıldık. Göğsü sözlerimi boğdu.

İçini çekti, göğüs kafesi göğüslerime doğru inip kalkıyordu. "Gitmeliyim," dedi ama beni bırakmadı.

"Yapma," diye fısıldadım.

"Gitmek istemiyorum." Sesi yorgun geliyordu. Sanki ona sarılarak enerjisini tüketmiştim. "İşte bu yüzden yapmalıyım. Artık Vegas'a gitmek yok demiştik."

Demiştik ve yapılacak en doğru şey de buydu. Sorun şu ki, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok şey istiyordum.

"O zaman başka bir yere gidelim," dedim, ellerimi sırtında yumuşatarak, kalçalarımı hafifçe kaydırarak.

"Harper," diye fısıldadı.

"Aruba," diye önerdim. "Ya da Paris."

Başını eğdi ve boynumu öptü. Dizlerimin bağı çözülde. Geldiğinden beri, öğle yemeğinden beri, bana en son dokunduğu andan beri beklediğim şey buydu.

"Ya da sadece burası," dedim parmaklarımı yanlarından geçirip boynuna dolayarak. "Öp beni," diye fısıldadım. "Sadece burada benimle ol."

Kıçımı kavradı ve dudaklarımı önce sola sonra sağa doğru fırçaladı. Daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum. Bana eziyet etmeye mi çalışıyordu yoksa hâlâ benimle tekrar birlikte olmanın avantajlarını ve dezavantajlarını mı tartıyordu bilmiyordum.

Ellerimi göğsünden aşağı kaydurdım ve onu kalmaya ikna edemedim bileklerini yakaladı.

"Beni istiyorsun, ha?" diye sordu, ellerimi arkamdaki tezgâha koyarak.

Ben.

Günü boğmak istedim. "Öp beni."

"Bunun bugün kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamakla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz. Ama bu

Hayır," dedi, gözleri yüzümden ayrılmadan. "Mesele bu." Elleri kollarımda gezindi ve yüzümü kavradı. "Sana dokunduğumda nasıl hissettiğin hakkında." Eğildi ve dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurdu, benimle alay etti, beni bekletti. "Seni becermeme bir sonraki nefesinden daha fazla ihtiyaç duyduğun hakkında." Diziyle bacaklarımı birbirinden ayırdı.

Onunla tartışamazdım. Söylediği hiçbir şey doğru değildi. Onu istiyordum. Her saniye. Onunla tanıştığımdan beri.

Pisliğin teki olduğunu düşündüğümde bile onu istiyordum.

Ama bunu itiraf edecek değildim.

Taytımın bel bandına uzandığında kıvrandım, ısrarcı eli külotumun içine girdi. "Gördün mü?" diye sordu. "Benim için ıslanmışsın."

İki parmağını klitorisimden girişime doğru aşağı yukarı gezdirdi ve ikisini de rahatlatmadı. Onu daha derinde, daha sert hissetmek için kalçalarımı bük­tüm.

"İtiraf et," dedi. "Beni ne kadar istediğini itiraf et."

Ellerimi koyduğu tezgâhtan çekip gömleğini tuttum ve düğmeleriyle oynamaya başladım.

"Hayır," dedi ve ellerini iç çamaşırından çekip ellerime vurarak uzaklaştırdı.

Hayal kırıklığı içinde inledim.

"Kabul et," dedi.

"Becerilmek istiyorum." Bu doğruydı.

"Sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın. Hayatımdaki kadınlar düşün­ül­dü­ğünde bu oldukça yüksek bir çıta." Tişörtümü yukarı çekti, avuç içleriyle tenimi sıyırırken ürpermeme neden oldu. Sütyen giymediğimi fark ettiğinde "Siktir," dedi. "Söyle bana. Şimdi söyle."

"Özel hissetmek mi istiyorsun?" Onunla alay ederek sordum. "Kadınların seni başkalarından daha çok arzuladığını bilmek ister misin?"

Başını yavaşça salladı. "Sadece sen. Bunu *senden* duymam gerek."

"Neden?" Eğilip bir meme ucunu ağzına aldığı­nda, dilini dolaştırıp emerken, parmakları diğerini çekiştirirken sordum.

"Çünkü gerçek bu," dedi ve beni dudaklarımdan tekrar öptü. "Çünkü ne zaman seni düşünsem, ne zaman yakınımda olsan hissettiğim şey bu."

Kollarımı boynuna doladım ve gözlerinin içine baktım. O da bana baktı ve beni mutfak tezgahının üzerine kaldırdı.

Başımı salladım. "Bu doğru. Seni istiyorum." Kelimeler ağzımdan çıkarken kulağa yumuşak geliyordu. Fark etmiş miydi?

"Biliyorum," dedi, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce bakışları ağzıma kaydı. Rahatlayarak iç çektim. Sanki karşılıklı kabullerimiz bizi birbirimize bağlamış gibi bir sakinlik katmanı bizi sardı. Dilim onunkini buldu ve aceleci ve sahiplenici olmak yerine kendimi onun hızına bıraktım. Beni baştan çıkarmasını teşvik ettim.

Arkasına yaslandı ve burnuma bir öpücük kondurdu. "Hâlâ kıyafet giyi­yor­san bir şeyleri doğru yapmıyorum demektir," dedi bel kemerimi çekerken.

Az önce ona ne itiraf etmişim? Daha fazlasını istediğimi mi söylemişim? Emin değildim ama tek odaklanabildiğim şey parmaklarının tayıtını aşığı çekmesi, gördüklerine inanamıyormuş gibi tenimin her santimini incelerken gözlerindeki donuk bakıştı. Başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Kıyafetlerim yere düşerken beni tezgahıan aldı ve mutfaktan çıkarıp yatağıma doğru götürdü. Daha önce birlikte olduğıumuzda, ikimiz de zamana karşı yarışıyorrmuşuz gibi davranmıştık. Biri zili çalıp zamanımızın dolduğunu söylese diye bir an önce birbirimizi iyi hissettirmek için çaresizce birbirimizi çekıştirirdik. Bu farklıydı. Öpüşmelerimiz tembel, hareketlerimiz durgundu. Avuçlarını vücudumda gezdirdi ve yanıma uzanırken elini iç uyluğıuma götürdü.

"Kravat takmışsın," diye fısıldadım.

"Dediğim gibi, birlikte çalıştığım en parlak genç araştırmacılarından biri."

Gülümsedim ve uzanıp ipek kumaşı boynundan çektim, gömleğinin üstteki birkaç düğmesini açtım ve elimi boynunun hemen altındaki deriye doğru kaydurdım. İçimi çektim. Bugünün geçmesini sağlayacaktı.

Çabucak ayağı kalktı, saniyeler içinde çırılçıplak soyundu ve üç bin dolarlık takım elbisesini kanepemin arkasına fırlattı. Sonra sormadan komodinimin çekmecesini açtı ve bir prezervatif çıkardı.

"Çıkıyor musunuz?" diye sordu yatakta bana katılırken. "Hayır. Buna cevap verme."

Yanağını okşadım ve bana baktı. "Çıkıyor musun?" diye sordum. "Hayır," diye yanıt verdi. "Ben-"

Başparmağımla dudaklarını okşadım. Kendini açıklamasına gerek yoktu. Gerçekten umurumda değildi, çünkü onun dünyasında ya da benim dünyamda her ne oluyorsa olsun, bunun olmasını istiyordum. Yarını düşünmek, sonuçları göz önünde bulundurmak istemiyordum. Gözlerinin, dilinin ve ellerinin bana tapıyor gibi görünmesini içime çekmek istiyordum.

Öne doğru eğildi ve beni öptü, alt dudağıımı dişlerinin arasına alıp acıyana kadar ısırdı, sonra dilini benimkine bastırdı. Onu sonsuza kadar öpebilirdim. Penisi düşse bile, hayatımın geri kalanında sadece onun diliyle mutlu olabilirdim. Beni öpmeyi bırakmadan prezervatif taktı.

"Öpücüklerine bayılıyorum," dedim belki de söylememem gereken bir şey olduğunu düşünmeye vakit bulamadan.

Ağızına karşı inledi. "Peki başka?" diye sordu, parmakları iç uyluğumun birleştiği yeri sıyrırken.

"Parmakların, yüzün, sakin." Sözcükler ağızımdan çıkıverdi ve hiçbirini geri alacak zamanım olmadan üzerimdeydi, yavaşça ama çok derinden içime doğru itiyordu. Dizlerimi gidebildikleri kadar yukarı kaldırdım, kendimi onun için olabildiğince açtım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu içimde duraklarken.

Başımı salladım, parmaklarım omuzlarına gömüldü.

"Sakin ol," dedi. "Sadece sen ve ben varız."

Nefes verdim. Sadece o ve ben vardık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sanki hazır olup olmadığımı soruyormuş gibi gözlerini daha da açtı ve yanıt olarak ellerimi kışının üzerinde kaydırdım. Neredeyse içimi doldurduğu kadar yavaş bir şekilde çekildi ve ben de duygulanarak inledim.

"Harper," diye fısıldadı. "Bana bak."

Ereksiyonunun içime girmesini izledim. Yukarı baktım ve ben ona yapışmışken o içeri girdi. "Sikimi seviyorsun. Bunu söyledin bebeğim ve şimdi onu alacaksın. Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

İçime daldı, bu sefer dışarı çekmeden ve sonra tekrar içeri itmeden önce iyileşmem için bana zaman vermedi. Sıkılmış çenesinin arasından inledi.

Bunu sana ben yaparım, tek düşünebildiğim buydu.

Sırf var olduğu için Gucci'den takım elbise diktirmiş gibi görünen bu adam *benim yüzümden* inledi.

Güzel yeşil gözleri onu tanıyan herkese patron olduğunu söyleyen bu adam *beni* beceriyordu.

Wall Street'i yöneten, Manhattan'ın önde gelen yatırım bankalarının performansının arkasındaki güç olan bu adam, *benim yüzümden* çok çabuk boşalmamak için konsantre olmak zorunda kalıyordu.

Wall Street'in kralına diz çöktürdüm. "Tanrım, Harper."

Göğsüne bastırdım ve durması için yer değiştirdim. Böyle kalırsak ikimiz de saniyeler içinde boşalacaktık. Altına girdim.

"Ne oldu? Bu mükemmeldi," dedi.

"Çok mükemmel," diye cevap verdim ve karnımın üzerine döndüm. Onu böyle çıplak görmek beni çok kısa sürede uçurumun kenarına itecekti.

Ellerini kalçalarımın altından geçirdi ve beni kendisine doğru çekerek doğruca aletin üzerine oturttu. Bacaklarımdan zevk fışkırırken sırtım kavislendi ve

sağa sola ve sonra vücuduma sekti. Kendimi ellerimin üzerine ittim, bir şekilde katılmaya çalıştım ama yapamadım.

Elinin topuğunu omurgamda gezdirdikten sonra omzumu kavradığında kendimi sıktım. "Çok sıkı. Çok iyi," diye inledi.

Saniyeler içinde tam sınırdaydım, pozisyon değişikliği ona olan arzumu azaltmak, orgazmımı engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Dokunuşu her şeyin aynı derecede yoğun olmasını sağladı.

"Max," diye haykırdım.

Bu sefer daha sert soktu. "Tekrar," diye boğuldu. "Max.

Lütfen. Tanrım. Max." Kendimi daha fazla tutamadım.

Ben doruk noktandan aşağı inerken, Max adımı haykırdı ve önü sırtıma gelecek şekilde üstüme yığıldı, sonra beni de yanına çekerek yana yuvarlandı.

ON İKİ

Maksimum

Banyodan çıktığımda Harper'ın kılını bile kıpırdatmadığını gördüm. Onu suçlayamazdım; gecenin çoğunu sevişerek geçirmiştik ve ben çok yorgundum.

"Bugün gördüklerime bakılırsa, baban hâlâ seni elinde tutuyor."

Harper çarşafı yüzüne doğru çekti. "Gerçekten mi? Bacaklarımın arasında hâlâ dölün varken orada dikilmiş bana bakıyorsun ve biz babam hakkında mı konuşacağız?"

"Bacaklarının arasında benim benim yok. Prezervatifi daha yeni attım."

Çarşafın altından çıkıp bana kaşlarını çatı. "Mecazi anlamda söyledim."

Bana kızdığımda o kadar nefes kesici oluyordu ki, ne hakkında konuştuğumuzu çabucak unuttum. "Çok güzel görünüyorsun." Yatağın üzerine süründüm. Onu kendime çekmek istedim ama kolumdan tutup banyoya yöneldi.

"Ondan hiç para almıyorsun, değil mi?" Arkasından seslendim. Dairesi, kıyafetleri. Görebildiğim kadarıyla sadaka almıyordu. Bu yönünü seviyordum. Bağımsızdı. Satın alınamazdı.

"Neden sordunuz?" Banyo kapısında belirdi, bir eli çerçevenin üzerindeydi, çıplaklığıyla hiç ilgilenmiyordu. Bu yönünü *gerçekten* sevmiştim. Kalçalarının küçük belini vurgulayacak şekilde genişlemesini seviyordum. Göğüslerinin sanki sohbe katılmak istercesine dışarı fırlaması hoşuma gitmişti. Aletim sertleşti.

"Max?" diye sordu ve bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturmak için yukarı çekti. "Sen bir sapıksın."

"Çıplaksın. Sana bakmaktan başka ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum, cevap ver?"

Alaycılığı bile beni sertleştirdi.

Saçlarını bağlayacakmış gibi geriye doğru çekti, bu da göğüslerini yukarı kaldırdı ve karnını uzattı. "Kendime mastürbasyon yapmaya başlamadan önce buraya gel."

Saçlarını çözdü ve yatağa doğru adım attı. Onu yakaladım, aşağıya ve kendime doğru çektim, bacaklarımı onunkilerin etrafına sardım, onu kendime bağladım.

Göğüs. Ona olan susuzluğumu gidermek için yeterince yaklaşmadım.

"Haklısın. Ondan para almıyorum. Üniversiteye gittiğimde biraz p a r a almaya başladım. Bana borçlu olduğumu düşündüm. Ama doğru gelmedi. O adamı tanıımıyordum."

Onu daha yakına çektim. Öğle yemeğinde yabancı gibiydiler; ona bir babanın c e v a b ı n ı zaten bilmesi gereken en temel soruları soruyordu. Harper'ın tarafında hiç şefkat yoktu. Amanda için asla olmak istemediğim bir adamdı.

"Annenle boşandılar mı?" diye sordum.

"Hayır." Nefesini sertçe verdi. "En başta onunla evlenecek kadar terbiyeli değildi."

Oh. "Pandora ve ben evlenmedik," diye cevap verdim.

"Evet, söylemiştin. Onunla evlenmek istemiyor muydun?" diye sordu. Bugün onu babasıyla gördükten sonra, bir süredir bana bu soruyu sormak isteyip istemediğini merak ettim.

Bir kolumu başımın arkasına sıkıştırdım. "İkimiz de evlenmek istemiyorduk."

"Ama sen Amanda'yı istedin. Yani onunla iletişim halinde kaldın."

Başparmağım kalçasının üzerinde gezindi. "Elbette. Pandora ve ben evlenmek hakkında konuştuk ve bunu neden yapmadığımızı bildiğimi söyleyemem. İkimiz de üniversiteye gitmek üzereydik ve belki de bir hataya başka bir hata ekleyeceğimizi biliyorduk." Bu doğru bir karardı. "Amanda'nın bir hata olduğundan değil. Sadece hamilelik planlı değildi. Açıkçası." Harper bana baktı ve ben de ona gülümsedim. "Pandora ve ben iyi arkadaşlık ve mezuniyetten hemen önce bir şey diğerine yol açtı. Asla bir vedadan daha fazlası olması gerekmiyordu." İçimi çektim. "Bizi sonsuza dek birbirimize bağladı."

Harper dudaklarını göğsüme bastırdı. "Amanda doğduktan sonra bile hiç evlenmek istemedi mi?"

Alnının üst kısmını öptüm. "Ben öyle düşünmüyorum. Amanda yaklaşık bir yaşındayken Jason'la tanıştı."

"Bu seni rahatsız etti mi?" diye sordu.

"Hayır, hiç rahatsız etmedi." Gerçekten de hiç rahatsız etmemişti. Jason'ı severdim. Pandora'ya ve kızıma karşı iyiydi. "Sanırım ailesi endişelendi ama ben her zaman Pandora'nın mutlu olmasını istedim. Uzun zamandır arkadaşlık. Ve bu beni olabileceğim en iyi baba olma isteğimden alıkoymadı."

Harper yanıt vermedi ama söyleyecek daha çok şeyi olduğu belliydi. Sessizlik içinde ona sarılıp kalmaktan memnundum.

Sonunda içini çekti ve şöyle dedi: "Alışverişe gelmeyi kabul ettim çünkü Amanda'nın seninle alışverişe çıkarken mutsuz olacağını düşündüm. Babamın benimle ilgilendiği kadar senin de Amanda'yla ilgilendiğini düşündüm."

Ona bakmak için hafifçe geri çekildim. "Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim. "Alışverişe bayılır. Kiminle olduğu önemli değil ama ben onu götürmeyi seviyorum. Sanırım Pandora gittiğinden beri özlüyor. . ." Neredeyse *annesini* diyecektim ama Harper'ın söylediklerini yanlış anlamasını istemedim. "Bilirsin işte, kız meselesi. Scarlett bir düzine erkekle çıkıyor ve Violet da-"

"Violet?" diye sordu.

"Diğer kız kardeşim," diye açıkladım. "Ve her iki büyükanne de Amanda'nın mümkün olduğunca uzun süre küçük bir kız olarak kalmasını istiyor. Yani ortak amaçlarımız ve hedeflerimiz var." Onu kendime çektim ve yanağını göğsüme bastırdı. "Senin orada olmana bayılıyordu. Eve döndüğümüzde de senden bahsetmeyi bırakmadı - kesinlikle bazı kaşları kaldırdı."

"Öyle mi?" diye sordu. "Ne tür kaşlar?"

"İşgüzar türden. Sanırım birlikte çalıştığımız ve aynı binada yaşadığımız için. Sanırım kız kardeşlerim ..." Ne düşünmüşlerdi? Çıktığımızı mı?

"Violet senden daha mı genç?" diye sordu ve farklı bir yöne gittiği için minnettar oldum.

"Evet ve tam bir baş belası. Her zaman herkesin işine karışır. Tam bir işgüzar." Bunun genetik bir şey olabileceğini fark ettiğimde kıkırdadım. "Bu yönüyle Amanda'ya çok benziyor." Amanda sürekli bir kız kardeş istediği için mızımızlanmasını kişisel çıkar olarak gösteriyordu ama benim mutlu olmamı istediğinden oldukça emindim. "Pek çok ortak noktaları var."

"Ellerin dolu gibi görünüyor. King & Associates olmadan bile."

İçimi çektim. "Beynimde iki farklı yer kaplıyorlar."

"Belki," dedi. Vücudunu benimkine karşı oynattı ve ben de o sırt üstü yatana ve ben de ona bakana kadar bizi döndürdüm.

"Sen bir istisnasın," dedim. "Her iki alanı da mesken edinmiş gibisin." Burnumu onunkine değdirdim ve ona bakmak için geri çekildim. "Bugün takside fark ettim. Sadece birlikte, birbirimizin yanında olabilmemiz hoşuma gitti. Konuşmak yok, dokunmak yok."

Çok hafifçe başını salladı.

"Bu benim için yeni bir şey," dedim. *Bunun* ne olduğundan emin değildim. Birlikte çalıştığım biriyle sadece kişisel bir ilişki mi yaşıyordum, yoksa soyadından daha fazlasını bildiğim biriyle seks mi yapıyordum? Yoksa onu her gördüğümde, onu her düşündüğümde, ona her dokunduğumda daha fazlasını istediğim gerçeği miydi? Her şey yeniydi.

Başımı eğip burnunu öptüm, o da bacaklarını etrafıma doladı ve sikim ona doğru itilene kadar beni kendine çekti.

Güzel, sıkı kalçaları; uzun, zayıf bacakları ve kocaman göğüsleri olan pek çok çekici kadınla yatmıştım. Harper çekiciydi, hatta muhteşemdi ama onda beni sertleştiren, inleyen şey fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Sessizliğin rahatlığını, beni güldürebilmesini, ben içine girdikçe açılıyor gibi görünmesini seviyordum.

"Bundan biraz ister misin?" Ona karşı sallanarak sordum. Sırıttı ve ben de başımı salladım. "Doyumsuz," dedim kendimi ön kollarımın üzerine indirip köprücük kemiğini yalarken. Ellerini saçlarımın arkasından geçirerek tüylerimi diken diken etti. Göğüslerini ellerimin arasına aldım, dilimle meme uçlarını sıyırdım ve sonra tekrar dişlerimle. Dudaklarım dikkatsizleştikçe ve sertleştikçe bana doğru eğildi. Onun tepkisi karşısında aletim zonkluyordu ama yakın zamanda rahatlamayacaktı. Şehveti beni sertleştiriyor, arzusu beni peşinden sürüklüyordu.

"S en i aldığım ayakkabıların içinde görmek istiyorum," dedim sesim kısık bir şekilde. O ayakkabıların içinde çıplak olması, satın aldığımdan beri düşüncelerimin merkezinde yer alan bir görüntüydü.

Bana sırtıttı ve kolumun altından geçerek dolabına doğru ilerledi. Sırtıma doğru kaydım, onu bekliyordum. Kapının çerçevesine doğru adım attı, elleri üzerinde, tahtanın iki yanına dayanmış, yüksek bir ayakkabısı uzun, bronz bacağıнын yan tarafını okşuyordu. Göğsümden kopan iniltiyi durduramadım. Ona doğru uzandım ama onun yerine arkasını döndü, kalçalarını bir o yana bir bu yana salladı. "Arkadan nasıl görünüyorlar?" diye sordu. Nereye odaklanacağımı bilemiyordum -sırtından aşağı, küçük beline doğru inen gür, yumuşak saçlarına mı, dikkatimi çekmek için dışarı fırlayan yüksek, sıkı kalçasına mı, yoksa yumuşak ve ıslak olduğunu bildiğim kalçalarının arasına mı? Ayakkabılar mükemmel vücudunun her santimini büyütüyordu.

"Buraya gel ve sana bu ayakkabıların içinde senin hakkında ne düşündüğümü göstereyim."

Yatağa doğru küçük adımlar attı, yaklaştıkça mükemmel şekilde temizlenmiş amcığı beni büyülüyordu. Lanet olsun, doyamıyordum.

Yatağa yaklaşırken göğüslerini kavradı ve onları birbirine doğru yoğurdu. Onunla buluşmak için dizlerimin üzerine çöktüm, aramızdaki boşluğun kaybolmasını istiyordum. Bir elimle kalçalarının arasına uzanarak kıcını kavradım ve parmaklarıma doğru çektim. "Sen mükemmelsin," diye fısıldadım. Bana küçük bir gülümseme verdi ve parmaklarım daha derine inerken başı geriye eğildi.

Aletime kan hücum etti ve onu yumruğumun içinde, amının içinde istiyordum ama onu bırakmak istemiyordum. Hafifçe tökezledi, bu da durumu daha da kötüleştirdi, sadece parmaklarımdan o kadar etkilenmişti ki ayakta duramıyordu. "Sırt üstü yatmanı istiyorum, ayakların havada olsun," dedim ve onu yatağa çektim.

Göbek deliğine kadar öpücüklerimi kondurdum. Yer değiştirdi, gittikçe daha huzursuz oluyor, altımda dönüyor ve kıvranıyordu. Daha da aşağıya indim ve kalçalarını kavradım, onları iterek açtım, topukları her iki yanımda havadaydı.

Seksine doğru üflediğimde haykırdı. Sesleri beni teşvik etti. Seksinin dudaklarını aralayıp klitorisini ortaya çıkardım. Gerildi. Bunun beklenti mi yoksa utanç mı olduğundan emin değildim. Öne doğru eğildim ve dilimle sinir demetinin etrafında dolaştım. Girişine kadar yalamadan önce emerken nefesleri daha yüksek ve daha derin geliyordu.

Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bahar gibi; ılık, taze ve davetkâr. Çenemi henüz kaplamamış o l a n ıslaklığı yalayarak içine daldığımda doyamıyordum.

Günlerimin geri kalanında böyle, yüzüm ona gömülü kalabilirdim. Dilimi kaplayan tatlılığın tadına bakmak için çaresizce kaya gibi sertleşmiş sikime uzandım. Yumruğumu yukarı çektim ve kendimi bırakmaya zorladım; henüz boşalmaya hazır değildim. İçine girer girmez kaybolacaktım -vücudum orgazma ulaşmak için onu memnun etmek için sahip olduğum her dürtüye çarpacaktı.

Kalçalarını dirsekleyerek daha da açtım, başparmaklarım içine girerken dilim klitorisiyle birleşti, girişini çekiştirdim, döndürdüm ve sonra geri döndüm. Vücudu titremeye başladı ve dudaklarında adımın fısıltısını duydum. Daha yüksek sesle söylemesini istedim. Dilimin baskısını artırdım ve "Max, Tanrım, Max" diye seslenirken elleri saçlarıma dolandı.

Orgazmı bir elektrik şimşeği gibi içine yayıldı, amı kasıldı, başparmaklarıma doğru itildi. Ellerimi çektim ve onu yatıştırmak için dilimi geri kaydurdım, derisinin yüzeyinin hemen altında nabzını hissediyordum.

Ona baktım, sırtı yatağa doğru inmeye başlarken kolları başının üzerindeydi. İlk defa bir kadını filme alma isteği duyuyordum.

Daha önce. Harper'ın dilime böyle boşaldığı bir kaydım olsaydı bir daha asla biriyle çıkmak zorunda kalmazdım.

Tanrım, çözüldüğünde mükemmel oluyordu.

Gözlerini açıp bana gülümsediğinde yanına gittim. "Bu konuda iyisin," dedi.

"Ne söylemem gerekiyor?" Kıkırdadım.

"Bir iltifatı nasıl kabul edeceğini öğren," diye yanıtladı kendini yukarı itip üzerime çıkarken. "Sadece 'teşekkür ederim' de."

Başımı salladım, ellerim kalçalarına gitti. İleri geri hareket ettikçe ıslaklığı sikimi kaplıyordu.

İnledim, sıcaklığı damarlarıma sızıyordu. Uzun süre dayanamayacaktım. Çaresiz, komodine uzandım. Çekmeceyi karıştırdım, içine ulaşmak için gerinmek zorunda kaldım. Tahta bileğime battı ve bir prezervatif bulmak için çabaladım.

Sırıtarak, ben itiraz etmeye fırsat bulamadan kare paketi aldı ve prezervatifi yavaşça taktı, ikimiz de ellerinin arasındaki çıkık sikime bakıyorduk.

"Uzun zaman olmadı ama ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun?" diye sordu tabanımı sıkarken. "Ne kadar sıkı olduğumu mu?"

Bana hatırlatmasına ihtiyaç duyarak inledim.

Kendini yukarı kaldırdı ve ucu açıklığına yerleştirdi. "Nasıl bu kadar derine kayıyorsun?"

"Siktir, Harper. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Saçlarını topladı, sonra tekrar aşağı dökülmesine izin verdi, kalçalarını büküp beni biraz daha derine çekerken ellerini göğüslerinin üzerinde yumuşattı. "Ne kadar iyi oturduğunu hatırlıyor musun? Neredeyse çok büyüksün." Beni biraz daha içine aldı. "Neredeyse." Biraz daha. "Her zaman acı vereceğini düşünürüm ama hayır." Ellerini gövdemine üzerine koyarak kendini sabitledi ve göğüslerini sıkarak bana doğru yaklaştırdı. Başını geriye attı ve ben neredeyse orada boşalıyordum. "Acı verici olamayacak kadar iyi hissettiriyor," diye devam etti, kalçalarını döndürerek beni kızdırdı, derinlere inmek istediğimi biliyordu. "Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun?"

Kalçalarını kavradım, sikimi bir daha asla yürüyemeyeceği kadar derine sokmamak için elimden geleni yapmaya çalıştım.

Her hareketinde gözleri büyüyerek sonuna kadar batmasına izin verdi, sonra durdu. "Hiç hatırlamıyorum," diye fısıldadı. "Ne kadar iyi hissettirdiğini hep unutuyorum."

Sabrım tükenmişti, homurdandım ve doğruldum, onu sırt üstü döndürdüm ve tekrar içine girdim. "Bir daha asla unutmayacağından emin olacağım."
Onu sonsuza dek becermek istiyordum.

Geceyi Harper'la geçirdikten sonra, yapmam gereken her şeyi tamamlamam normalden daha uzun sürmüştü, bu yüzden daha geç bir trene bindim.

"Ben geldim," diye bağırdım. Aile odasından televizyonun sesini duyabiliyordum. Genellikle hafta içinde Connecticut'a döndüğümde Marion'u mutfığı toplarken bulurdum ama arabası yolda yoktu. Burada yalnız mıydı? "Amanda," diye bağırdım. Artık bebek bakıcısına ihtiyacı olmadığını sanıyordum ama yalnız başına benim dönmemi beklemesi fikri hoşuma gitmiyordu.

"Burada," diye bağırdı müziğin ve bağırışların gürültüsü arasında. Ceketimi çıkarıp bar taburelerinden birinin arkasına koydum ve cep telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım. İhtiyacım olan şey güzel bir kadeh Pinot Noir'dı. Zor bir hafta geçirmiştım. Tezgâha bir bardak koydum ve şarap dolabından bir şişe çıkardım.

"Şunlardan bir tane alabilir miyim?" Scarlett arkamdan sordu.

"Hey." Bir bardak daha aldım. "Burada ne yapıyorsun?"

Ortakdaki bar taburesine kaydı. "Bu gece tek başıma olmak istemedim. Kalabilir miyim?"

Başımı salladım. Belli ki konuşmak istiyordu. O kadehin sapını tutarken ben de şarabı onun kadehine doldurdum.

"Şehre taşınmayı düşünüyorum," dedi bardağının dolmasını izlerken başını eğerek. "Bazen Connecticut şimdi değil de on yıl sonra olmam gereken yermiş gibi geliyor. Bu mantıklı mı?" diye sordu.

"Bir şeyleri değiştirmek iyidir sanırım. Hiç Manhattan'da yaşamadınız. İş konusunda ne yapardınız?" Westhaven'ın hemen dışında bir yatırım bankasında çalışıyordu.

Omuz silkti.

Lanet olsun, umarım benden iş istemeyecekti.

"Transfer için başvurmayı düşündüm. Şu anda Manhattan'da bir hazine pozisyonu var. Bir üst seviye ama deneyimim var."

Başımı salladım, zor bir konuşma yapmayacağımız için rahatlamıştım. Telefonum bir mesajla tezgahın üzerinde titredi, ekranda Harper'ın adı yanıp sönüyordu. Scarlett'in mesajı görmesini izledim, sonra bakışlarımla karşılaştı.

Bir şey söylemedi, ben de telefonumu kaptım ve mesajı açtım. *Kral burada değilken Manhattan hiç eğlenceli değil.*

Sırıttım ve kaşları neredeyse saç çizgisinde kaybolacak kadar yukarı kalkmış olan Scarlett'e baktım. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Gülümsememi yuttum ve bardağımı kaldırdım. "Sadece çalış." Bir yudum aldım. Yudumla.

"Evet, iş gibi görünüyordu."

Harper'a olan hislerimi profesyonelce saklamaya çalıştığım düşünceleri çoktan ortadan kaybolmuştu. Harper patronu beceren kız olarak görülmek istemediğini açıkça belirtmişti ve ben de profesyonel ve kişisel arasındaki suları zaten bulandırdığımdan daha fazla bulandırmak istemiyordum. Ofiste birbirimizden uzak durmaya karar vermiştik. JD Stanley ile ilgili sabah toplantıları birbirimizi gerçekten gördüğümüz tek zamanlar olduğu için bunu yapmak kolaydı. Ofiste biraz mesafe iyi bir şeydi.

Ama onun dairesine döner dönmez tüm bu mesafe ortadan kalktı -daha büyük olmasına rağmen nedense benim evime gelmeyi reddetti.

"Selam baba," dedi Amanda sessizliği bölerek.

"Selam güzelim," diye karşılık verdim, eğilip kızıma merhaba öpücüğü verdim. Ne zaman beni öpmek istemeyeceğini merak ediyordum. Ebeveynler beni ergenlik yılları konusunda sürekli uyarıyor, elbisesi konusundaki anlaşmazlığımızın çok büyük bir buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söylüyorlardı.

"Harper'a mesaj atacak mısınız?" Scarlett bana sırtarak sordu. Pinot Noir o kadar iyi olmasaydı, şişenin geri kalanını kafasına dikerdim. Kızım bu göndermeyi kaçırmazdı ve Scarlett de bunu biliyordu.

"Harper mesaj mı attı?" Amanda tahmin edilebileceği gibi sordu. "Ona dansa hazırlanmama yardım edip edemeyeceğini sorabilir misin? Göz kalemimi tıpkı onunki gibi yapmasını istiyorum."

Telefonumu tekrar tezgâhın üzerine koydum. "Hayır, Harper'dan hazırlanmana yardım etmesi için Connecticut'a gelmesini istemiyorum. O senin kişisel stilistin değil."

"Bu ailede başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilenmekle çok meşgul, değil mi?" Scarlett şaka yaptı ve ben de ona kötü kötü baktım.

"Ne?" diye sordu. Amanda sordu.

"Senin flört hayatın hakkında konuşalım, olur mu Scarlett?" diye sordum.

Başını öne eğdi. "Demek Harper'ın da flört hayatının bir parçası olduğunu kabul ediyorsun?"

Kahretsin. Scarlett'in sorgulamalarından kaçınmakta genellikle daha iyiydim. Buzdolabına doğru döndüm. "Yemek yedin mi?" Kız kardeşimi görmezden gelmeye çalışarak Amanda'ya sordum.

"Bana Harper'dan biraz daha bahset, Amanda." İçimden inledim.

"Büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak istiyorum. Onu gördün, değil mi?" Amanda, Harper'ın ne kadar harika olduğunu, erkekler hakkında ne kadar bilge olduğunu ve ne kadar harika bir moda anlayışı olduğunu anlatıp durdu. Sanki Amanda onunla sadece iki kez vakit geçirmiş değil de yıllardır tanışıyormuş gibiydi.

"Ee, akşam yemeği?" Konuyu değiştirmelerini umarak sordum.

"Şuradaki soğuk lazanyadan alabilir miyim?" Amanda buzdolabını işaret ederek sordu.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Marion salata bile bırakmıştı. "Harper harika biri, değil mi?" Amanda sordu.

Kız kardeşime baktım, o da bana baktı ve Amanda'ya, "Sence babandan hoşlanıyor mu?" diye sordu.

"Scarlett," diye uyardım.

"Erkek arkadaşı var mı?" Scarlett'in sorduğu bu soru benim biraz daha ilgimi çekti. Harper Amanda'yla biri hakkında konuşmuş muydu?

Amanda, "Hayır, işine çok odaklandığını söylüyor," diye cevap verdi. "Onunla konuştuğumda, erkeklerin ne pahasına olursa olsun uzak durulması gereken danganaklar olduğu konusunda hemen hemen hemfikirdi."

Kıkırdamamı engelleyemedim, bu da kız kardeşimin bana şüpheli bir bakış atmasına neden oldu. "O çok mantıklı bir kadın."

Salatayı tezgâhın üzerine koydum. "Tabak getirebilir misin?" Amanda'ya sordum. Taburesinden zıpladı ve ben lazanyayı yerleştirirken o da tabakları yerleştirmeye başladı.

"Sadece mutlu olmanı istediğimizi biliyorsun," dedi kız kardeşim sesini alçaltarak. "Ve hatırlayabildiğim kadarıyla Harper çok güzel." Bir yudum daha almadan önce bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Amanda'nın ondan hoşlandığı belli."

Dinlemiyormuş gibi yaparak ona bir tabak yemek uzattım.

"Ona çıkma teklif etmeyi düşündün mü?"

Scarlett'i görmezden gelerek benim ve Amanda'nın tabaklarına makarna koydum, sonra da tabağı buzdolabına geri yerleştirdim. Kız kardeşim de en az Amanda kadar bir kız arkadaş bulmam konusunda başımın etini yiyordu ama neden Harper'a takmışlardı ki? Bu benim işimdi. Tezgâha döndüğümde Amanda ve Scarlett sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordum. Yanlarındaki koltuğa oturup bir çatal dolusu yemek alarak sordum.

"Harper'a çıkma teklif etmeyi düşündün mü baba?" Amanda sanki şimdiye kadar uğraşmak zorunda kaldığı en gülünç insan benmişim gibi sordu.

Yutkundum ve tabağıma biraz salata koydum. "İkinizin nesi var? Size söyledim, Harper benim için çalışıyor. Ona olan takıntınız nedir?"

"Ondan hoşlanıyorum." Amanda omuz silkti.

Scarlett sırtıttı. "Ve bu yeterli bir neden olmalı. Neden onu yemeğe götürmüyorsun? Bir akşamdan ne zarar gelir ki?"

Harper'la geçirilen zamanı sadece bir akşamla sınırlı tutmaya çalışmanın imkânsız olduğunu bilmiyorlardı. Ona koyduğum sınırlar yıkıldı ve aşıldı. Vegas'a hiç gitmemiştik. En azından ben başaramamıştım. Burada bile, kız kardeşim ve kızımın birlikte, sadece tamamen tüketen bir durumdayken, Harper'ın ne yaptığını, kiminle vakit geçirdiğini merak ediyordum. O da aynı şekilde mi hissediyordu? Eğer öyleyse, o zaman ne olacaktı? Buraya, Connecticut'a gelir miydi? Ailemle tanışır mıydı?

İstiyor muydum?

"Sence biriyle çıkmalı mıyım?" diye sordum. Scarlett haklıydı; Amanda'nın Harper'dan hoşlanıyor gibi görünmesi iyi bir şeydi. Eğer kızım buna açıksa, belki de Harper'a çıkma teklif etmeliydim. Resmen.

Amanda yumruğuyla başıma vurdu. "Hadi ama baba. Hayatım boyunca hep bunu söyledim."

"Tamam," dedim.

"Tamam ne demek?" Amanda söyledi.

"Lütfen ağzın doluyken konuşma demek," dedim kızıma t e r s ters bakarak. Kıkırdadı ve yutkundu. "Özür dilerim. Ama 'tamam' ne demek?"

"Yani, tamam, ona çıkma teklif etmeyi düşüneceğim." Harper'la olan durum, çok fazla parçası olan bir yapboz gibiydi. Harper'ın benim için çalışması işleri karmaşıktırılıyordu ve babası JD Stanley'in kurucusuydu. Ayrıca aynı binada yaşıyorduk. Daha önce hiç kimseyle çıkmamıştım, işleri berbat etmem kaçınılmazdı. Bir sürü olumsuzluk vardı. Scarlett'in arkadaşlarından biriyle çıkmak muhtemelen daha az karmaşık olurdu. İşler yolunda gitmezse daha az artçı sarsıntı olurdu.

Ama o Harper olmayacaktı.

"Olacak mısın?" Amanda ciyakladı. "Bu, dans için hazırlanmama yardım edebileceği anlamına mı geliyor? Onu şimdi arayıp sorabilir miyim?"

"Onu yemeğe davet etmeyi düşüneceğimi söyledim, makyajını yapması için işe alacağımı değil. Tanrım."

Amanda durakladı, bu da düşündüğü anlamına geliyordu, ki bu sadece kötü olabilir di. "Ona burada yemek hazırlayabilirsin. Ben dans için ayrıldıktan sonra."

Yapabilirim. Harper'ı Connecticut'ta görmek güzel olurdu. Bu Amanda'nın aklına gelen en kötü fikir değildi.

"Bunu düşüneceğim," dedim ve Amanda yine ciyakladı.

Bana gülümseyen Scarlett'e baktım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Omuz silkti. "Hiçbir şey."

Amanda elindeki yemek tabağını bıraktı ve şüphesiz telefonunu bulmak için çalışma odasına doğru yöneldi. "Onu şimdi arayabilir miyim? Müsait olup olmadığını kontrol edebilir miyim? Bu çok eğlenceli olacak. Gelmiş geçmiş en iyi gece olacak!"

"Beklentilerini düşürmelisin," dedim kızıma. "Ve kendini hayır diyebileceği gerçeğine hazırla."

Durakladı ve dönüp bana baktı. "Ne olmuş yani derse? Bana her zaman hayır cevabını kabul etmediğini söyledin."

Buna itiraz edemezdim. İstediyimi elde etmeye alışmıştım. Ve şu anda Harper'ı istiyordum.

ON ÜÇ

Harper

Hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum. Goldman'ın sunumu için prova yapmış ve hazırlanmıştım ve otuz dakika önce kendime oldukça güveniyordum. Ama randevu yaklaştıkça kalp atışlarım sanki kızgın kömürlerin üzerinde koşuyormuşum gibi hızlanmaya başlamıştı.

"Yani, süreçle ilgili her türlü soruyla sen mi ilgileneceksin?" Max sordu.

Midtown'a giden taksinin arkasında otururken eteğimin kenarını karıştırarak başımı salladım. Keşke biraz su getirseydim diye düşündüm. Boğazım kurudu ve sıkıştı. Vardığımızda su getireceklerdi, değil mi?

En çok endişelendiğim sorulardı. Bu sunum için kıcımlı yırtarak çalışıyordum. JD Stanley sunumu için bir ısınma turu olabilirdi ama yine de önemliydi. Bu işi beceremezsem altı haneli bir kâr kaybedecektim. Bu Wall Street'in okyanusunda bir damla olabilirdi ama bana çok büyük bir para gibi geliyordu.

Sunumdaki payım mı? Bana ait olanlar. Kafasına estiği gibi konuşan Max'in aksine ben kendime bir senaryo yazmış ve ezberlemiştim. Evde defalarca yüksek sesle pratik yapmıştım. Ne zaman duracağımı, insanlardan slayt destelerindeki sayfaları çevirmelerini ne zaman isteyeceğimi ve ne zaman vurgu yapacağımı tam olarak biliyordum. Çıktıları unutmadığım sürece sorun yoktu. Ayaklarımın ucuna basarak iş çantama uzandım ve kâğıtların orada olduğundan emin oldum. Hepsi oradaydı. Tıpkı son otuz altı kez kontrol ettiğim gibi.

"Endişelenme," dedi Max kravatını düzelterek. "Her şey yoluna girecek. Prova iyi idi."

Bunun iyi olacağını nereden bilebilirdi ki? Elbette provayı izlemişti ama baskı altındayken kimse işlerin nasıl sonuçlanacağını bilemezdi. Sinirlerin ve baskının üstesinden aşırı hazırlıklı olarak geldim ama sorulara hazırlanamazdım, en azından hepsine.

"Senin için söylemesi kolay," diye cevap verdim.

"Ciddiyim," dedi elini dizime koyarak.

Onu ittim. İhtiyacım olan son şey onu çıplak düşünmekti. "Üzgünüm, yapmam gereken ..." Neye ihtiyacım olduğundan emin değildim.

Pencereden dışarı baktı. "Tamam, anladım. Senden bir iyilik istesem nasıl olur? Kafanı dağıtmana yardımcı olur mu?" diye sordu.

Cevap vermedim, senaryom dışında her şeyden emin değildim.

"Amanda dans için hazırlanmasına yardım etmeni istiyor. İsteyeceğimi söyledim." Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. "Connecticut'ta mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Gelmek zorunda değilsin ama Amanda'nın gelmeni istediğini biliyorum. Ayrılırken birlikte yemek yememizi önerdi."

"Bize tuzak mı kurmaya çalışıyor?" Güldüm.

"Sanırım öyle. Senin büyük bir hayranın." Max gülümsedi. "Görünüşe göre aileden geliyor."

Ben de sırttım. Max ve ben birbirimiz hakkında ne hissettiğimiz hakkında konuşmamıştık, bu yüzden onun yorumu beklenmedikti. Ona uzanmak, onu öpmek istedim ama yapmadım. Aklımı oyunda tutmam gerekiyordu.

"Senin de gelmeni istiyorum," dedi.

Amanda'dan hoşlanıyordum ama Max'le bana bir randevu ayarlaması konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum. "Kızının sana randevu ayarlaması tuhaf mı?"

Max başını eğdi. "Öyle olmalı, sanırım. Ama sürekli benim evlenmemle ilgili konuşup duruyor. Buna alışkınım."

"Ona bizim ... olduğumuzu söyledin mi?"

"Tavşanlar gibi sevişmek mi? Tuhaf ama hayır," dedi kıkırdayarak.

Yaptığımız şey bu muydu? Sadece sevişiyor muyduk? Emin değildim. Adamdan hoşlanıyordum, gerçekten hoşlanıyordum ama o benim patronumdu, bir kızı ve Connecticut'ta hiç görmediğim gizli bir hayatı vardı.

"Sanırım senden hoşlandığımı anlamış olabilir," dedi. Karnımdaki kelebekler aklımı hızlanan nabzımdan uzaklaştırdı. "Kız kardeşimin hoşlandığını biliyorum."

Benden hoşlanmak mı? Bu sadece onun için sevişmediğim anlamına mı geliyordu? Artık benim için olduğundan da emin değildim.

"Scarlett?" diye sordum.

"Evet, senin adın geçtiğinde birkaç yorum yaptı." Kolunu koltuğun arkasına doğru sarkıttı. "Bak, kendini baskı altında hissetme, ama dans için olmasa bile gelersen çok sevinirim - sadece üç hafta var. Planların olabilir."

"Planım yok."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Planın yok mu?" diye sordu. Başımı salladım.

"Yani? Bu geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Elbette." Ben sırttım ve onun ağzının köşesi yukarı kalktı. İkimizin de birbirimize dokunmak, öpüşmek için eğilmek istediğimizi söyleyebilirdim, ama bir tür

hayali bir güç alanı oluşturduk.

Taksi Beşinci Cadde'de durdu. Kahretsin, buradaydık.

Resepsiyon görevlisine ulaştığımızda, "Peter Jones için Max King," dedi.

Asansörlere doğru ilerlerken, "Bunu milyonlarca kez yaptım, Harper. Çok fazla olursa ben devreye girerim."

Güven vermek istiyordu ama ben onun devreye girmesini istemiyordum. JD Stanley'e sunumun kolay olması için bunu başarmak istiyordum. Ya da daha kolay. Babamın ona rağmen neler yapabildiğini görmesini gerçekten istiyordum. Belki o zaman bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığını merak eder, bir duruma sadece para yatırmanın o kişiyi tanıdığınız, etkilediğiniz ya da ona ilham verdiğiniz anlamına gelmediğini fark ederdi.

"Ben iyiyim," dedim açık ve profesyonel bir gülümsemeyle. "Her şey yolunda."

Konferans odasına girdiğimizde, oval maun masanın karşısındaki sandalyelerinden kalkmış üç adam bizi selamlıyordu. Hepsi beyaz, hepsi kel, hepsi hafif kilolu. Aslında, herhangi bir parçalarını değiştirebilirdim ve kimsenin fark etmeyeceğinden oldukça emindim.

Tanışma faslından sonra masadaki yerlerimizi aldık.

Sunumumuzun üç kopyasını masaya doğru kaydırırken Max, "Beyler, dağıtmak istediğimiz bazı slaytlarımız var," dedi.

İçlerinden hiçbiri kâğıtları almak için harekete geçmedi.

Gri takım elbiseli adam parmaklarını önünde birleştirdi. "Neden bize Asya'daki deneyiminizden bahsetmiyorsunuz? Rakiplerinizin çoğunun yerel ofisleri var ve Manhattan'daki masalarınızdan nasıl gerçek bir değer sağlayabileceğinizi biraz daha anlamak istiyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Kahretsin. Kahretsin.

Bu planladığım gibi gitmiyordu. Sunum kendimi güvende hissettiğim yerd.

Max'e baktım, sanki annesinin kızlık soyadı sorulmuş gibi rahatlamış görünüyordu. Sandalyesine geri oturdu ve başını salladı. "Elbette. Uluslararası erişim açısından stratejik seçimlerimiz hakkında konuşmaktan büyük mutluluk duyarım."

Düşük genel giderleri sayesinde sahada uzman çalıştırmak için para harcayabildiğini, bunun projeden projeye farklılık gösterebildiğini, rakiplerinin ise kalifiye olup olmadıklarına bakmaksızın yerel ofislerinde istihdam ettikleri kişileri kullanmak zorunda kaldıklarını anlatmaya devam etti. "Kuala Lumpur'da masasında oturan birinin hala masasında olduğunu görürsünüz - dışarıda insanlarla buluşup sahada neler olup bittiğini öğrenmezler. Benim ağım

Bu kişiler, birçok sektördeki jeopolitik durumların günlük gerçekliğini yaşayan insanlardır." Max konuşurken öne doğru oturdu, dinleyicilerine sanki onlar dünyanın en önemli insanlarıymış ve onlarla paylaşacak çok değerli bilgileri varmış gibi baktı. Onu benim kadar ilgi çekici buluyor gibiydiler.

Max her soruyu Nadal'ın servis karşılması gibi savuşturdu ve toplantı ilerledikçe takım elbiseliler gözle görülür bir şekilde rahatladı, hatta Max'in alaycı yorumlarından birkaçına kıkırdadılar.

"Gerçek sürecin daha önce görmediğimiz bir şey ürettiğini düşünüyor musunuz?" Ortadaki adam parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. "Belli ki bunu rekabet avantajınızın bir parçası olarak görüyorsunuz."

Max bana döndü. Bu, sunumun benim hazırladığım kısmıydı. "Harper, buraya eklemek istediğin bir şey var mı?"

Ağzımın kenarını kaldırdım, sahte bir gülümseme yaratmaya çalıştım, zihnimin karardığı gerçeğini örtbas etmek istedim. Tamamen boş.

"Evet, pekala." Açılmamış olan sunum kopyama göz gezdirdim. "Dediğiniz gibi, bunu pazardaki diğer şirketlere karşı önemli bir rekabet avantajı olarak görüyoruz..." Başımı kaldırdım ve bana bakan üç çift gözü taradım. Su bardağıma uzandım ve bir yudum aldım. Zihnim bomboştu. Bunun üzerinden yüzlerce kez geçmiştim ama bir uyarıya ihtiyacım vardı. "Bir şeyleri sonuçlandırmayı severiz," diye ağzımdan kaçırdım. Bu benim kilit noktalarımın biriydi, değil mi? Ne söylediğimi bilmiyordum. Sunumumu çılgınca gözden geçirmeye başladım. "I . . . Eğer sadece ..."

Max elini koluma koydu. "Harper çok haklı. Bizi piyasadaki diğer firmalardan ayıran en önemli şeylerden biri çıkarabildiğimiz sonuçlardır." Max birkaç kez durakladı ve bana döndü, eğer söyleyecek tek bir şey bile düşünebilseydim benim de araya girip bir şeyler söylememe izin verecekti.

Sonunda sustum ve koltuğuma geri çöktüm.

Elime büyük bir fırsat geçmişti ve ben tamamen çuvallamıştım. Benim sorunum neydi? Bugün için çok iyi hazırlanmıştım. Daha fazlasını yapamazdım. Bilinçaltımda burada olmayı hak etmediğimi mi düşünüyordum? Babamın geçen hafta öğle yemeğindeki yorumları fark ettiğimden daha derinlere mi işlemişti? Babama bu işe layık olduğumu kanıtlamak için çok uğraşıyordum ama buna gerçekten inandığımdan emin değildim.

Goldman Sachs'taki korkunç toplantının etkisinden kurtulmaya çalıştım ama banyomun bir faydası olmadı. Jo Malone banyo yağı ya da yatak odamdan gelen sözde rahatlatıcı müzik de işe yaramıyordu. Rahatlamaya, sakinleşmeye çalışıyordum. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Tek yapabildiğim günün erken saatlerindeki felaket toplantıyı tekrar tekrar yaşamaktı.

Suyun altına kaydım, utancımı temizleyeceği boşuna umuduyla başımın tamamını suya daldırdım.

Hava almak için yukarı çıktım. Hayır, hâlâ ölmek istiyordum.

Max benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Kapının sertçe çalınmasıyla nefesim kesildi. Mükemmel zamanlama. Bana bunu söylemek için buradaydı. Kapıya cevap vermek zorunda değildim. Onu görmezden geldim.

"Harper, orada olduğunu biliyorum. Kapıyı aç."

O müziği açmamalıydım. Ayağa kalktım ve üzerime bir havlu sardım.

Max kapıyı yumruklamaya başladı.

"Geliyorum," diye bağırdım. Kapıyı fırlatıp açtım, sonra hemen a r k a m ı dönüp banyoya yöneldim.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye mırıldandı. Havlumu bıraktım ve tekrar banyoya girdim.

Beni takip etmesini bekledim ama onun yerine mutfakta dolap kapaklarının açıldığını duydum. Ne yapıyordu acaba?

Elinde iki kadeh şarapla, yalınayak, ceket ve kravatı gitmiş bir halde görüldü. Tam o anda mükemmel erkek olabilirdi.

"Güzel, sıkı bir kıçın var," dedim. Sırıttı. "Ve her şeyi berbat ettiğim için gerçekten üzgünüm."

Bana bir bardak uzattı, minnetle aldım. Şişeyi kesinlikle yanında getirmişti, bu kadar iyi bir şeyim yoktu. Tadı bir aylık maaşına mal olmuş gibiydi.

İçini çekti, banyonun kapısını kapattı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Sonuncusunu da çözdükten sonra şarabından bir yudum alıp banyonun kenarına bıraktı ve kalan kıyafetlerini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Banyoya girdiğinde sordum.

Cevap vermedi, sadece diğer uca oturdu ve bacaklarımı onunkilerin üzerine çekti.

"Bugün boğuldun," dedi şarabından bir yudum alarak.

"Evet, teşekkürler Kaptan Belli. Eğer beni daha kötü hissettirmek için geldiysen, hemen şimdi gidebilirsin."

Beni duymamış gibi davrandı ve kalçasına dayadığım bacağımı okşadı.
"Michael Jordan'ı tanıyor musun?"

Şimdi de spordan mı bahsedecek? Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Başımı salladım.

"Tüm zamanların en iyi basketbolcusu, değil mi? Tam bir kazanan." "Ee ... evet." Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Söylediği bir şey hayatımda aldığım en iyi iş tavsiyesiydi. Şöyle demişti: 'Kariyerim boyunca dokuz binden fazla şut kaçırdım ve neredeyse üç yüz maç kaybettim.' Ellerini bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi 'Yirmi altı kez maçı kazandıracak atışı yapmam istendi ve kaçırdım. 'Hayatım boyunca defalarca başarısız oldum. İşte bu yüzden başarılıyım.'"

Durakladı ve birbirimize baktık.

"Hepimiz çuvallarız, Harper. Hepimiz tikanırız. Bu şekilde daha iyi oluruz."

İçimi çektim ve avuçlarımla suyun üstünü sıyırdım. "Evet, ben basketbol oyuncusu değilim," diye mırıldandım.

"Tabii ki öylesin. Hepimiz öyleyiz. Anne karnından hazır çıkmadın. Yürümeyi öğrenmeden önce kaç kez düştün? İlk seferinde başarısız olduğunda pes edemezsin." Ayağımı tuttu, başparmaklarını tabanıma bastırdı. "Sorun şu ki, hayatta bir süre hiç çuvallamadığın bir nokta gelir. Sınavlarda başarılı olursun, mezun olursun, işe girersin. Her şey harikadır. Ama bu sahte bir güvenlik duygusudur çünkü eğer öğrenecek ve büyüyecekseniz, çuvallamanız kaçınılmazdır."

"Madem boğulmamın her zaman olacağını söylüyorsun, neden beni sunuma götürdün?" Bacağımı çekmeye çalıştım ama o sıkı sıkı tuttu.

"İyi olabiliyim ama lanet bir medyum değilim. Kimse *ne zaman* başarısız olacaklar, sadece bir noktada başarısız olacaklar."

Göğsümdeki baskı kalkmaya başladı. O haklıydı. Tabii ki haklıydı. "Ama bundan nefret ediyorum."

"Eminim Michael Jordan da maç kazandıran atışları kaçırmaktan nefret ediyordur."

Hiçbir şey söylemedim. Yeni ve deneyimsizdim ve bunun belli olmasına izin verecektim. "Harper, bu yüzden Goldman'a sunum yapmanı istedim. İstemedim.

"Babanın önünde boğulacaksın."

Gerçekten beni korumaya mı çalışıyordu? Ona duyduğum sıcaklık bedenime yayıldı. Birinin bu kadar açık bir şekilde arkamı kollamasına alışık değildim. En azından bir erkeğin. Ve bu hoşuma gitmişti. Hoşlanmaktan da öte.

Ayağımı onun ellerinden çektim ve üzerine oturmak için hareket ettim. "Her zaman tam olarak doğru şeyi söylüyorsun."

Kıkırdadı. "Sanırım kızım aynı fikirde olmazdı."

Kollarımı boynuna doladım ve onu çenesinden kısaca öptüm. "Islakken seksi görünüyorsun," dedim.

"Sen her zaman seksi görünüyorsun," diye cevap verdi.

"Tam olarak doğru şey," diye fısıldadım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dili benimkine uzandı.

Yer değiştirerek beni itti. "Hadi gel. Dışarı çıkalım. Tavanlarından su aktığı için şikâyet eden komşular tarafından rahatsız edilmeden seni becermek istiyorum."

Ben de bu mantığa karşı çıkamazdım.

Beni banyodan çıkarırken sıkıca tuttu ve yatağa iterek yanıma çöktü. İpucu arar gibi havlumu açtı, gözleri çıplak bedenimde gezindi. "Çok güzelsin," dedi, bunu söylerken gözlerini kısmıştı, sanki buna tam olarak inanamıyormuş gibiydi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken göğsüme bir panik dalgası çarptı. Buna sahip olamayacağımı, onunla konuşamayacağımı, öpemeyeceğimi, sevişemeyeceğimi hayal bile edemiyordum. Bütün bunlar bittiğinde ne yapacaktım?

"Connecticut'a gelmen için sabırsızlanıyorum," dedi. "Değişiklik olsun diye seni yatağımda görmek istiyorum." Başını eğdi ve diliyle meme uçlarımdan birini daire içine aldı.

Karnımdaki çekilme hissi paniğimi bastırdı ve kalçalarımı yana kaydırarak bacaklarımı onunkilere doladım. Havlusu açılmıştı ve ben onun sert, ağır sikine uzandım. Yumruğumu aşağı yukarı pompalamaya başladığımda ürperdim. Başını geriye atarak dişlerinin arasından tısladı.

"Bütün gün ellerinin sikime dolanmasını düşünüyordum," dedi. "Çok dikkat dağıtıcısın."

"Ve sinir bozucu, hatırladın mı?"

Amıma uzandı, ben de kalçalarımı yukarı kaldırarak parmaklarını karşıladım, dokunuşuna her zaman hevesliydim. "Bu da dikkat dağıtmanın bir parçası, çekiciliğin bir parçası." Parmakları içime daldı, başparmağı klitorisime bastırdı, günün hayal kırıklığı ve utancı onun dokunuşu altında çözüldü.

"Beni düşünüyor musun?" diye sordu, yavaşça ellerime sokulurken. "Bunu mu düşünüyorsun?" Dişleriyle omzumu sıyırdı, sonra ısırdı ve inlememe neden oldu.

"Her zaman." Bu doğrudu. Ofiste hayatta kalmamın tek yolu ondan kaçmaktı ama bu da yerçekiminden kaçmaya çalışmak gibi bir şeydi. Ona doğru çekilmem kaçınılmazdı.

Aletini serbest bıraktım ve seksimin üzerinde kaydırmaya başladı, alay ediyor, vaat ediyordu. Komodine ulaşmak için arkama uzandım ama prezervatif arayışımı o devraldı.

"Şu anda içinde olmalıyım," diye fısıldadı. "Bütün gün seni arzuladım." Ritmini durdurdu ve ben inledim. "Biliyorum Harper, benim de buna ihtiyacım var."

Daha önce hiçbir erkeğe karşı cinsel açıdan bu kadar savunmasız olmamış, kendimi bu kadar çok sunmamıştım. Ama onunlayken bu bir seçim değildi; zorunluydu. Olabileceğim başka bir yol yoktu.

Avuçlarını kıkımın altına kaydırды ve dizlerinin üzerine otururken beni kendine doğru çekti, gözlerinin sıcaklığı vücut ısısının yerini aldı.

İterken bakışları beni delip geçti. Acele etmedi, ama acele de etmedi, sadece güçlü, kendinden emin bir güçle içime girdi ve neredeyse doruğa ulaşmamı sağladı - onun tarafından zihinsel ve fiziksel olarak tamamen tüketilme hissi beni uçurumun kenarına itti, beni uçurumun kenarına getirmekle tehdit etti.

"Max," diye seslendim.

"Ben buradayım. Seni beceriyorum, sana ihtiyacım var, sana sahibim." Haklıydı. Bana sahipti.

Dizlerimi kaldırdım ve homurdandım, "Bir gün seni masamın üzerinde becereceğim, sen Manhattan'a bakarken, eteğin belinde, kığın havada." Tekrar itti. "Seni Connecticut'taki yatağında, merdivenlerde, bu dairenin lobi duvarına karşı istiyorum. Birlikte paylaştığımız her takside seni istiyorum. Hiç kimseyi böyle istememiştim."

Sözleri güneş ışığı gibi üzerime süzüldü, tenimi ısıttı, beynimi gölgelerden arındırdı.

Onu o kadar çok istiyordum ki neredeyse dehşete düşecektim. Korku beni ele geçiremeden, zevk karnımdan çıkıp uzuvlarıma yayıldı. "Max," diye fısıldadım, tırnaklarım tenine batıyordu.

"Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum." Beni tanıyordu, *her şeyi* anlıyordu.

O anda birleşmiştik; birbirimize bağlıydık; ayrılmaz bir bütündük.

ON DÖRT

Maksimum

Donna'nın masasının önünden geçerken "Günaydın," dedim. Muhtemelen sırtıttığım için bana şüpheyile baktı.

Ceketimi omuzlarımdan silkerken kapı aralığından "İyi misin?" diye sordu.

Hâlâ gülümseyerek ona baktım. "Ben mükemmelim, sen nasılsın?" Harper'la geçirdiğim dün gece harikaydı. Seks her zaman rutinimin, hayatımın önemli bir parçası olmuştu ama Harper'la başka hiç kimseyle yaşamadığım düzeyde bir bağ kurmuştum. Belki de ailemin bir kız arkadaş bulmam konusunda beni sürekli rahatsız etmesinin nedeni buydu. Belki de ilişkilerin biriyle bu kadar iyi, bu kadar kolay olabileceğini fark etmişlerdi. Harper on saniyelik bir süre içinde beni güldürüyor, ateşlendiriyor ve çıldırtıyordu. Ona doyamıyordum.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Ceset hırsızlarının patronumu ele geçirmiş olmasından biraz endişeliyim ama Manhattan'dayız, bu beklenen bir şey."

"Bu kadar alaycı olmak için çok gençsin Donna," diye cevap verdim.

"Tamam, şimdi beni gerçekten korkutmaya başladın. Sana bir kahve getireyim mi? Belki bu seni normale döndürür," dedi telefonu çalarken. "Hemen döneceğim," dedi ve kapıyı kapattı.

Oturdum ve sandalyemi döndürerek yüzümü şehre çevirdim. Kişisel Everest'im olan JD Stanley'e inmek üzereydim. Amanda mutlu ve sağlıklıydı. Hayatımda gördüğüm en güzel kızı beceriyordum. Hayır, sevişmekten fazlasını yapıyorduk. Çıkıyor muyduk? Masama geri döndüm. Belki de Connecticut'a geldiğinde ne yaptığımız hakkında bir konuşma yapmalıydık. Scarlett ve Violet'le doğru dürüst tanışmasını istiyordum.

-O akşam bir şeyler içmeye gelebilirlerdi ama Amanda dans için ayrıldığında onun bana kalmasını istiyordum. Belki ertesi sabah brunch daha iyi olurdu. Umarım Harper burada kalmayı planlıyordur. Onu bir kez evime aldığımda, gitmesine izin vermekte zorlanacağımı biliyordum.

Donna telefonumu çaldığında hoparlör düğmesine bastım. "Charles Jayne birinci hatta."

Şaşkınlıkla ahizeyi kaldırdım. Öğle yemeği iyi geçmişti. İhtiyacım olan her şey vardı ve gelecek haftaki sunumumuzu tamamlamak üzereydik. Umarım beni iptal etmeye çalışmazdı.

"Max King. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Seninle gelecek haftaki sunum hakkında konuşmak istiyorum."

Kahretsin, iptal edecekti. Sandalyeme geri oturdum. Sinirlendiğimi duymasına izin vermeyecektim. "Evet efendim, dört gözle bekliyoruz. Harper mükemmel bir iş çıkarıyor. Eminim etkileneceksiniz."

"Sizinle konuşmak istediğim konu Harper'ın katılımı."

Telefonu daha sıkı kavradım. "Dinliyorum," diye cevap verdim, ses tonum öncekinden biraz daha kısıktı.

Charles, "İş hayatımla özel hayatımı ayrı tutmayı severim," diye söze başladı. Harper bu ikisi arasındaki çizgileri bulandırmadan önce de benim politikam buydu. Hâlâ da bunun iyi bir politika olduğuna inanıyordum. Harper sadece karşı koyamadığım biriydi. Ama Charles oğullarını da bu işte çalıştırdığı için söyledikleri pek mantıklı gelmiyordu.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Harper'ın JD Stanley hesabında çalışmasının iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Anlıyor musun?"

Sandalyemi masamdan uzağa ittim. "Anladığımdan emin değilim," diye cevap verdim.

"Kimsenin King & Associates hakkında verdiğim bir kararın Harper'la bir ilgisi olduğunu düşünmesini istemiyorum. İş iştir."

"Ama ben size en iyi çalışanlarımızı vermek istiyorum ve-"

"Bu tamamen sana bağlı," dedi. "Seni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum.

Ama gelecek hafta sahaya çıkacaksan, Harper'ı takımda istemiyorum." Kahretsin.

Yani, anladım. Ben de aynı şekilde hissedeceğimi düşünmüştüm. Emin değildim.

Harper çok anlayışlı olurdu. Ama o potansiyel bir müşteriydi ve ben onu elde etmek için yanıp tutuşuyordum. "Elbette efendim, hangi ekiple çalışmak istediğiniz tamamen size kalmış."

"Anladığınıza sevindim. Yapacaklarınızı dört gözle bekliyorum. söyle."

Telefonu kapattım ve sandalyeme geri çöktüm. Hayır mı demeliydim? Nasıl Harper'a söyler miydim? Sanırım geri çekilebilirdim. Ama bu beklediğim fırsattı ve Harper bunu biliyordu. Anlayacaktır, değil mi? Bu kişisel bir şey değildi. İşle ilgiliydi.

Lanet olsun. Ayağa kalktım ve ceketimi aldım. Biraz temiz havaya ve sağduyuya ihtiyacım vardı. Asansörlere doğru ilerlerken Donna'ya "Joey'e kahve içmeye gidiyorum," dedim.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi arkamdan. Cevap veremedim.

Harper anlayacaktır. Aslında, rahatlamış bile olabilir. Biraz zaman alabilir, Goldman'ın evinde boğulduktan sonra kendine güvenini kazanabilirdi.

Ama içimden bir ses onun böyle düşünmeyeceğini söylüyordu. Bu benim için iş olabilirdi ama Harper için çok kişiseldi.

Sanki Charles Jayne bir el bombası fırlatmıştı ve ben de kendimi patlamaya hazırlıyor ama fiyasko olmasını umuyordum.

Üç... iki... bir.

"HARPER'I ÇAĞIRABILIR MISIN?" Başparmağımla ekranı silerek hoparlörden Donna'ya sordum.

"Elbette."

Ayağa kalktım, ceketimi çıkardım ve kollarımı sıvadım. Kahve ve Joey ile beyzbol hakkında yaptığımız sohbet, Harper'a JD Stanley takımından çıkarıldığını söylemeye ve bunu mümkün olan en kısa sürede yapmaya karar vermeme yardımcı olmuştu. İşle ilgili bir konu olduğu için bunu ona ofiste söylemeliydim. Bir **y a n ı m** bir şişe şarap alıp onun dairesine gitmek, banyo yapmak ve ikimiz de birer kadeh içtikten sonra ona söylemek istiyordu. Böylece üzülürse ona sarılabılırdim. Ama Harper iş yerinde özel muamele istemediğini açıkça belirtmişti.

"Merhaba," dedi Harper kapımda belirirken.

"Merhaba," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim. "Kapıyı kapat ve otur."

Kaşlarını çattı ve dediğimi yaptı.

Derin bir nefes aldım. "Seninle JD Stanley hesabı hakkında konuşmak istiyorum." Elleri sandalyenin kolunun etrafında kıvrıldı. "Bir değişiklik yapacağım ve Marvin'i JD Stanley sahasındaki ikinci sandalyem yapacağım."

Patlamayı bekledim.

Bakışları kucağına düştü, sonra benimkiyle buluşmak için geri geldi. "Goldman toplantısında tıkanıdığım için mi?" diye sordu.

Tabii ki böyle düşünecekti. Bu benim çıkışımdı. Ona daha deneyimli bir konuşmacıya ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirdim. Babasının söylediklerini ona söylemek zorunda değildim. Onu incitmek zorunda değildim.

"Bana bir ş a n s daha vermezsen hatalarımdan nasıl ders çıkarabilirim?" Biraz öne doğru eğildi. "Bu sefer hazırım. Gerçekten

malzemeyi, hatta bölümlerini bile biliyorsun."

O hazırды. Sabah toplantılarımızdaki konuşmalarından Goldman'daki başarısızlığın kendine olan güvenini sarsmak yerine beslediğini anlayabiliyordum.

Ellerimi masamın üzerinde birleştirdim. Ona yalan söylemeli miydim? Söyleyebilir miydim?

İstediğimi elde etmeyi severdim. JD Stanley sunumunu Harper olmadan yapmak ve Harper'ın bunu sorun etmemesini sağlamak *istiyordum*. Ama bunu gerçekleştirmek için sahtekârlık yapamazdım. Ben böyle bir adam değildim.

"Hazır olduğunu biliyorum. Mesele o değil."

"Ciddiyim, Max. Sana gösterebilirim. Ciddiyim. Tüm şirkete sunum yapabilirim, sokaktan insanları bile getirebilirim. Bunu yapabilirim."

Kahretsin, bu beklediğimden daha zor olacaktı. Kendini bu sunuma o kadar adamıştı ki. Gerekçeleri tamamen işle ilgili olmasa bile, tavrı öyleydi. Başımı salladım. "Bu iş için daha iyi birinin olmadığını biliyorum."

"O zaman neden?" diye sordu ellerini sandalyesinin kollarına vurarak.

"Baban bu sabah beni aradı." Koltuğunda öne doğru kaydı ve ben de derin bir nefes aldım. "Seni sunumda istemediğini söyledi."

Sandalyesinde geriye yaslandı, gözleri donuk bir şekilde masama bakıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ofiste her şey benim için çok netti. Evdeyken her şey griydi ve her zaman kararlarımı sorgulardım. Harper'a bunu söylemek farklı bir yönümü ortaya çıkardı. Yanına gidip onu rahatlatmak istedim.

"Nedenini söyledi mi?" diye sordu.

"Sadece kişisel ve profesyonel işleri birbirine karıştırmak istemediğini söyledi. Bunu anlayabiliyorum."

Ayağa kalktı. "Üç erkek çocuğunu çalıştırıyor. Bu iş ve kişisel hayatı karıştırmak değil mi?"

Ellerimi yüzümde gezdirdim. Bunu nasıl düzeltebilirdim? "Bunun sinir bozucu olduğunu anlıyorum."

"Sinir bozucu mu?" diye bağırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Adam pisliğin teki. Kariyerimi mahvetmeye çalışıyor."

Bencilce davranmaktan başka bir şey yaptığı izlenimini edinmemiştim. "Belki de ikinizin arası açık olduğu için biraz rahatsız hissetmiştir." Ben de aynı şeyi hissedeceğimi düşünmüştüm. "Eminim seni kötü göstermeye çalışmıyordu."

Harper ellerini masamın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "Ne yani, 'evet efendim, teşekkürler efendim' mi dedin? Kızı sikip atmam kimin umurunda?"

Son birkaç haftadır düzüşüyorum. Onun duyguları kimin umurunda? Hâlâ senin işin için sırada olduğum sürece, ne dersen yaparım.' Böyle mi oldu?"

Ses tonunda gerçek bir zehir vardı ve haddini aşıyordu. King & Associates'in çıkarları doğrultusunda hareket etmiştim ve eğer mantıklı davranırsa bunu görebilirdi. "Hayır, bu iş için en uygun kişinin sen olduğunu düşündüğümü söyledim." Onunla tartışmamı mı bekliyordu? Nihayetinde müşteri oydu. Ekibini o seçmeliydi.

Başını salladı. "Ama yine de ona beni değiştireceğini mi söyledin?"

"Harper, müşteri o. Onun için kimin çalışmasını istediğini seçebilir."

Elini kalçasına koyarak kıpırdandı. "Tahmin et ne oldu, pislik? *Sen* de kimin için çalışacağını seçebilirsin. Anlamıyor musun? Seni test ediyordu. Senden atlamayı isterse, ne kadar yükseğe atlayacağını soracaktın. O beni perişan etmeye kararlı bir pislik." Elleriyle yüzünü kapattı ve kalbim sıkıştı. Kahretsin, bana bunu yapmasından nefret ediyordum. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Yapmak istediğim son şey onu üzme. Çaresizce gidip onu rahatlatmak istedim ama bu bir işti.

Eteğini düzeltti ve omuzlarını geriye çekti. "Senden onunla benim aramda bir seçim yapmanı istedi," dedi, sesi kısıktı. "Ve sen de kararını verdin. İyi şanslar." Arkasını döndü ve çıkışa doğru yöneldi.

Peşinden koşmak, anlamasını sağlamak istedim ama ben daha ayağa kalkmadan kapımdan çıkmıştı. Yapmak istediğim son şey olay çıkarmak, durumu kızıştırmaktı. Erken ayrılırdım ama bu gece Connecticut'a dönmek yerine onun evine giderdim ve konuşurduk.

ON BEŞ

Harper

İşten çıkar çıkmaz gözyaşları içinde Grace'in dairesine vardım. Metroda neden üzgün olduğumu, en çok kime -babama mı yoksa Max'e mi- kızgın olduğumu anlamaya çalışmıştım. Hiçbir sonuca varamamıştım.

"Sence biliyor muydu?" Grace sordu.

Brooklyn'deki beş bin dolarlık gri kanepesine oturmuş, beni biraz olsun rahatlatan kadife kolunu okşuyordum. Grace bana kocaman bir bardak kırmızı şarap uzattı ve oturdu.

"Ne? Babamın onu test ettiğini mi?" diye sordum. Bu muydu yani? Bir test mi? Yoksa bir güç gösterisi mi?

Max'in ofisinden çıkıp doğruca masama döndüm, istifamın çıktısını aldım, bir zarfa koydum ve Max'e iletmesi için Donna'ya verdim. Ofiste çok fazla kişisel eşyam yoktu ve hepsini iş çantama koymayı başarmıştım.

Brooklyn'e kadar bütün yol boyunca ağlamıştım.

"Hayır, sence baban Max King'in kızını becerdiğini biliyor muydu?"

Başımı kaldırdım. "Nasıl yapsın? Hem neden umursasın ki?"

Omuz silkti. "Bilmem ki. Babalar kızlarına karşı korumacıdır."

Homurdandım. "Evet ama sperm donörleri öyle değil." Charles Jayne'in hayatında hiç ebeveynlik içgüdüsü yaşamadığından oldukça emindim.

"Sadece yemek davetini kabul edip sonra da senin hesapta çalışmanı istememesinin biraz garip olduğunu düşünüyorum."

Charles Jayne'in yaptığı pek çok şey akla yatkın değildi. JD Stanley'nin büyük bir müşteri olduğunu biliyor olmalıydı ve eğer ekipten çıkarılmamı isterse bu benim için kötü bir durum olurdu. "Sadece beni yakınında istemiyor." Tırnağımı kadife yığınınına batırdım.

Grace şarabından bir yudum aldı. "Belki."

"Belki mi?" Ben de sordum.

"Sanki resmin tamamını göremiyoruz gibi geliyor."

Tanrım, Grace ne zamandan beri babama şüpheyle yaklaşıyordu? Onun yıllar boyunca nasıl bir pislik olduğunu biliyordu. "Sen onun

yan mı?"

Bardağının sapını parmaklarının arasında çevirdi. "Hayır, hiç de değil. Benim için seninki dışında bir taraf yok. Sadece bazı şeylerin akla yatkın olmadığını söylüyorum."

Biraz şarap içtim, sıvı rahatlatanın sihrini göstermesi için umutsuzca çabalıyordum.

"Tamam, baban pisliğin teki. Bunu okumuş olarak kabul edelim. Ve her ne sebeple olursa olsun, kendi hesabına çalışmanı istemedi." Sanki bundan sonra söyleyeceklerini engellemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine doladı. "Bundan ne kadar rahatsız olduğun konusunda endişeliyim. Ve bu kadar çok çalıştığın bir işten istifa etmen. Babanın seni kontrol etmesine izin vermiyor musun?"

JD Stanley teklifi gündeme geldiğinde, bunun sonunda babamdan kurtulmam için bir fırsat olacağını düşünmüştüm. "Bu sefer üstünlüğün bende olduğunu düşünmüştüm. Burnunu cama dayayıp ona neler kaçırdığını gösterme şansını yakalayacaktım." Daha iyi bilmeliydim. Babam söz konusu olduğunda hiçbir zaman üstünlük bende olmamıştı.

"Sanırım bunu biliyordu ve görmek istemedi. Çoğu pislik, pisliklerinin hatırlatılmasını istemez. Ya gerçekliği yeniden yaratırlar, böylece pislik olmazlar ya da kendilerine hatırlatılabilecek her türlü durumdan kaçınırlar." Grace tecrübelerime dayanarak konuşuyordu ve birden burada olduğum ve tüm bunları onun üzerine yıktığım için kendimi kötü hissettim. Babası annesini birden fazla kez aldatmıştı ve sonrasında hep babasının sanki hayali bir keski kullanıp insanların anılarına girerek tarihi yeniden yonttuğunu söylerdi. "Baban güçlü bir adam ve güçlü adamlar yanılmayı sevmez."

"Ama öğle yemeğine gitmekte bir sakınca görmedi." Bardağımın dışındaki şarap damlasını sildim. Orada olacağımı bildiği halde neden öğle yemeğini kabul etmiş ve sonra da hesapta çalışmamı sorun etmişti?

Grace başını salladı. "Muhtemelen merak etmiştir, onu affedip affetmediğini görmek istemiştir."

Öğle yemeği iyiydi. Kibar ve profesyonelce. Gerçekten başka bir şey bekliyor muydu?

"Ve muhtemelen senin bu konuda ne hissedeceğini hiç düşünmedi," diye devam etti Grace. "Eminim o da çoğu erkek gibi başkalarını düşünemeyecek kadar kendine odaklanmıştır."

Babam tam da bencil biriydi. Ben küçükken, söylediği saatte gelmediğinde anneme önemli bir şey yokmuş gibi davranırdım. Onu ağlattığını anladığımı hatırlıyorum, hem de çok.

hayal kırıklığına uğrarsam daha çok üzüldüm. Bu yüzden incinmişliği ve üzüntümü maskelemeyi erken öğrendim. Ama kısa süre sonra bunun yerini, örtbas etmekte o kadar da iyi olmadığım öfke ve hayal kırıklığı aldı.

Bardağımdan başımı kaldırdığımda Grace'in bir bardak daha doldurmaya hazırlandığını gördüm. Şarap kadehime süzülürken, "Kariyerini sabote etmeye çalışsaydı şaşırırdım," dedi. "İsteddiği bu olsaydı eminim Wall Street'te bir iş bulmanı çok kolay bir şekilde engelleyebilirdi. Max'e seni kovmasını söyledi mi?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Sadece hesapta çalışmamı istemediğini çünkü kişisel ve profesyonel işlerin ayrı tutulmasını istediğini söyledi."

Belki de Grace haklıydı ve bu babamın beni mahvetmeye çalışmasından çok kendini korumasıyla ilgiliydi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Boşta kalan elimle yüzümü kapatarak düşmelerini engellemeye çalıştım.

Eğer babamın tıpkı doğduğumda beni istemediği gibi bu işte de çalışmamı istemediği gerçeğinden bu kadar utanmasaydım, her şey farklı olabilirdi. Sıradan bir müşterinin ekip değişikliği talebinde bulunması yıpratıcı olabilirdi ama üstesinden gelebilirdim. Babamın, aramız iyi olsa bile onun hesabında çalışmamamı istemesi katlanılabilir bir durum olabilirdi ama bunu bu kadar aşağılayıcı yapan Max unsuruydu. Her nasılsa, ona babamdan bahsettikten, ona sırrımı açtıktan sonra, babamın isteklerini sorgusuz sualsiz kabul etme kararının bıçağı paslandırdığını, kesiği daha da derinleştirdiğini gördüm.

Kendimi bildim bileli Max King için çalışmak istemiştim ve onunla yatarak bunu mahvetmiştim.

"Bu büyük bir ihanet," diye boğulmayı başardım.

Yanımdaki minderler eğildi ve Grace şarabımı benden alırken elimi hareket ettirdim. Sırıttı. "Özür dilerim. Bu güzel kanepenin üzerine kırmızı şarap dökmene izin veremem. İçini dök, güzelce ağla ama bunu yaparken kırmızı şarabı tutma."

Güldüm, onun kanepesi için endişelenmesi beni mutsuzluğumdan kurtardı. "Haklısın. Bu kanepa bir erkek için bozulmayacak kadar güzel. Hayattaki güzel şeylerden hoşlanmıyormuş gibi davranıyorsun dostum ama üreyen nesillere engel olamıyorsun."

Az önce benden aldığı şaraptan bir yudum aldı. "Biliyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tipime geri dönmekten kendimi alamıyorum. Çok iyi bir zevkim var."

Güldüm. "Öyle. Ne kadar karşı çıkarsan çık, her zaman bir Park Avenue prensesi olacaksın."

"İşte, gördün mü? En azından saçma hayat tercihlerimle seni güldürebiliyorum." Grace kıpırdandı, kanepede bağdaş kurup bana doğru oturdu ve tüm dikkatini bana verdi. "Saçma seçimlerden bahsetmişken, bana şu istifa olayını anlatsana."

"Max'in vermesi gereken bir karar vardı. Babam hakkında ne hissettiğimi **biliyordum** ve onu bana tercih etmekte tereddüt etmedi." Başımı salladım. "Sadece patronum olsaydı, ona babamın beni nasıl terk ettiğini anlatmasaydım, JD Stanley hesabından atılmayı sineye çekebilirdim. Ama iş hayatını bana tercih etmesi çok fazlaydı." Sanki kuma bir çizgi çekmiş ve benim duygularımın asla onun işinden daha önemli olmayacağını söylemiş gibiydi.

"Aranızdaki ilişkinin bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Ciddi bir şey değil." Belki de fark ettiğimden daha ciddi bir hal almıştı.

"Ama seni işine tercih etmesini isteyecek kadar ciddi," dedi Grace. Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemedim. "İş teklifi olarak ne verdi? bahane mi?" Grace sordu.

"Sadece müşterinin takımı seçebileceğini söyledi." Grace yüzünü buruşturdu.

"Sakin onun haklı olduğunu söylemeye kalkma." Haklı değildi, değil mi? "Max ve ben sevişmiyoruz olsaydık durum farklı olurdu ama sevişiyoruz. Sevişiyorduk. Ben sadece onun çalışanı değilim." Birbirimiz için ne olduğumuzdan emin değildim ve sanırım artık bunun bir önemi yoktu. Ama bana bir şey borçluydu. Bir çeşit sadakat. Değil mi?

"Sadece 'sevişiyor' olsaydık bu kadar üzüleceğinden -ihbarı verecek kadar üzüleceğinden- emin değilim. Ciddi bir şey olmadığını söylüyorsun ama senin bakış açısından öyle görünüyor. Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Sanki daha net görmeme yardımcı olacakmış gibi saçlarımı yüzümden geriye doğru sıyırdım. Ona karşı bir şeyler hissediyor muydum? "Suratına yumruk atmak istiyormuşum gibi hissediyorum; bu sayılır mı?" Grace sırtımı ovarken sordum.

Ama Max'i yumruklamak istemiyordum, gerçekten. Kızgın değildim. Kendimi kırılmış hissediyordum, sanki karnıma bir sağ kroşe yemiş gibiydim. Yolun bir yerinde ona izin vermiştim, onunla birlikte olmaktan zevk almıştım, mutluydum ve sadece seks yaptığımızda değil. Bunun diğer ilişkilerim için geçerli olduğu bir zamanı hatırlayamıyordum. Babam kalbimin kırık büyümesini sağlamıştı, ilişkimizin yaraları diğer erkeklerle aramda bir bariyer oluşturmuştu. Hiç kimse

kırıldı. Max dışında kimse. Sadece seksti -muazzam bir seksti- ve sonra bir yerlerde, o bana kendini açtıkça, ben de aynısını yapmak zorunda kaldım. O beni açtı ve ben de kendimi önemsedim.

Grace, "Bence ona karşı kendine itiraf ettiğinden daha fazla şey hissediyorsun," dedi.

Elbette ona karşı hislerim vardı.

Max, bir şey başlamadan önce nasıl ve ne zaman biteceğini hesaplamadığım bir erkekle birlikte olduğum tek deneyimdi. Mezun olduğumuzda üniversitedeki erkek arkadaşımın ayrılacağını biliyordum. Berkeley'de ara sıra gördüğüm adamın Kuzey Kaliforniya'dan asla ayrılmayacağını ve benim de asla kalmayacağımı biliyordum. Bir şey başlamadan önce sonunu hep göürdüm. Ve bu bana uyuyordu. Bağlanmadığım, yanlış beklentilere girmediğim anlamına geliyordu. Max ile sonunu hiç görmemiştim ve bu yüzden gelecekte birlikte geçirebileceğimiz onca zaman için kendimi aldatılmış hissediyordum. Ondan, bizden beklentilerim çok yüksekti çünkü sınırları yoktu.

Max'in babama, eğer benim hesapta çalışmamı istemiyorsa, Max'in onun işini istemediğini söylemesini o kadar çok istiyordum ki. Sonunda, bir erkeğin beni ilk sıraya koymasını istedim. Paranın önüne, işin önüne. Max'in ayağa kalkmasını ve babamın hiç yapmadığı gibi bana sahip çıkmasını istiyordum.

Artık kalbimin mutlu geleceklere kapalı olduğunu anlamıştım. Kapatılmıştı. Bundan sonra gelen her erkeğin her zaman sınırları olacaktı.

Grace'in dolabında durdum, bir hafta önce geldiğimden beri aşırıdığım tasarımcı gardırobuyla çevriliydim. Onları sık sık giymiyor olabilirdi ama çok güzel kıyafetleri olduğu kesindi. Manhattan'a dönmekten daha fazla kaçınamazdım. Cumartesi günü gidersem Max'le karşılaşmayacağımı düşündüm. Daireme geri dönmem gerekiyordu.

Yatak odasından siyah bir kalem etek çıkararak, "Bu Gucci," diye bağırdım.

"Tanrım, sesin üç blok öteden geliyor. Sanırım dilsiz olmanı tercih ederim."

Grace'de kaldığım ilk birkaç gün boyunca söyleyecek pek bir şeyim olmamıştı. Sanki hayatımdan çekip gitmenin acısı kelimelerimi çalmıştı. Ancak yataktaki üçüncü gününden sonra Grace beni oturma odasına çekti ve televizyon izlemeye ve Real Housewives'ın bölüm bölüm yorumlarına katılmaya zorladı. Ondan sonra işler biraz daha iyiye gitti ve

kasvetimi kontrol altına aldım. Ama hâlâ oradaydı, pusuya yatmış, beni ele geçirmek için kendi başıma kalmamı bekliyordu.

"Evet, bu etek YSL gri ipek tişörtle harika görünüyor."

"Birkaç eşyayı toplayıp metroda bavulumu sürüklerken Gucci giyemem." Kırımı nasıl ödeyeceğimden emin değildim ama bir şey dairemi kiraya vermemi engellemişti. Manhattan'da yaşamak ve King & Associates'te çalışmak için uzun süre beklemiştim, henüz her şeyi bırakmaya hazır değildim. İsteksizce eteği dolaba geri koydum.

Grace dolabının kapısında belirdi ve kapının çerçevesine yaslandı. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Başımı çevirip ona baktım. Grace cümleye bu önsözle başladığında, devamının duymak istediğim bir şey olmadığını biliyordum.

Giysi raflarına geri döndüm. "Bilmiyorum, bundan sonra ne söyleyeceğinize bağlı," diye cevap verdim.

"Şey, Manhattan'dayken belki babanı aramak istersin diye düşünüyordum."

Kafam tamamen karışmış bir halde dönüp ona baktım. "Peki bunu neden yapmak isteyeyim?"

"Bazı cevaplar almak için. Söyleyeceklerini dinlemek için."

"Neden ona zamanımı ya da enerjimi vereyim ki?" Grace'in ailesiyle ve onların parasıyla olan ilişkisini yeniden gözden geçiriyor gibi görünmesi benim de bunu yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Dürüstçe mi?" diye sordu. "Çünkü bence zamanının ve enerjinin çok büyük bir kısmını ona harcıyorsun. Yaptığın her şey babana bir tepki gibi görünüyor."

İncelemekte olduğum tişört yığınının başımı kaldırdım. "Bunu nasıl söylersin? Üniversiteden beri ondan hiçbir şey almadım."

"King & Associates'a girmenin, şehirde baban için çalışmayan tek yerde çalışmanın onunla bir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun? Sözde sevdiğin bir işi onun yüzünden bıraktın."

"Bu onunla ilgili değildi, Max'le ilgiliydi," diye cevap verdim. "Her şeyi yanlış anlıyorsun."

Kapının çerçevesini itti ve önümde durarak ellerini omuzlarıma koydu. "Max'in JD Stanley ile ilgili aldığı bir iş kararıyla ilgiliydi - babanın işi. Ondan uzak durmak istemene rağmen, hayatının her yerinde o var ve seni şu ya da bu yola itiyor,

İster ondan kaçmak için olsun, ister ona hatalarını göstermek için." Ellerini serbest bıraktı ve parmaklarını araladı. "Bundan yorulmadın mı?"

Şaşırmıştım. Böyle mi düşünüyordu? Dizlerimin üzerine çöktüm, bağdaş kurdum. "Babamla ilgili çarpık bir saplantım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Grace beni yere kadar takip etti. "Bak, sen Kathy Bates Misery takıntılı değilsin ama evet, bence onun hayatının, enerjisinin çok büyük bir kısmını tüketmesine izin veriyorsun..." Grace durakladı. "Mutluluğunu."

Ona baktım. Gözlerinde şüphe görmek istedim ama yoktu. Beni sevdiğini ve benim için en iyisini istediğini biliyordum. "Ama beni ve annemi terk etti. Tristate bölgesindeki her kadını sikti. Ve tüm oğulları çalıştı-"

"Bak, hatalı olduğunu söylemiyorum. Diyorum ki, bir tür kapanış yap ki bu işin peşini bırakabilesin. Hayatını yönetmesine izin verme. Sen bir yetişkinsin."

"Öylece bırakayım mı?" O her zaman benim babam olacaktı ve her zaman bir pislik olarak kalacaktı. Bunun değişeceğini sanmıyordum.

"Açıkçası bu o kadar kolay değil -bir Disney müzikalinde değiliz- ama belki onunla bir konuşma yaparsın. Ona ne hissettiğini söyle. Kaybedecek bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Bu senin hayatını mahvediyor."

Homurdandım. "Bu biraz dramatik, değil mi?"

Omuz silkti. "Belki yanlış anlıyorum ama benimle dolabımın zemininden konuşuyorsun." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Babanın seni mahvetmeye çalıştığına inanıyorsun. Sen de ona izin veriyorsun."

Yere uzandım, düşünmeye ihtiyacım vardı. Babamın hayatımı yönetmesine izin mi veriyordum? Onun parasını almayarak tam tersini yaptığımı sanıyordum. O olmadan da kariyerimde başarılı olmuştum. İstifa etmişim çünkü Max işi benim önüme koymuştu. Sorun babam değildi. . . Ama JD Stanley'nin işinden bahsediyorduk.

"Babanın bir pislik olmadığını söylemiyorum. Yakın zamanda yılın babası ödülünü kazanacak değil. Ve sen küçükken seni tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattığını anlıyorum." Beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Ve ben size pastoral bir ilişki yaşamak zorunda olduğunuzu söylemiyorum. Sadece durumun gerçekliğini kabul et ve kendi hayatına devam et. Bence onunla konuşmak yardımcı olabilir."

Haklıydı. New York'a taşındığımdan beri babamla ilgili düşüncelerim kıyıya doğru ilerleyen dalgalar gibi birikmişti. Görünüşe göre sahile vurmuşlardı.

King & Associates'e olan takıntım gerçekten de Max King ile ilgiliydi. Bunun babamla ya da Max'in JD Stanley ile çalışmamasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ama bir yanımda her zaman işletme okuluna gitmenin ona beni tanıma fırsatını kaçırdığını ve benim de üvey kardeşlerim kadar iyi olduğumu kanıtlamakla ilgili olduğunu biliyordu. Ve Grace haklıydı, istifa etmemin nedenlerinden biri de babamın beni istememesiydi - bu kez başka biri tarafından bastırılmasıyla oluşan çürükler.

Babama karşı duyduğum hayal kırıklığı hiçbir yere gitmiyordu. Kötü bir koku gibi etrafımda dolaşıyor, üzerimdeki etkisini fark edemeyeceğim kadar ince bir şekilde beni etkiliyordu. Grace haklıydı; şu an ve burada benim üzerimde çok fazla gücü vardı. Grace, "Sorunun kökeniyle ilgilenmek zorundasınız," dedi.

"Büyükanne"

Her zaman, 'Yabani otların kafasını koparırsan, geri gelirler' derdi. Şimdiye kadar hiç yanılmadı."

Belki de ona olan öfkemi kusarsam zehiri dışarı atmış gibi olurum ve özgür olurum. Onunla yüzleşerek, ona nasıl hissettiğimi, bana nasıl hissettirdiğini söyleyerek kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Ayağa fırladım ve giysi raflarını taradım. "YSL yeleği hangisi?"

Param ve işim olmamasına ve taksi ücretinin küçük bir araba parasına yaklaşmasına rağmen Grace'in önerisine uyup Manhattan'a giden bir taksiye bindim. Babamın Yukarı Doğu Yakası'ndaki evinin yanındaki kaldırıma çıktım, sıcak neredeyse dayanılmazdı.

Babamın evde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Olsa bile, misafiri olabilir ya da meşgul olabilirdi. Muhtemelen önce aramalıydım, ama bana hayır diyeceği fikrine dayanamadım ve başka bir zaman önerirse korkup kaçacağımdan emindim.

Merdivenlerden çıktım ve zili çaldım. Hemen kapının arkasında ayak sesleri duyuldu.

"Alo?" Babamın hizmetçisi gözlerini kısarak bana baktı. "Merhaba Miriam, babam evde mi?"

"Harper? Tanrım, evladım, seni yıllardır görmedim." Beni koridora doğru sürükledi. "Çok zayıf görünüyorsun. Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi? Yaptığım çorba birkaç saate hazır olmaz ama dün bir tavuk kızartmıştım. Sana bir sandviç yapabilirim."

"Teşekkür ederim, ama ben iyiyim." Bu sıcaklığı, bu karşılamayı, bana ailemden biriymişim gibi davranılmasını beklemiyordum. "Seni böyle iyi görmek çok güzel."

"Yaşlıyım canım, öyle görünüyorum ama öyleyim." Beni de yanına çağırarak koridorda ilerlemeye başladı. "Üst kattaki çalışma odasını arayayım."

Babamın gelişime verdiği tepkiyi duyamadım ama konuşma kısıydı ve beni görmek için herhangi bir yalvarmayı içeriyor gibi görünmüyordu.

"Yukarı çıkabilirsin, tatlım. İkinci katta, sağdaki ilk kapı." Gülümsedim ve derin bir nefes aldım. Bunu gerçekten yapıyordum.

Merdivenleri tırmanırken tepeye doğru baktım. Babam orada durmuş, aşağıya bakıyordu.

"Harper. Seni görmek ne güzel."

Sanki burada olmam tamamen saçma değilmiş gibi davrandı. Bu eve hayatım boyunca üç, belki de dört kez gelmişim ve son beş yılda bir kez bile gelmemiştim. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler," diye cevap verdim. Bu karşılamayı nasıl karşılayacağımı tam olarak bilmiyordum.

"Elbette. Çok memnun oldum." Merdivenlerin başına geldiğimde beni kollarımın üstünden kavradı ve yanağımdan öptü. "Miriam sana yiyecek ya da içecek bir şeyler ikram etti mi?"

Kendime rağmen kıkırdadım. "İsteseydim bütün bir rosto yemeği olurdu sanırım."

"Güzel, güzel. İçeri gel."

Ofisine girdik, bana okyanusu hatırlatan soluk maviler ve beyazlar içinde bir odaydı. Buraya en son geldiğimden beri baştan aşağı yenilenmişti. Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. O da oturdu, sonra tekrar ayağa kalktı. "Üzgünüm, böyle bir masanın karşısında olmamalıyız. Aşağıya inebiliriz. Ya da bahçeye çıkabiliriz. Hiç düşünmemiştim."

Gergindi. Ben değildim. Onu nadiren sinirli görürdüm; her zaman her şey planladığı gibi gidiyormuş gibi davranırdı.

"Ben iyiyim," dedim başımı sallayarak. "Burası iyi."

Tekrar yerine oturdu. "Eğer eminsen. Miriam seni buraya gönderdi çünkü geçen yaz tenis oynarken dizimi sakatladığımdan beri merdivenlerle aram pek iyi değil."

Babamın daha önce hiç bu kadar açık olduğunu, benimle bu kadar kişisel bir şey paylaştığını hatırlamıyordum. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet, evet, ama yaşılanıyorum ve vücudum eskisi gibi kendini toparlayamıyor." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Her neyse, seninle tanışmak çok güzel."

görüşürüz." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Öğle yemeğinde umduğum kadar konuşma fırsatımız olmadı. Sen nasılsın? New York'ta olmak hoşuna gidiyor mu?"

Kendimi tiyatroya gitmiş ve ara verildiğinde yerime döndüğümde bambaşka bir oyun izliyormuşum gibi hissediyordum. Babam benimle sanki hayatında yokmuşum gibi değil de yaz boyunca uzakta kalmışım gibi konuşuyordu.

"Her şey yolunda." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Sanırım neden burada olduğumu merak ediyorsun-"

"King & Associates toplantımızı iptal ettiği için sizi suçlamıyorum, eğer düşündüğünüz buysa. Yerine başkasının atanmasını asla istememeliydim. Sadece bunun daha kolay olacağını düşündüm..."

"Ne?" Daha kolay mı? Belki onun için daha kolay. "Ama iyi biten her şey iyidir. Sen buradasın."

Konuşma planladığım gibi gitmiyordu. Ona sorular soracağımı, yarı gerçekler ve yalanlarla cevap vereceğini ve ben de ona bunun hesabını soracağımı sanıyordum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Seni takip etmiyorum. King & Associates sizinle olan toplantısını iptal mi etti?"

"Evet, ki sorun değil. Şirket içinde mükemmel kaynaklarımız var."

Max bunu neden yapsın ki? JD Stanley onu şu anda olduğundan çok daha zengin yapabilirdi.

"Dün." Kaşları birbirine çarptı. "Bilmiyor muydun?"

Max'in sahayı iptal ettiği düşüncesi midemde bir suçluluk girdabı yarattı. İstedğim bu değil miydi? Başımı iki yana salladım. Şu ana odaklanmam gerekiyordu, Max'le ilgili düşüncelerle dikkatim dağılmamalıydı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Babam biraz rahatsız görünüyordu ama başını salladı.

"Neden bana JD Stanley'de bir iş teklif etmediniz?"

İşte. Çıktı. Bir cevap alamasam da, sonunda soruyu sorduğum için rahatlamış **h i s s e d i y o r d u m .**

Babamın ağzı açıldı ama konuşmadı. İç çekti ve başı sandalyeye düştü. Birkaç garip saniye boyunca sessizlik içinde oturduk ve sonunda, "Bak, çok iyi bir baba olmadığımı biliyorum," dedi.

Bu sözleri duymayı hiç beklemiyordum. Karnım zonkladı ve içgüdüsel olarak bir çöp tenekesi bulmak için etrafa bakındım, kusacak bir şey arıyordum. Bir kapı açmıştım ve artık onu kapatmanın imkânı yoktu; bu durumun kontrolünü kaybetmişim ve kendimi bir tavşan deliğinden aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissediyordum.

"Çocuklarım küçükken onlarla hiç iyi geçinemedim. Hiçbirinizin annesiyle pek bir ilişkim olmadı ve ne zaman birinizle vakit geçirsem kendimi sahtekâr gibi hissettim. Bir duruma para atıp günümü gün etmek daha kolaydı."

"Sahtekâr mı?" diye sordum. Bu aslında basitçe kendini rahatsız hissettiğini ve bu yüzden kolay yolu seçtiğini söylemek değil miydi?

Bir kaşını kaldırdı. "Kimse beni bir aile babası olarak tanımlayamaz ve annen de iyi bir insandı."

"Biliyorum." Annem hakkında konuşmasını istemiyordum. "Elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Senin ortaya çıkış şekline bakılırsa bu oldukça iyiydi. Sen güzel, zeki, başarılı bir kadınsın. Ve ben hiçbir övgü alamam."

Bu konuda ikimiz de hemfikirdik ama bunu duymak rahatsız ediciydi. Bir tartışma bekliyordum, yaptıklarını haklı çıkarmasını bekliyordum. Bunun yerine bir mea culpa alıyordum. Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Bana sadece duymak istediğim şeyi mi söylüyordu?

"Boktan bir mazeret ama sanırım durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapabileceğimi düşünmedim. Nasıl katkıda bulunacağımı bilmemin en iyi yolu paraydı."

Güvensizliğime, acıma, güven eksikliğime de katkıda bulunduğunu biliyor muydu? Ne aldığından ziyade ne verdiği odaklanmıştı.

"Ve ben gençtim ve günde yirmi saat çalışıyordum ve ..." Gözleri kocaman oldu. "Bilirsin işte. Kadınlardan hoşlanıyordum. Sanırım o zamanlar aile babasını oynamaya çalışırken kendimi ikiyüzlü gibi hissediyordum."

"Sanırım ilk kez bir kızı hamile bıraktığında bu mantıklı olurdu." Annem onun hamile bıraktığı ilk kadındı ama dersini almış olmalıydı.

Başını salladı. "Haklısın. Hayatımda sadece hatalar yapmadım, onları tekrarladım. Ama diğer çocuklarıma durumları hakkında hesap vermek zorundayım. Sana karşı böyle davranmamın nedenlerini açıklıyorum."

"Soruma cevap vermediniz."

İç çekti. "Beni bu kadar açıkça hor görürken neden sana iş teklif edeyim ki? Kardeşlerinle durum farklıydı, kendimi affettirmeme izin verdiler."

Güldüm. "Doğru. Yani bu benim hatam." Tipikti. Suçu onun üzerine atmasını bekliyordum, bu yüzden şaşırmamalıyım.

"Seni suçlamıyorum ama bir şekilde kardeşlerinle bir ilişki kurdum."

Kıskançlık içimi kemirdi. Neden bir babaları olmuştu ki?

"Bizim de aynı şeyi yapacağımızı umuyordum ama sen üniversitedeyken tüm iletişimi kestin."

"Ve siz de bir vakıf kurarak bu duruma para mı attınız?" diye sordum.

"Sanırım. En azından geri kalanında maddi olarak iyi olursun diye düşündüm."

o zaman bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda

kalmazdım." "Yani kız olduğum için değil miydi?

Kadın olduğum için."

"Ne?" Kıkırdadı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Tabii ki hayır. Bir ilişki istemediğini açıkça belirttin ve tamamen dürüst olmam gerekirse, seninle nasıl başarısız olduğumu sürekli hatırlatmak istemedim. Çocuğunuzun sizden nefret ettiğini, sizi bir tür canavar olarak gördüğünü bilmek zor. Bunun bazı açılardan haklı olduğunu bilmek daha da zor."

Konuşamadım. İş teklifinin gelmemesinin kızgınlığımı körüklemesine izin mi vermiştim? Yoksa bu duygular başından beri var mıydı? "Bu yüzden mi Max'e beni takımdan çıkarmasını söyledin?"

Derin bir nefes aldı. "Kısmen. Ama aynı zamanda kızım da işin içindeyken büyük miktarda para karşılığında bir şirketle anlaşamayacağım için." Elini kaldırarak sözünü bitirmediğini gösterdi. "Oğullarımı çalıştırdığımı biliyorum ama onları ben yönetmiyorum ve maaşları King & Associates ile harcayacağım paradan çok daha az." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yemekte bir şeylerden bahsetmeliydim ya da daha sonra seni aramalıydim. Aramızda medeni bir ilişki vardı ve bunu mahvetmek istemedim."

Güldü ve başını ellerinin arasına aldı. "Sanki konu sen olunca tüm muhakeme yeteneğimi kaybediyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım her şeyi yanlış anlıyorum."

Söylediği her şey **m a n t ı k l ı y d ı** ama rahatlamış ya da mutlu hissetmek yerine aldatılmış hissettim. Sanki biri ondan nefret etme gerekçemi çalmıştı. Her şeyi berbat etmişti, yanlış yapmıştı. Ama bunu açıklama şekli, eylemleri artık kötü niyetli görünmüyordu. Ya şimdiye kadar karşılaştığım en iyi yalancıydı ya da sadece kusurlu bir insandı. Belki de her ikisinden de biraz vardı. Sanki yıllardır kronik bir acı çekiyormuşum da şimdi yok olmuş, onsuz kim olduğumu unutmuşum gibiydi. Nefretim öyle bir parçam haline gelmişti ki, onsuz ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Yine de Grace haklıydı; onunla konuşunca kendimi daha hafiflemiş hissettim.

"Seni asla incitmek istemedim ama bundan nasıl kaçınacağımı bilemedim," dedi. dedi.

Gözlerimi kısarak, oluşmakta olan yaşlardan kurtulmaya çalıştım. Beni incitmişti. Tekrar tekrar. Ama bunun kasıtlı olmadığını söylerken yalan söylediğini düşünmüyordum. Başımı salladım. "Sana inanıyorum."

Burnunun kenarını sıktı. "Sana söyleyemem-" Durakladı ve sadece başını salladı. "Daha iyisini yapmak için bir şans istiyorum, eğer ilgileneceğin bir şeyse? Belki birlikte biraz zaman geçirebilir, akşam yemeği falan yiyebiliriz."

Hatasını telafi etmek için bir şans istiyordu. Onunla yıllardır konuşmadığım şu anda bile. Beni suçlamadı, herhangi bir kızgınlık ifade etmedi.

-Sadece üzgün ve pişmandı ve bu benim ona olan öfkemi nötralize etti.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. "Bunu sindirmek için bir şansa ihtiyacım var."

Ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve bakışları yerde gezinerek masasının etrafından bana doğru yürüdü. "Anlıyorum." Onu başından savdığımı sanıyordu, oysa o beni reddedemeden ben onu reddetmek için yıllarca mücadele ediyordum.

"Belki bir dahaki sefere bir içki ve sandviç için kalabilirim." Sözcüklerim kuru boğazımdan dışarı fırladı ama onları söylemeye kararlıyım. Söyleyemiyordum ama üzgündüm. Çocukken sahip olduğum duygulara tutunmuş ve onlara yetişkinlere özgü bir önem ve gerekçe vermişim. Ve bu duygular öylece yok olmamış olsa da, ne kadar anlamsız ve yararsız olduklarını görmüştüm. Onu bir canavar olarak gördüğümü söylediğinde haklıydı. Artık canavar korkusunun gerçeklik kadar hayal gücüyle de ilgili olduğunu bilecek yaşıyordum.

Başını kaldırdı. "Bunu çok isterim. Sen sadece ne zaman olacağına karar ver." Arkamı döndüm ve ofisinden çıktık.

"Belki gelecek hafta sonu," dedim.

"Bunu çok isterim," dedi, sesi sonlara doğru çatlıyordu.

Merdivenlerin başına geldiğimizde ona döndüm ve gülümsedim. "Dizini kurtar, Cumartesi günü görüşürüz."

"OH, EVET VE SON BİR ŞEY DAHA," dedim Grace'e babamla yaptığım konuşmanın özetini verirken. İyi bir arkadaş olduğu için, kapıdan içeri girmemden doksan saniye sonra bana bir kadeh şarap uzatmıştı. "Max'in randevusunu iptal ettiğini söyledi."

Max bunu benim için mi yapmıştı? Başka olası sebepleri düşünmeye çalıştım. JD Stanley'i bir müşteri olarak ne kadar çok istediğini biliyordum.

"Vay canına." Grace'in kaşları perçemlerinin arasında kayboldu. "Yani artık Max'le barışabilirsin."

Neredeyse şarabımın içinde boğuluyordum. "Sen neden bahsediyorsun? Max tarih oldu," dedim kendime geldiğimde. "Hayatıma devam etmem gerek." Gerçek şu ki, Max aklımdan hiç çıkmıyordu. Sürekli kiminle birlikte olduğunu, ne üzerinde çalıştığını merak ediyordum. Kendimi sürekli sirkeye b u l a n m ı ş açık bir yara gibi hissediyordum. Belli etmemek için elimden geleni yaptım. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıımıyorduk ve bunu bu kadar zor karşıladığımı için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Grace iç çekti. "Seni uzun zamandır tanıyorum Harper. Beni kandıramazsın." "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Max geçmişte kalsaydı, dairenden taşınmazdın." "Ondan kaçıyorum çünkü her şey bitti." Max'e dönmememin nedenlerinden biri de Çünkü Max'in beni aramadığını ya da mesaj atmadığını görmek istemiyordum.

"Hayır, ondan kaçırıyorsun çünkü öyle olmasını istemiyorsun. Birincisi, sen Seni bir iş anlaşmasına tercih etmediği için işini bıraktın," dedi parmağını kaldırarak. "Ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün neredeyse katatonik bir haldeydin ve şimdi hareket ediyor olsan da, boş vitesin hala mutsuzluğa ayarlı." İkinci bir parmağını kaldırdı. "Telefonunu açmıyorsun çünkü onun mesajlarından kaçırıyorsun." Üçüncü bir parmağını kaldırdı. "D e m e k istediğim, o gezegendeki en yakışıklı adamın daha yakışıklı versiyonu ve sen ona aşıksın."

"Ona aşık olmak mı?" Homurdandım. "Saçmalama." Aşk böyle bir şey değildi. Bu incinme, ihanet ve öfkeydi. Öyle değil miydi?

"Ve JD Stanley sahasından çekilmesi, işte bu-" "Bu ne? Bunu en başta yapmalıydı."

"Delirdin mi sen? Max haklıydı; müşteri kendi takımını seçer. Eğer ikiniz sadece sevişiyor olsaydınız, size sineye çekmenizi söylerdi. Belli ki seni önemsiyor."

Ondan çok şey mi beklemiştim? Ona karşı çok güçlü duygular besliyordum; sadece onun da aynı duyguları hissetmesini istiyordum.

Grace, "Onun başarısız olmasını, baban olduğunu düşündüğün kişi gibi yaşamasını bekliyorsun," dedi.

Max King'in bir pislik olduğunu düşünerek yola çıkmıştım ama yüzeyin hemen altında çok farklı, sevecen, cömert ve özel b i r i olduğunu keşfetmiştim. Kalbim sanki uykudan sonra geriniyormuş gibi sıkıştı.

Onu özlemiştim.

"O benim babam değil." Ama başarısız olmasını beklemiş miydim? Hatta aradım Onu mu?

"O zaman telefonunu aç. Aslında, hayır, ben yaparım." Grace telefona doğru Mutfakta. Telefonumu buzdolabının üstünde bırakmıştım. Gece odamda olursa, açmak isteyeceğimi biliyordum.

Grace ben söylemeden açmaya cesaret edemezdi, değil mi?

Tabii ki yapardı ve benim de tartışacak enerjim yoktu. Onu özlemekten bıkmıştım. Max'in kollarının beni sarmasını, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bilge sözlerini, kendimi daha iyi hissetmem için bana sarılmaktan başka bir şey yapmasına gerek olmamasını özlüyordum. Midem çalkalandı.

Bipleyen telefonumu bana doğru fırlattı. "Ondan yüzlerce mesaj ve sesli mesaj alacağını garanti ederim. Kalbinin etrafındaki o görünmez güç alanını çok az erkek aşabilir, güzel dostum. Bunu hafife alma. Çok geç olmadan doğru olanı yapın."

ON ALTI

Maksimum

Scarlett ağzına bir zeytin atarken, "Yo kapalı görünüyorsun," dedi. Amanda ve Violet oturma odasında takılırken, onun da akşam yemeğini hazırlamama yardım etmesi gerekiyordu. Scarlett onun yerine kahvaltı barında oturmuş, bir yandan içiyor, bir yandan da yemek yapmamı izliyordu. "Neyin var senin?"

"Her zaman keyifsiz olduğumu düşünüyorsun," diye cevap verdim, ama haklıydı. Harper on gün önce King & Associates'den ayrıldığından beri iyi uyuyamamıştım. Ortadan kaybolmuştu. Kapıcımız onu görmemişti; telefonuna cevap vermiyordu. Bir çukura düşmüş ya da beni görmezden geliyor olabilirdi.

"Doğru, ama bu farklı. Kız kardeşine her şeyi anlat. İş mi bu?" Nefes nefese kaldı. "Kumar bağımlısı mı oldun? Bütün paranı mı kaybettin? Korkunç bir penis hastalığının olduğunu mu öğrendin?"

İçimi çektim. "Kes şunu. Sadece ofiste meşgulüm." Scarlett'e aldırmadan domatesleri dilimlemeye başladım. Hissettiklerimi saklamakta genellikle çok iyiydim. Harper için duyduğum endişe belli olmaya mı başlamıştı?

"Bu saçmalık. İş dışındaki meşguliyetleri bilirim."

Başımı kaldırıp baktım. "Önemli bir şey değil. İş yerinden bir kız kayboldu ve ben sadece biraz endişeliyim. Hepsi bu."

"Ne demek kayboldu? Kaçırılmak gibi mi?"

Gözlerimi devirdim. "Her zaman mümkün olan en dramatik senaryoyu varsayıyorsun, değil mi?"

Taburesinden kaydı ve buzdolabından şarap aldı. "Eğer gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, hüzünlü ve somurtkan biriyse n, gerçekten kötü bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Ben kasvetli ve hüzünlü değilim," diye terslendim. "Harper istifa etti ve ona ulaşamıyorum."

"Harper mı?" diye sordu.

Ses tonundan ve yüzündeki gülümsemeden az önce Truva'nın kapılarını açtığımı anlayabiliyordum. Lanet olsun. Çenemi kapalı tutmalıydım.

"Ne var ne yok?" Violet bardağını tezgâha koyarken sordu. "Yakında yemek yiyecek miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Harper istifa etti ve Max ona ulaşamıyor," dedi Scarlett, Violet'e bir anlam ifade etmeye çalışarak sözlerini yavaşlatarak. Eğer bunu yapmazsa aptalın tekiydi.

Ne yaptığını bildiğimi sanıyordu.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Tekrar doldurmamı ister misin?"

Violet'e sordum. "Her zaman. Nereye gittiğini sanıyorsun?" Violet sordu.

Onun gerçekçi ses tonu bir şalteri indirdi. Bütün bunları saklamaktan bıkmıştım. içinde.

Bıçağı doğrama tahtasının üzerine bıraktım. "Hiçbir fikrim yok." İttim ellerimin topuklarını gözlerimin üzerine koyuyorum. "Onu milyonlarca kez aradım ama cevap vermiyor. Tek umudum kızgın olması ve bilirsin, acı çekmiyor olması." Yaptığım herhangi bir şey yüzünden acı çektiğini düşünmek bile bana zor geliyordu. Daha da kötüsü, bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamıyordum. Bu güç kaybı alışık olduğum ya da rahat olduğum bir şey değildi. Amanda'dan beri, her şeye bir çözümü olan adam olmak için çok çalışmıştım. İşime bu kadar odaklanmamın bir nedeni de buydu; paranın pek çok sorunu çözdüğünü biliyordum.

Kız kardeşlerim arasında geçen bakışmayı görmezden geldim. Umursamayacak kadar sinirliydim. Harper'ın hiçbir arkadaşıyla tanışmamıştım, takıldığı yerleri bilmiyordum. Birlikte mükemmel bir balonun içinde yaşıyorduk ve ben bundan memnundum. Ya da öyleydi. Şimdi keşke onu daha iyi tanısaydım diyorum. Kısmen nerede olduğunu bilebileceğim için, kısmen de şimdi öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ettiğim için. Ve her şeyi berbat ettiğim ve kaçırdığım için kendimden nefret ediyordum.

"Ne yaptın sen?" Scarlett sordu.

"Her şeyi berbat ettim. Yaptığım şey buydu. Onu büyük bir sahadan attım ve o da işi bıraktı." JD Stanley ile olan her şeyi ve Charles Jayne'in Harper'ın babası olduğunu anlattım. Nefes almak için zar zor durakladım; içimi dökmek iyi gelmişti. Ona ekipten ayrıldığını söylerken Harper'ın duygularını nasıl da hesaba katmamıştım. Müşteriler ne zaman ekip değişikliği talebinde bulunsa, haberi alan kişinin duygularıyla ilgilenmek zorunda kalmazdım. Bu sadece işti. Ama Charles Jayne'in Harper'ı işten çıkarma kararı kişiseldi. Ve bunu fark etmeliydim. Ültimatomunu bu kadar kolay kabul etmiş olmam kendimi huzursuz, biraz da kirli hissetmeme neden oldu. Kızıyla ilgili böylesine soğuk kararlar veren bir adamla iş yapmak istemediğimden emindim. Benim için Amanda işimden, gururumdan önce gelirdi. Her şeyden önce gelirdi. Onu asla ilk sıraya koymazdım. Charles Jayne güvenilecek bir adam değildi.

Scarlett, "Hikâyenin önemli bir bölümünü atladığınızı hissediyorum," dedi. "Emin değilim, ama bir çalışanı ekipten atmanız ve onun işi bırakması

normalde seni bu kadar kızdırmazdı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kız kardeşlerimle kadınları hiç tartışmamıştım. Kalp kırıklığı hakkında hiç konuşmamış ya da bir kız arkadaşımınla kavga etmemiştim - çünkü bunların hiçbirini yaşamamıştım. Violet'in tezgahın üzerine bıraktığı Pinot Noir şişesini aldım ve kadehi olabildiğince doldurmak için sabırsızlanarak şarabımı doldurdum.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Violet sordu. Başımı salladım.

Scarlett neredeyse kendi kendine, "Nihayet,"

dedi. "Peki bu karşılık buldu mu?" Violet sordu.

Derin bir nefes aldım. Öyle miydi? Aramızdaki ilişkinin iyi olduğunu sanıyordum. "Nasıl anlayabilirdim ki?"

Violet'in gülümsemesi sanki hayatı boyunca bu konuşmayı beklemiş gibi yüzünü aydınlattı. "Peki, seninle göz teması kuruyor mu? O-"

"Tanrım, Violet, kardeşimizi hiç tanıyor musun? Adam keşiş değil; kadınların onu ne zaman istediğini biliyor. Kadının duyguları olup olmadığını nasıl anladığını soruyor. Haksız mıyım?" Scarlett sordu.

Başımı salladım. "Evet." Bu dayanılmaz bir şeydi. Scarlett'in konuşmaya benden daha fazla hakim olduğu bir durumda nadiren bulunurdum.

"Yani birlikte mi yatıyordunuz?" Violet sordu.

Scarlett elini tezgaha vurdu. "Ayak uydurmaya çalış."

"Ne?" Violet çığlık attı. "Kimse bana onunla yattığını söylemedi.

Sen biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum."

"Şüphelenmiyordun," dedim. "Şimdi öyle diyorsun ama hiçbir şey bilmiyordun."

"Onunla asansörde karşılaştığım zaman aranızda bir şeyler olduğunu anlamıştım." Scarlett omuz silkti. "Böyle şeyler için altıncı hissim vardır. Her neyse, kardeşimizin birine karşı bir şeyler hissettiği gerçeğine geri dönelim. Yani, bu daha önce hiç olmamıştı. Odaklanmamız gerek. Seks ne zamandır devam ediyor?"

Artık bu konuda konuşmak istemediğimi söylemenin bir anlamı yoktu - o gemi çoktan kalkmıştı. Ve her neyse, bu konuda konuşmak istiyordum. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Harper'a nasıl hissettiğimi, onu geri istediğimi söylemek için bir şans istiyordum.

"Sıradan bir şeydi; dışarı çıkmadık." Sadece seks olduğunu mu düşünüyordu? "Onu bir randevuya falan götürmeliydim. Onunla konuşmayı planlıyordum.

Amanda'nın dansı için geldiğinde ne istediği hakkında." "Ne yani, bir dizi seks görüşmesi miydi?" Violet sordu.

Öyle mi olmuştu? Benim için değil, ama bakıyorum da belki de onun için her şey bundan ibaretti. "Aslında hiç flört etmedim," diye itiraf ettim. "Aynı binada oturuyoruz ve ben çoğu zaman buradayım..." Dışarıdan bakıldığında uygun bir seks gibi görünüyordu. Ama benim için King & Associates'te çalışmaya başladığından beri dikkatimi başka hiçbir kadının çekemediği kadar çekmişti.

"Birlikte bir şeyler yaptınız mı? Yemek yaptınız mı? Seks yapmadan takıldınız mı?" Violet sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Dışarıdan yemek aldık, bu sayılır mı?"

Görünüşe göre sayılmazdı, eğer kız kardeşlerimin yüzlerinde bir şey varsa.

"Akşamı birlikte geçirirdik. Konuşuruz." Banyo yapardık, gerçi bunu kız kardeşlerime itiraf etmiyordum. Onun dünyaya bakış açısını dinlemeyi seviyordum. Biraz idealistlikle karışık cesur biriydi. Mükemmel bir kombinasyondur.

"Bu çok iyi. Ve daha ilk günlerdi, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım ama aramızdaki ilişki çok iyi hissettirmişti. Birlikteyken sanki bir sonraki bölüme geçmek için acele etmek istemiyordum çünkü içinde bulunduğumuz boşluk çok iyiydi ve son damlasına kadar sıkılmak istiyordum.

"Ve sen onu takımdan atıp babasına gönderdiğin için mi bıraktı?" Violet sordu.

"Evet. Babası aradı ve iş ile özel hayatı birbirinden ayrı tutmak istediği için onu bu işe dahil etmek istemediğini söyledi."

"Ve sen de böyle çalışmayı sevdiğin için bunun iyi olduğunu mu düşündün?" Scarlett sordu.

"Evet. Onu kızına öncelik vermeyen bir babadan ziyade, basit bir takım değişikliği isteyen potansiyel bir müşteri olarak gördüm."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Violet, "bu geri dönemeyeceğin bir şey gibi görünmüyor."

"Sahadan çekildim," dedim.

"Öyle mi yaptın?" Scarlett sordu. "Vay canına. O biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, onun ne kadar üzgün olduğunu gördükten ve adamın onu hiç umursamadığını anladıktan sonra yaptım. Eğer kızına bunu yapmaya hazırsa, bir iş ortağına ne yapabilirdi ki?" İşe yaklaşımlarını beğenmediğim için bir müşteriyi ilk kez geri çevirmiyordum. Keşke ona yanlış bir karar verdiğimi anladığımı açıklayabilseydim. "Şimdi gitti, ortadan kayboldu."

"Bu kızı gerçekten seviyor olmalısın." Scarlett sırtıttı. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Dramatize etmeyi bırak. Onu sevdiğimi söylemiyorum, ben ..." Kaybolmuştum. Haritası olmayan yeni bir bölgedeydim. "Ama benimle konuşmazsa, telefona ya da kapıya cevap vermezse ne yaparım?"

Scarlett başını yana eğdi. "Amanda!" diye bağırdı. "Ona hiçbir şey söyleme," diye fısıldadım.

"Sadece bana güven," dedi.

Amanda içeri girdi, bakışları telefonuna sabitlenmişti. Düzenli olarak nasıl kemiklerini kırmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nereye gittiğine hiç bakmazdı. "Yürürken telefonunu yere bırak. Snapchat'e takılıp kaldığın için bir gün otobüsün önüne atlayacaksın."

Amanda gözlerini devirdi ama telefonunu kot pantolonunun cebine soktu. "Yemek hazır mı? Acıktım."

"Yarınki dans için sabırsızlanıyor musun?" Scarlett sordu. Neyin peşinde olduğundan emin değildim, ama bir planı olduğu belliydi.

Amanda'nın gözleri parladı. "Evet, mükemmel olacak. Callum nihayet dün bana teklif etti. Ona bekarlığa veda partisi yapacağımı söyledim. Bir erkeğe ihtiyacım yok."

King kadınları koro halinde "aferin sana", "kesinlikle" ve "ç a k bir beşlik" dediler. Tek umudum bunun kızım için ömür boyu bekârlığın ilk adımı olmasıydı.

"Elbiseniz hazır mı?" Scarlett sordu.

Amanda bana bakan bar taburesine kaydı. "Evet, gördün değil mi? Harper'ın seçmeme yardım ettiğı elbiseyi."

"Harper babanın birlikte çalıştığı ve senin de takılmaktan hoşlandığın kız mı?" Violet sordu. Tanrım, takım oyunu oynuyorlardı.

Amanda başını salladı, gözleri benden iki teyzesine kaydı. "Onunla tanıştın, değil mi Scarlett? Çok havalı ve güzel. Öyle değil mi, baba?"

Harper'ın adının duyulması nabzımı hızlandırdı. Hüzünle gülümsedim. "Evet, çok güzel bir kız."

"Onunla sen de tanışacaksın, Violet. Dans için hazırlanmama yardım etmeye geliyorsun, değil mi?"

Kahretsin, Harper'ın gele me ye e ğ i ni kızıma nasıl söyleyebilirdim?

"Tabii ki. Hayatta kaçırmazdım." Kız kardeşlerime bir şey yaptırabilen tek kişi kızımıdı.

"Seninle Harper hakkında konuşmam gerek tatlım," dedim.

"Ne? Arabayı o kullanacağı için istasyondan bırakılmasına gerek yok." Ne? Harper'la nasıl gideceği hakkında hiç konuşmamıştım.

Connecticut.

"Hala hayatta olup olmayacağından emin değilim, fıstık. Ama teyzelerin yanında olacak. Ve sen hazırlanırken anneni Skype'a bağlayabiliriz."

Amanda bana baktı, dudakları büzülmüştü. "Sen neden bahsediyorsun? Harper tabii ki gelecek. Bu sabah dört gibi burada olacağını söyledi. Makyaj malzemelerini de getirecek."

Kalbim çarpmaya başladı. Onu doğru mu duymuştum? Amanda Harper'la mı konuşuyordu? Tezgâhı kavradım, söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum.

"Onunla konuştun mu?" Scarlett sordu.

"Tabii ki konuştum. O benim arkadaşım." Amanda üçümüze de baktı. "Sizin neyiniz var çocuklar? Hepiniz garip davranıyorsunuz."

Harper buraya geliyordu. Ona açıklama yapma, benim için önemli olduğunu söyleme şansım olacaktı. Önemliden de öte. Savunmalarımı duyana ve üzgün olduğumu anlayana kadar gitmesine izin vermeyecektim. Beni itmesine izin vermeyecektim. İstedığimi elde etmeye alışkındım ve Harper Jayne de bir istisna olmayacaktı.

Öğleden sonra saat üç buçuğu biraz geçe kız kardeşime, "Amanda'ya yardım etmeyi kabul etmesi benimle bir şey yapmak istediği anlamına gelmez," diye hatırlattım. "Sence de bu biraz fazla değil mi?" Yemek odasına, annemin otuz yaşına geldiğimde zorla aldırıldığı porselen ve cam eşyalarla donatılmış masaya baktım ve o noktada on yılı aşkın bir süredir baba olmama rağmen nihayet bir yetişkin olduğuma karar verdi.

Scarlett, "Hayır, çok fazla değil," dedi. "Hem zaten kaybedecek neyin var ki? En kötü ihtimalle o içeri girmeden önceki halinden daha kötü durumda değilsin."

İstedğim şeyin peşinden nasıl gideceğimi bildiğimi kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Bunu hayatım boyunca yaptım. Harper'ı geri kazanmak bir olasılık olmalıydı, değil mi?

Amanda, Scarlett ve benimle birlikte masaya otururken, "Büyükanne King'in bana gösterdiği gibi bütün gümüş takımları parlattım," dedi. Sırtımı sıvazladı. "Güzel görünüyor. Senin lazanyana karşı koyamayacak, baba. En iyisi bu."

Ona, Harper'ın beni dinleyip dinlemeyeceği konusunda hiçbir fikrim olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Kabul etmeliydim ki masa güzel görünüyordu ama bir şeyler eksikti. "Çiçekleri unuttuk," dedim.

Amanda bahçeden orta süsü olarak kullanabileceğimiz çiçekleri toplamama yardım etmişti. Vazo bulamadığım için doğaçlama olarak bir su bardağı kullandık. Amanda onları almak için ortadan kayboldu.

"Ne yani, siz Amanda'yı alacaksınız ve ben de dönüp Harper'a aç olup olmadığını mı soracağım?" Scarlett'e sordum.

"Tanrım, bir yerlerde taşaklarını mı kaybettin?" Scarlett sordu. "Ona birkaç dakika konuşabilir miyiz diye soruyorsun. Sonra özür dile ve bir aptal olduğunu kabul et. Bak bakalım nasıl tepki verecek-eğer tekrar özür dilemen gerekiyorsa, dilersin ve sonra ona nasıl hissettiğini anlattırın. Tanrım, dostum, milyonlarca dolarlık bir şirket yönetiyorsun; bu o kadar da zor değil."

Bu şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok daha zordu ama haklıydı; cesaretimi toplamam gerekiyordu. Harper'a nasıl hissettiğimi söyleyecektim. Ona işin araya girmesine izin vermememiz gerektiğini söyleyecektim.

Kolay olacaktı, değil mi?

"Onu giymiyorsun, değil mi?" Violet içeri girerken sordu. Scarlett, "İyi bir noktaya değindin," dedi. "Git en iyi kot pantolonunu ve mavi bir düğmeli. Sloganlı tişört sana yakışmıyor." "Hey, bu eski moda," dedim.

"Git üstünü değiştir," dedi Violet.

Duş almak için zamanım var mıydı? Saatime baktım ve midem bulandı. Burada olmasına sadece yirmi dakika vardı. Benim evimde. Onu becermeyi hayal ettiğim yerde. Harper buraya, evime, hayatıma getirmek istediğim tek kadındı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı fırladım. Söylemek istediklerimi gözden geçirmem gerekiyordu ve kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyordum.

Hayatımın en önemli atışıydı ve prova yapmamıştım.

YEDİ

Harper

"Bana ne yaptırdın?" I-95 otoyolundan çıkarken telefonumun hoparlörüne bağırdım. GPS bana altı dakika uzaklıkta olduğumu söylüyordu. Araba kullanmaktan nefret ederdim, özellikle de bilmediğim yollarda ve bu Connecticut'a ilk gelişimdi. "Bu berbat bir fikir."

"Harika bir fikir," dedi Grace. "Ve her neyse, ne olursa olsun, Amanda için doğru olanı yaptın."

Amanda'ya dans için hazırlanmasına yardım edeceğime söz vermiştim ve on dört yaşındaki bir kızı hayal kırıklığına uğratacak değildim. Bir yetişkin tarafından hayal kırıklığına uğratılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu hissi asla bilerek bir başkasına yaşatmayacaktım.

"Sonunda ne giydin?" Grace söyledi. "Lütfen bana etek giydiğini söyle. Erkekler etek sever."

"Şort giyiyorum."

"Düğmeleri iliklenmiş bluz ve rahat, sürtüklük sınırında bir şortla yaptığın o seksi kombinasyon mu?"

Bu onaydan gizliden gizliye memnun olarak sııttım. "Sürtük değiller. Sadece kısa." Tamam, biraz sürtük gibiydiler.

Amanda, Connecticut'a gitmek için Grace'in yeni arabasını ödünç almamın nedenlerinden sadece biriydi. Max'i görmek istiyordum. Onu gördüğümde kemiklerimdeki ağrının hafifleyip hafiflemeyeceğini anlamak için. Kalbimi sıkıştıran şeyin aşk mı yoksa pişmanlık mı olduğunu anlamak için.

Max'ten önceki erkekler hep başka bir şeye giden yolda bir duraktı. Her zaman çıkış yolunu görmüştüm, asla iki ayağımı birden içeri sokmamıştım. Max ile sürekli çıkış yolu aramıyordum. Onunla anı yaşamaktan, bir şeyler paylaşmaktan, konuşmaktan, sadece birlikte olmanın tadını çıkarmaktan mutluydum. Ona olan hislerim arkamdan gizlice yaklaşmış ve ancak Max çoktan gittiğinde *yuh* diye bağırmıştı.

"Tamam, ihtiyacın olmayacak ama iyi şanslar."

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Max'in bana çok kızma ihtimali vardı. Hiç haber vermeden işimi bırakıp gitmiştim. Ofisinde ona bağırmış, sonra telefonumu kapatmış ve tüm mesajlarını görmezden gelmiştim.

En kötüsü, Max beni takımdan çıkarmayı kabul ettiğinde gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı. Belki biraz duyarsız davranmıştı ama babamla olan ilişkim Max'in savaşıması gereken bir konu değildi. King & Associates'in sahaya çıkmasının tek nedeni benim orada çalışıyor olmam değildi.

Artık King & Associates'in bir çalışanı olamayacağım düşüncesi midemi bulandırıyor. Oraya gelmek için çok çalışmışım. Ama pişmanlık duymayacaktım. Max'le tanışmışım ve aramızda ne geçerse geçsin, bunun için her zaman minnettar olacaktım. Beni babamla uğraşmaya zorlamıştı. King & Associates'in kariyerimi geliştirmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm ama aslında ruhumu onarmama yardımcı olmuştu.

İki katlı gri fiçı tahtası evin önüne geldiğimde sinirlerim gerildi. Burada yaşayan adamı tanımıyordum. Ev çok evcil görünüyordu. Bir tarafta bir tarla, diğer tarafta da ahıra benzeyen bir şey vardı. Çakıllı araba yolunda dört araba saydım. Vay canına. Parti mi veriyorlardı?

Arka koltuğa uzandım ve makyajımla birlikte getirdiğim köpüklü elma şarabını çıkardım.

"Hey, Harper."

Dışarı çıktım ve Amanda'nın kapı aralığından bana el salladığını gördüm. Gülümsedim ama ellerim dolu olduğu için karşılık veremedim.

"Hey, nasılsın?" Arabanın tavanından yukarı bakarak seslendim. "Gergin misin?"

"Hiç gergin değilim," dedi arabayı kilitlerken. "Özellikle de sen buradayken."

Amanda ve ben arduvaz zeminli girişten geçerken sesler daha da yükseldi. Evin Max'in ofisinden tamamen farklı bir havası vardı. Amanda'nın fotoğrafları duvarları süslüyordu. Kapılar, çerçeveler ve tavan kirişleri sıcak bir bal rengine boyanmıştı ve alan, havuz alanına açılan açık kapılarla geniş ve havadardı. Mutfığa doğru yöneldiğimizde Max karşımıza çıktı.

Ona duyduğum acı yok oldu, vücudum suya hasret kalmış ve sonunda bir vaha bulmuş gibi rahatlayarak sarktı.

Etrafımızdaki herkesin farkında olarak göz temasından kaçındım. Eğer bana kızgın sa, nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

"Harper," dedi. "İçeri gel. Bu kadar yolu gelmen büyük incelik. Amanda'nın bunu hak edecek ne yaptığını bilmediğimden eminim." Sesi hiç de öyle gelmiyordu.

Biraz kızgındı, ben de başımı kaldırıp bana sırttığını gördüm. Sevincimi gizlemeye çalışarak başımı salladım ve arkasından bize bakan iki kadına baktım.

Kız kardeşi Scarlett'le daha önce tanışmıştım. Diğer kimdi? Amanda'nın annesinin Avrupa'dan geri dönemeyeceğini biliyordum. Çok mu geç kalmıştım? Max hayatına devam mı etmişti? Hayır, Violet olmalı. Max ve Amanda'ya benziyordu.

"Hadi yukarı gel. Fazla vaktimiz yok," dedi Amanda.

"İki saatiniz var, bu da Harper'ı teyzelerinizle t a n ı ş t ı r m a k için yeterince uzun bir süre," dedi Max.

Rahatladığımın keskin nefes verişimden belli olduğuna emindim. Evet, teyzeler. "Merhaba," dedim yarım bir el sallayarak. İkisi de beni selamlamak için bar taburelerinden kaydılar.

"Ben Scarlett, asansörde tanışmıştık," dedi sarışın olan ve sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi beni kucakladı.

"Ben Violet, en küçükleri." Violet'in sarılışı biraz daha az coşkuluysa ama beklediğimden biraz daha tanıdıktı.

İkisi arasında bir tartışma konusu olduğum izlenimine kapıldım.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" Max sordu.

Elma şarabını uzattım. "Bir şeyler getirdim." Max ile kızı arasında bir bakış attım.

"Biri sana hediye getirdiğinde ne yapman gerektiğini bilmelisin," dedi Max. dedi.

Amanda iki eliyle ağzını kapattıktan sonra, "Çok özür dilerim. Gerçekten çok nazıksın ve bunu yapmak zorunda değildin."

Çok tatlı bir kızdı. "Benim için büyük bir zevk," diye cevap verdim.

"Neden duşa girmiyorsun? Violet saçını yapmaya geldiğinde sana elma şarabı getirebilir."

Amanda hızla yukarı çıktı ve beni mutfakta Max ve iki kız kardeşiyle baş başa bıraktı. Ben buradayken Amanda'nın bir tampon görevi görmesini bekliyordum. Ve o odadan çıktıktan sonra Max'in dostça örtüsünün düşüp düşmeyeceğini bilmiyordum. Nefes aldım. Bunu yapabilirdim. Max birazdan yiyeceğim alçakgönüllü pastayı hak ediyordu.

"İlgilenirsen köpüklü elma şarabına yetişkinlere uygun bir alternatifim var." diye sordu.

"O da ne?" Gülümsemekten kendimi alamadım. Onu uzun zamandır görmediğim için, çekiciliğini unutmuştum. Ne zaman onun yanında olsam ona dokunmak istediğimi unutmuştum. Ve şimdi buradayken onunla konuşmak, özür dilemek, aramızdaki ilişkiye geri dönmek için çok geç olup olmadığını sormak istiyordum.

"Şampanya," dedi sırtarak. Kızgın görünmüyordu ama onu babamla yemek yerken görmüştüm; insanları rahat hissettirme konusunda harikaydı. Sadece rol mü yapıyordu?

"Biri seni kafanın üstüne mi düşürdü?" Scarlett sordu. "Ben her zaman bir kadeh şampanya isterim."

Max omuz silkti. "Ne diyebilirim ki, şampanyayı kız kardeşime harcayacak değilim." Üç bardak çıkarıp tezgahın üzerine koyarken bana bir bakış fırlattı.

Beni etkilemeye mi çalışıyordu? Olabileceği düşüncesiyle dudaklarımı birbirine doladım ve sırtmamı engellemeye çalıştım.

"Şehirden buraya kadar gelmeniz çok hoş," dedi Violet, cümleyi biraz yarım bırakarak. Çok az tanıdığım on dört yaşındaki bir kız için bunca yolu gelmem gülünç mü görünüyordu? Bu geceyi Amanda için özel kılmayı gerçekten istememe rağmen Max'i görmek istediğimi biliyor muydu? Özür dilemem gerekiyordu.

Max'e kızı için geldiğim kadar onun için de geldiğimi söylemek isteyerek etrafıma bakındım. "Amanda çok tatlı bir kız ve ..." Omuz silktim, kelimeleri henüz çıkaramamıştım.

"Kardeşimin gelmene çok sevindiğini biliyorum."

Kalbim sıkışmıştı. Max burada olduğum için memnun muydu? Amanda yüzünden mi yoksa beni görmek istediği için mi?

Max bana bir bardak uzattı ve ben bardağı ondan alırken parmaklarımız birbirine değdi. Ona baktım ve sırttı. Şimdi onu bir kenara çekip özür dilemeli miydim?

"Violet, Harper," diye seslendi Amanda üst kattan. "Glam ekibime ihtiyacım var. Duştan çıktım."

Kıkırdadım. "Glam ekibi mi? On dört yaşında, değil mi?" Max gözlerini devirdi. "Yirmi yedi olacak."

"Geliyorum," diye bağırdım, çantamı almak için eğildim. Aşırı makyajlı gençleri görmekten nefret ederdim ve Max'in kızının yirmi yedi yaşında olduğunu düşündüğü gibi görünmesini istemediğini biliyordum, bu yüzden makyajımın bazı parçalarının yanı sıra renkli bir nemlendirici ve ışıltılı bir dudak parlaticısı getirmiştım. Biraz da rimel ekleyince başka bir şeye ihtiyacı olacağını sanmıyordum.

Violet ve ben üst kata çıkarken Max bir tepsi çıkararak, "Ben içecekleri getireyim," dedi. Sahanlıktaki bir masanın önünden geçerken, bir düğün resmine daha yakından bakmak için eğildim.

"Çok güzel," dedim kendi kendime. Çiçekçi kız gibi giyinmiş Amanda, tanımadığım bir gelin ve damadın yanında duruyordu.

"Pandora ve Jason'ın düğünü," dedi Max arkamdan.

Eski sevgilisinin düğün fotoğrafını evine mi asmıştı? "Vay canına, bu ..."
Garip demek istedim çünkü öyleydi ama aynı zamanda tatlı ve açık yürekliydi ve Max'in olduğunu bildiğim her şeydi.

"Pandora çok güzel," dedim omzumun üzerinden Max'e bakmak için dönerek. Sanki bu sadece bir gerçekmiş gibi başını salladı.

Amanda'nın odasında on dört yaşındaki normal bir kızıdan beklediğim her şey vardı. Yatağının üzerinde bir Pitch Perfect poster, mavi-beyaz çizgili bir yatak örtüsü ve bir duvarı boydan boya kaplayan kitap rafları. Ev büyük olmasına rağmen her şey aileyle ilgiliydi. Gösteriş ya da kibarlık yoktu.

"Violet saçını kuruturken bir yüz maskesine ne dersin?" Ben önerdim.

Amanda sırtıttı. "Bu harika olur."

Max tepsiyi yere koydu.

"Sağ ol baba. Lazanya için fırını açtığından emin ol." Kendisini özel hissettirmek istediği her halinden belli olan babasından bir şampanya kadehi aldı. "Bayılacaksın, Harper. Babam harika bir şeftir ve makarna onun uzmanlık alanıdır."

Akşam yemeğine kalacağımı düşünmesi çok hoştu. Onu doğru yola getirmeme gerek yoktu. Amanda'yı almaya gitmeden önce Max'i kenara çekdim ve söyleyeceklerimi düşünme fırsatı bulduğunda belki arardı. Umarım beni affederdi.

"Teşekkür ederim fıstık, ama sanırım sobayla başa çıkabilirim." Konuşmaya devam etti ama bakışlarını benden ayıramadı. "Hem Harper henüz akşam yemeğine kalmayı kabul etmedi."

Kalbim çırpındı, aniden iki kat daha hızlı atmaya başladı. Akşam yemeğine kalmamı *istiyordu*. Ama ben henüz özür dilememiştim.

"Ama kalacak, değil mi Harper? Ben danstayken babama eşlik eder misin?"

"Amanda," diye uyardı Max.

"Baba, sor ona. Sen sorana kadar evet diyemez. Söyle ona Violet."

"Kızım beni bu işe zorluyormuş gibi gelebilir, ki bu da düşünmenizi istediğim son şey." İçini çekerek kız kardeşine ve kızına başını salladı. "Ve sana bu gezegendeki en müdahaleci iki kadının önünde soru sorma fırsatı bulduğum için gerçekten minnettarım." Max dönüp baktı

Bana. "Ama akşam yemeğine kalmanı gerçekten çok isterim, böylece konuşabilir ve aramızdaki şeyleri düzeltebiliriz." Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Sırıışımı gizlemeye çalıştım. İşleri yoluna koymanın ne anlama geldiğinden emin değildim. En azından bunun birbirimizden nefret etmeyeceğimiz anlamına geleceğini umuyordum. Ama büyük bir parçam gerçekten daha fazlasını, hak ettiğimden daha fazlasını istiyordu. Max'i istiyordum. Çok geç kalmadığıma inanmak zorundaydım.

"Lazanya benim favorim," diye cevap verdim.

"Aman Tanrım, doğduğu zamanı hatırlıyorum," dedi Violet, Amanda'yı uzatabildiğimiz kadar uzattıktan sonra merdivenlerden inerken. "Daha dün gibi. Ve şimdi ..."

Max telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı ve kaşlarını kaldırdı, onu strese sokan kurumsal acil duruma rağmen ailesiyle birlikte o anın içindeydi. "Hazır mı?" diye sordu. Kızını hazırlamak için yanımızdan ayrılmıştı ama belli ki bu olaya en az bizim kadar ilgi duyuyordu.

Başımı salladım. "Geliyor."

Violet Amanda'nın saçlarına dalgalar vermişti, böylece omuzlarına dökülen saçları çok doğal görünüyordu. Makyajı için çok zaman harcamış olmama rağmen, iki dakikada bile yapılabilirdi - sadece biraz rimel ve dudak parlaticısından ibaretti. Umarım Max onaylardı.

Max'i, seçtiğimiz mavi ve gümüş rengi elbiseyle merdivenlerden inen kızına bakarken izledim. Gözleri cam gibi oldu ve başını öne eğdi. "Fıstık, çok güzel görünüyorsun."

Kalbim sıkışmıştı. Ona uzanmak istedim.

Ona doğru yürüdü ve o da geri adım atarak yaklaşmasını engellemek için ellerini kaldırdı.

"Bana dokunamazsın; saçımı mahvedersin ya da makyajımı kirletirsin."

Adam kıkırdadı, eğildi ve kızın başının üstünü öptü. "Boyun çok uzamış. Annene FaceTime mı atacaksın?"

Başını iki yana salladı. "Sadece duygusallaşacak. Birkaç fotoğraf çektik. Yarın gönderirim."

Sadece on dört yaşında olabilirdi ama aslında tamamen kendisiyle ilgili olan bir durumda annesinin duyguları için endişelenmesi onun hakkında çok şey gösteriyordu

bir karakter. Aptalca gitmesine izin verdiğim adam tarafından kısmen şekillendirilmiş bir kişilik.

Scarlett ve Violet eşyalarını toplayıp Amanda'yı kapıdan çıkarırken ben geride durdum. Max de onları izledi, sonra durup kapıya yaslandı.

Arabaya binmeden önce Amanda döndü ve el salladı. "Hoşça kal baba. Güle güle, Harper. Randevunun tadını çıkar."

Amanda'nın akşam yemeğimizin özür dilemekten ve hava atmaktan öteye geçtiğini görmekten çok mutlu olacağı izlenimine kapıldım ve bu bana Max'in niyetleri hakkında bir şeyler bildiği umudunu verdi.

Arka lambaları tamamen kaybolana kadar arabayla uzaklaşmalarını izledik.

"Kız çok güzel, Max," dedim.

"Çok güzel. Burada olduğun ve ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bunun özel olmasını istedim; çok heyecanlıydı."

"Benim için büyük bir zevkti. Onlarla gitmek istemedin mi?" Max kapıyı kapatırken sordum.

"Amanda izin vermedi. Sanırım fırsatını bulsam Callum Ryder'ın kışına tekmeyi basacağımdan endişelendi. Hem zaten konuşmamız gereken şeyler var," diye cevap verdi. Bakışlarımı tuttu ve nefesim kesildi.

Özür dilemem gereken şeyler vardı. "Max, ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok özür dilerim. Aptalca ve bencilce davrandım ve JD Stanley söz konusu olduğunda tüm muhakeme yeteneğimi kaybettim. Sen yanlış bir şey yapmadın..." Sözcüklerim birbirine karışıyordu; o daha da zorlaştıracak bir şey söylemeden önce hepsini dökmek, yanlış bir şey yapmadığını nasıl anladığımı görmesini sağlamak istiyordum. Ellerimle yüzümü kapattım.

"Üzgün olan benim." Ellerimi yüzümden çekti ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bir ilişkimiz vardı ve babanın ultimatoomunu kabul etmenin sonuçlarını düşünmedim. Kişisel ve profesyonel olanı karıştırma konusunda hiç deneyimim yok, bu yüzden seni ya da duygularını düşünmedim. Düşünmeliydim."

"Ciddi değildik, ama ciddi olsaydık ..."

Ellerimi sıktı ve sıcaklık vücuduma yayıldı. "Belki sana bunun sadece seks olduğu izlenimini verdim, ama benim için hiçbir zaman öyle olduğundan emin değilim. Seni randevulara götürmek, burada Amanda ve benimle birlikte olmanı istiyorum. Konuşmak, gülmek ve birlikte uyanmak istiyorum." İcini çekti ve başını salladı.

"Zamanımız var sanıyordum. Sana benim için ne kadar önemli olduğunu söylediğim kısmı kaçırdım. Sana bu konularda hiç pratik yapmadığımı söylemiştim."

Midem bulandı. "Önemli miydin?" Bu, hayatına devam ettiği anlamına mı geliyordu? "Öyleydim ve *öyleyim*," dedi. "Her şeyi berbat ettiğim için çok üzgünüm."

Bunu benim için nasıl bu kadar kolaylaştırıyordu? Onu ikna etmeye çalışmam, onunla konuşmam gerektiğini düşünmüştüm.

Çok geç değildi. Kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. "Yapmadın. Birbirimize hiçbir söz vermedik ve benim babamla olan sorunlarım senin savaşın değil."

"Ben senin savaşlarının benim savaşlarım olmasını istiyorum," diye cevap verdi. Dudaklarımın kenarları seğirdi. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Ve istediğin her sözü vermeye hazırım. Seni hak eden adam olmak istiyorum. Sevdği kadın için her şeyi yapabilecek bir adam."

Yutkundum. "Sevdiği mi?" Vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar ona doğru adım attım.

Omuz silkti. "Evet. Seni seviyorum ve bunu bilmeni istiyorum. Ve bana bir şans vermeni istiyorum. Bunu yanlış yapacağım. Hem de çok. Fazla pratik yapmadım, benimle kalmana ihtiyacım var."

"Max, ben hiç bir erkeğe güvenmedim. Nasıl bir kadın olacağımı bilmiyorum." Daha önce bir ilişkinin yürümesini hiç beklememiştim, buna hiç ihtiyacım olmamıştı. "Bana karşı sabırlı olman gerekecek ama bana bir şans daha verirsen elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Bir ömür boyu şansın olabilir," dedi. "Seni affetmeyeceğim hiçbir şey düşünemiyorum." Gözleri yumuşacıktı ve uzanıp çenesini okşadım. Hâlâ nefes kesici derecede yakışıklıydı ama nedense onu tanımadan önce gördüğüm fotoğraflar ona hak ettiği değeri vermemişti. Onun ne kadar güzel bir ruha sahip olduğunu, ne kadar harika bir baba olduğunu görmemişlerdi.

Başımı bir yana eğdim. "Biliyor musun, biri bana Michael Jordan'ın bir keresinde söylediği bir şeyden bahsetmişti." Ellerini bıraktım ve avuçlarımı göğsünde gezdirerek ona baktım. "Kariyerim boyunca dokuz binden fazla şut kaçırdım ve neredeyse üç yüz maç kaybettim," dedi.

Max bir kaşını kaldırdı.

Ben devam ettim. "Dedi ki, 'Hayatım boyunca defalarca başarısız oldum. İşte bu yüzden başarılıyım' dedi."

Ellerini belime doladığında omzumu yarım bir omuz silkme hareketiyle kaldırdım. "Aşık olduğum bir adam bana bundan bahsetti. Sanırım o da bizim

kazanana kadar denemeye devam etmeliyiz."

Max'in sırtışı midemin bulanmasına neden oldu. "Akıllı bir adama benziyor." Durakladı, sonra "Şanslı bir adama benziyor." dedi. Beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Seni çok özledim."

Dili, dilimi bulmak için içeri girmeden önce dudaklarımda gezindi. Ağzının ne kadar acil olduğunu, öpücüklerinin ne kadar tutkulu olabileceğini unutmıştım. Her saniye dizlerim daha da güçsüzleşiyor, nefeslerim kısıyor ama ben daha fazlasını istiyordum.

Nefes nefese ayrıldık, alınlarımız birbirine yaslanmıştı. "Ben de seni özledim." Kollarımı boynuna doladım. Beni kaldırırken bacaklarımı beline doladım.

"Lazanya beklemek zorunda," dedi beni merdivenlere doğru taşıırken. "Senin bu evde olmanı milyonlarca kez hayal ettim. Seni mutfak tezgâhına yatırıp arkadan sismeyi hayal ettim, seni yemek masasına yatırıp dilimle amını titretmeyi düşündüm. Ama şimdi seninle yatağında sevişeceğim."

Yatak odasına gittiğimizde kendimi Max'in bedeninden kurtardım ve gömleğini kot pantolonundan çıkarıp tenini benimkinden ayıran düğmeleri çözdüm. Nerede olduğumu anlamak, Max hakkında daha fazla bilgi edinmek, yatak odasının duvarlarını kaplayan siyah-beyaz fotoğrafların hikâyelerini dinlemek ve maun ağacından dört direkli devasa yatağı neden seçtiğini anlamak için zaman istedim. Ama onun dokunuşu kafamdaki tüm soruları geçici olarak sildi.

"Bunlar beni deli ediyordu," dedi şortumun altına uzanıp kıkımını avuçlayarak.

"O zaman istenen etkiyi yarattılar," diye cevap verdim.

"Harper, bir çöp torbasının içinde ortaya çıkabilirsin ve bu sihirli bir etki yaratır. Ben."

"O duyguyu bilirim," dedim.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, birbirimizin gözlerinin içine bakarak durduk, Max yüzümü avuçladı. "Burada olman çok güzel," diye fısıldadı. "Güzel, yumuşak tenini özlemişim." Ellerini göğüslerimin üzerinde, belimin etrafında ve kıkımda gezdirdi, "Mükemmel ıslak amcığın." Elini bacaklarımdan arasına daldırdı ve inledi. "Bunu özlemişim. Seslerini, ıslaklığını."

Tenim gerildi ve titredim.

"Senin içinde olmalıyım. Seninle daha sonra vakit geçireceğim ama seni etrafımda hissetmeliyim. Yakın olmalıyım."

Benim de ihtiyacım olan buydu.

Bizi döndürdü, sonra beni duvara doğru itti. Bacağımı kaldırarak, ucunu seksimin uzunluğu boyunca ovuşturdu.

"Max, prezervatif," dedim nefes nefese ve çaresizce.

Başını salladı. "Yıllık kontrollerimi yeni yaptırdım. Bir şeyim yok."

Oh. En son test yaptırdığımdan beri ondan başka kimseyle yatmamıştım.

"Ben de, ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

İçime girip durulduğunda inledim. "Güzel," dedi.

"Max." Parmaklarımı kollarına doladım. Ona alışmam için birkaç saniye beklemesine ihtiyacım vardı. Bu kadar uzun süre onunla birlikte olmadıktan sonra, bu pozisyonda beni normalden daha fazla dolduruyor gibiydi.

Ritmini artırdı. "Uzun süre dayanamayacağım ve işim bittikten sonra seni önce yatağa, sonra da duşa sokacağım. *Saatlerce* içinde olacağım."

Aletin durmaksızın içime girip çıkacağı düşüncesi nefesimi ciğerlerimden kovdu.

"Seninle bir kez asla yeterli olmaz. Sana her zaman ihtiyacım var, sonsuza kadar."

Kendimi bir dağın zirvesine doğru bisiklet sürüyormuş gibi hissediyordum, nefes nefese ve inleyerek, zirveye ulaşmak için çaresizce. Max tekrar içime girdiğinde, aleti içimin derinliklerine ulaştığında, kendimi zirvede buldum. Diğer taraftan aşağıya doğru serbestçe inmeye başlarken sırtımı dikleştirdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım rüzgâra.

Max tam arkamdaydı, kulağıma adımı homurdanarak söylerken kalçalarını o kadar sert bir şekilde içime soktu ki orgazmımın yalıtıcı etkisi olmasa canım acıyabilirdi. "Seni seviyorum," diye bağırdı.

Kollarımı ona doladığımda, göğüslerimi göğsüne bastırdığımda, kendimi ona kalıcı olarak bağlayabileceğimi umduğumda teni sıcak ve yapış yapıştı. Kıçımı kaldırdı ve bizi yatağa doğru götürürken bacaklarımı ona sardım, hala birleşmiştik, o hala içimdeydi. Yatağın kenarına oturdu, dizlerim onun iki yanında duruyordu.

"Arkana yaslan," dedim. Dediğimi yaparken gözleri şaşkın görünüyordu. "Çok geç kalmadım," diye mırıldandım kalçalarımı hafifçe oynatmaya başlarken, hâlâ içimde olmasının tadını çıkarıyordum.

Göğüslerime doğru uzandı, yukarı bakarken başparmaklarıyla meme uçlarımı ovdu. Dokunuşu **i ç i m i** eritti. Kasıldım

dokunuşunun açığa çıkardığı ıslaklığı engellemeye çalışıyordu.

İnledi ve bir elini klitorisime doğru kaydırды. "Çok mu geç?"

Açıklığa kavuşturmak için kelimeleri çıkarabileceğimden emin değildim. Şimdiden onu tekrar istiyordum, ilk yolculuğumda hâlâ nefes nefese olmama rağmen dağa tırmanmak istiyordum.

"Senin ... olacağından endişelendim." Klitorisim üzerindeki baskıyı artırırken nefes nefese kaldım. "Ben ..." Zevk şeritleri üzerimde ve içimde çözülürken konuşamıyor ya da hareket edemiyordum. Beynimin kapasitesi yoktu.

Sanki anlamış gibi Max kalçalarını yataktan kaldırdı ve ben onun üzerine oturmadan, onun tarafından alınmaktan mutlu bir şekilde hareketsiz kaldım.

"Neden endişelendiğini söyle bana," dedi Max, boynundaki kaslar gerilmişti.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Bizim için çok geç olduğunu," dedim. dedi.

Kalçalarımдан tuttu ve beni sırtüstü çevirdi. "Asla," dedi içime itti. "Asla."

Tam da duymak istediğim şeydi. Uzandım ve parmaklarımı kaşlarının üzerinde gezdirdim. "Seni seviyorum." Bu kelimeleri tekrar etmeden duramıyordum. Bunları daha önce hiçbir erkeğe söylememiştim. Max'ten önce hiç kimse bunları hak etmemişti.

Orgazmım üzerime çöktü, vücudumu bir sarsıntı gibi itti: sessiz, yoğun ve güçlü.

"Tanrım, boşalırken yüzün." Max homurdandı ve tekrar iterek içime boşaldı.

Üzerimden yuvarlandı, sonra beni kendine doğru çekti.

"Nefesimi geri aldığında teninin her santimini öpeceğim, sonra da dilimle boşalmanı sağlayacağım."

"Zamanımız tükenebilir." Saçlarını parmakladım. "Şehre geri dönmek zorundayım."

Beni daha sıkı sıktı. "Kal. Asla ayrılma."

Kıkırdadım. "Saçmalıyorsun."

"Belki de."

"Her şey biraz farklı geliyor," dedim. Belki de şehirden uzakta olduğumuz için. Belki de onu kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu bildiğim ve bu hatayı bir daha asla yapmamak için çok çalışacağımı bildiğim için. "Neden bilmiyorum, sadece-"

"Sanırım sonsuzluğun başlangıcı gibi hissettiriyor," diye yanıtladı basitçe.

EPILOG

Üç ay sonra

Maksimum

Dizüstü bilgisayarımdan gözümü ayırmadan, "İçeri gel," diye bağırdım. Ofisteki son kişinin ben olduğumu sanıyordum. Bu işi bitirip eve dönmek ve kız arkadaşımı soymak istiyordum ve gerçekten de rahatsız edilmek istemiyordum.

Harper kapımı açarken, "Wall Street Kralı'nı arıyorum," dedi.

Sandalyemi masamdan geriye doğru ittim. "Hey, seninle dairede buluşacağımı sanıyordum."

Bana doğru yürüdü, masamın etrafını dolaştı ve ellerini masamın üzerinde yığılı kâğıtların üzerinde gezdirdi. "Bekleyemedim," diye cevap verdi ve çantasını pencerenin yanındaki masaya koydu.

Sandalyemi çevirerek ona doğru döndüm. "Babanla yemek nasıldı?" Harper ve babası son birkaç aydır birbirlerini birkaç kez görmüşlerdi.

"İyi idi." Zaman zaman görüşmelerinin ardından dökülen gözyaşlarına değip değmeyeceğini merak ediyordum ama o bana gelecekleri için değil geçmişleri için ağladığını söyledi. Eğer babasıyla bir ilişki kurmaya çalışmak istiyorsa, yapacağı her şeyde onu desteklemekten mutluluk duyacaktım. "Güzel aslında. Birbirimizi biraz daha iyi tanımaya başladık." Öne doğru eğildi ve kravatımı çözdü. "Ben de buraya gelip dikkatini topladığından emin olmak istedim." Yavaşça kravatımı boynumdan çekti ve masama oturdu. "Burada çalışırken bana nasıl bu kadar odaklanamadığını anlattığını hatırlıyorum," dedi ve eteğini biraz yukarı çekerek uzun, kahverengi kalçalarını daha fazla ortaya çıkardı.

"Evet," dedim, karşımdaki kadın karşısında biraz şaşkınlık içinde. "Artık burada çalışmaman şirket için daha iyi olur."

"Katılıyorum," dedi ve ayağıyla sandalyemi iterek yüzümün ona dönük olmasını sağladı.

"Ayakkabılarını beğendim," dedim. Bunlar ona Jimmy Choo'dan aldığım ilk çiftti. Artık düzenli bir müşteri olmaya başlamıştım. Bunları yatak odası dışında giydiğini hiç görmemiştim ve babasıyla akşam yemeği için biraz fazla görünüyorlardı.

Bluzunun düğmelerini açmaya başladı. "Eskiden beni düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum..." Krem rengi ipek bluzunu açtı ve yüksek, sıkı göğüslerini ortaya çıkardı. "...işte." Arkasına yaslandı. "Masanın üstünde."

Tanrım. Sikime kan hücum etti. Harper King & Associates'te çalışırken başka pek az şey düşünmüştüm. Ve bir çift olarak birlikte olmamıza rağmen, Harper'ı benim için çalışmaya geri dönmeye ikna edememiştim. Belki de böylesi her açıdan daha iyiydi.

"Bana eskiden ne düşündüğünü söyle." **S ı r t ı n ı** dikleştirdi ve ayaklarını kalçalarımın üzerine kaydırды.

Bacaklarını kavradım ve onları birbirinden ayırdım, eteği beline kadar sıyrıldı. Evet, onu tam da böyle hayal etmiştim.

"Tanrım, Harper, iç çamaşırı giymiyorsun." Başını öne eğdi. "Hayal ettiğin bu muydu?"

Bacaklarını kaldırıp omuzlarımın üzerine koydum ve başımı eğdim. "Evet, masamı ıslatıyorsun." Amının üzerinden nefes aldım. İnledi, başparmağımı girişine sokmadan önce yarığını yaladığımda sesi daha da yükseldi. "Seni bu masanın üzerine boşaltmayı hayal ettim." Dilimle klitorisinin etrafında döndüm ve yenilgiyi kabul edercesine sırt üstü yattı, parmakları saçlarımın arasında gezindi. Ofiste sikilmek için gelmişti ve dileği gerçekleşmek üzereydi.

Amcığı ıslandıkça inlemeleri daha da yükseliyordu. Kısa bir an için duyulacağımızdan endişelendim ama siktir et, patron bendim ve hayatımın geri kalanında birlikte olacağım kadınla istediğimi yapabilirdim.

Fermuarımı karıştırdım, ereksiyonum fermuarıma karşı neredeyse acı verici bir şekilde zorlanıyordu. Serbest kaldı ve elimde sıktım. Onu burada yemek, dilimle çıldırtmak, arkamda şehrin ışıkları, etrafımızda Manhattan'ın zenginliği, kendimi bir kral gibi hissettirdi.

"Seni becermek zorundayım," dedim, bacaklarını boynumdan sıyrıp ayağa kalkarak. Pantolonumu indirdim ve içine daldım. Tanrım, her zaman çok sıkıydı. Onu diğer tarafa iten itişlerime direnmeye çalışırken elleri masanın kenarına uzandı. O mükemmeldi. I

Ellerimi beline doladım ve kalçalarını çevirmeye başladığında onu daha sert bir şekilde kendime çektim. Çok yakındı, çok erken.

"Sanırım sen de bunun hayalini kurmuştun," dedim ve tekrar tekrar içine girdim.

Haykırdı. "Max." Adımı söylemesi her zaman orgazmımın başlangıç tabancası olurdu. Daha sert ittim ve daha yüksek sesle çığlık attı, "Max, Max, oh Tanrım."

Boşalmadan hemen önce ondan ayrıldım ve onu yukarı çektim. "Eğil, masanın üzerine eğilmiş o güzel kışını görmek istiyorum." Eğer o bana fantezimi vermek istiyorsa, ben de hepsini istiyordum.

Sırıttı ve etrafında döndü, topukları sert, sıkı kışını havaya kaldırdı. Kollarını masanın üzerine yaydı, kâğıtlarım kenarlardan uçtu. "Beni böyle mi istiyorsun?" diye sordu.

Bacaklarını hafifçe ayırarak ve tekrar içine girerek karşılık verdim. Gücüm onu masanın üzerine daha da itti ve sanki hayatı için asılmış gibi parmaklarını kenarın etrafında kıvırdı.

"Evet," diye inledim. "Seni böyle istiyordum, ofisime adım attığın o ilk gün." Altımda ürperdi, orgazmının başlangıcı teninde kıpırdanıyordu. "Ve o zamandan beri her gün seni nasıl düşündüğümü."

"Max," diye inledi, kalan enerjisiyle başını kaldırdı. "Lütfen, Tanrım, Max." Kasıldı ve durgunlaştı, ben de içine boşalmadan ve sırtının üzerine yığılmadan önce son bir hamle yapmama izin verdim.

Bir dakika kadar orada kaldık, nefes nefese, kıyafetlerimiz üzerimizden yarıya kadar sarkmış, terli ve buruşuk.

"Bu güzel bir sürpriz oldu," dedim ayağa kalkıp pantolonumu bağlarken.

Harper masadan kalkarken hâlâ ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve ben de ona destek olmak için uzandım. "Her şeyin başladığı yer burası olduğu için burada hiç sevişmemiş olmamızın garip olduğunu düşünmüştüm," dedi ve bluzunu düzeltirken ofisime göz gezdirdi.

Öne doğru eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Tek seferlik bir anlaşma olmak zorunda değil," dedim. "Eğer alacağım ödül buysa geç saatlere kadar çalışmaya varım." Ofiste çok sık geç saatlere kadar çalışmıyordum. Hâlâ haftada sadece iki gecemi Manhattan'da geçiriyordum ve o iki geceyi de hep Harper'la geçiriyordum.

"Bir sürü ödülün var dostum," dedi elini göğsümün üzerinde gezdirerek.

Bileğini kavradım. "Daha fazlasını istiyorum."

Ağzını hafifçe açtı ve alaycı bir cevap vereceğini ama sonra bunu benimle paylaşmak konusunda fikrini değiştirdiğini söyleyebilirdim. "Daha fazla mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bizim için, sen ve ben için. Doksan yaşında, altmış yıllık evli ve dört çocuklu olduğumuzda masamda sevişiyor olmamızı istiyorum."

Harper bir adım geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Söz veriyor musun?" diye sordum.

"Doksan yaşına geldiğinde seni masanda becereceğime söz veriyor muyum?" diye sordu gülerek.

"Evlen benimle, Harper." Planladığım şey bu değildi. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı varsaymışım ve evlenme teklif etmeyi düşünmüştüm ama bu kelimelerin bugün dudaklarımdan çıkacağını tahmin etmemiştim.

Gözlerim onun kollar arasında gidip geldi ve ellerimi belinde dolaştırdım. "Evlen benimle," dedim tekrar. "Başka bir zaman, bir yüzük ve yaylı çalgılar dörtlüsüyle büyük bir teklif yapabilirim ama bana şimdi evet diyeceğini söyle. Karım olacağını bilmeden bir gün daha geçirmek istemiyorum."

Başını eğdi ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Tamam ama iki evlenme teklifi alacağım, değil mi? Bu ve yüzüklü olan?"

"Tanrım, hep böyle talepkârsın."

Omuz silkti. "Ben sadece teklifin ne olduğunu teyit ediyorum."

"Evet, iki teklif. Sen de karım olmayı, benden on çocuk yapmayı ve doksan yaşıma geldiğimde beni masamda becermeyi kabul ediyorsun."

"Anlaştık gibi görünüyor," dedi ve elini boynuma dolayarak ağzımı kendi ağzıyla buluşması için aşağı çekti.

Bir Yıl Sonra

Harper

"Vay anasını," diye bağırdım alt kattaki banyodan. "Sana söylemiştim," diye bağırdı Max.

Elimde hamilelik testiyle mutfığa geri döndüm. "Daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak," dedim.

Max sırtıttı. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce, masasında ilk kez seviştiğimiz gece beni Amy'den hamile bırakmıştı. O zamandan beri birkaç kez oldu.

Sonra. Hamilelik beni her zamankinden daha azgın yapmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Amanda küçük kız kardeşini zıpızıptan çıkarıp kalçasına koyarken "Neden bahsediyorsun?" dedi. "Bizim bir teknemiz yok."

Max'e ulaştığımda kolunu boynuma doladı ve beni kendine doğru çekerek başımdan öptü. "Tebrik ederim."

"Bana ne yaptın sen?" Başımı sallayarak sordum.

"En iyi yaptığım şeyi," dedi. "Başka bir kız olduğuna şüphe yok, çünkü hayatımda yeterince kadın yok."

"Sen neden bahsediyorsun?" Amanda tekrarladı, aramızda bakışırken gözleri kısılmıştı.

"Harper hamile," diye açıkladı Max. "Yine mi?" Amanda sordu.

Sırttım. "Yine."

Amanda bana Amy'yi uzattı ve ikimize de sarıldı. "Bu inanılmaz. Çok uzun zamandır bir kız kardeşim olsun istiyordum ve şimdi sayısını unutacağım."

"Şimdi benimle evlenmek *zorunda* kalacaksın," dedi Max.

"Nedenini anlamıyorum. Sana acelesi olmadığını söyledim ve zaten ciddi olsaydın düzgün bir şekilde evlenme teklif ederdin. Tek dizinin üstünde, yüzükle. Anlaşmamız böyleydi. Unutmayın, çaba ödüllendirilir Bay King." Ellerimi kalçalarıma dayadım.

"Hiç sana söyleneni yapar mısın?" diye sordu gözlerini devirerek.

"Görünüşe göre, talep üzerine hamile kalıyorum. Bu sayılır mı?"

"Bu konuda tüm zor işleri ben yapıyorum." Bana sırttı. Ben de gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi?"

"Şimdi tam zamanı, Harper."

"Max, ben hamileyim. Bunu kaçırdın mı? Koridorda hamile olarak yürümeyeceğim."

"Gerçekten nedime olmak istiyorum," dedi Amanda. "Aslında, siz ikiniz kendinize çeki düzen vermezseniz bir elbise alıp evde giyebilirim."

"Bay King." Yemek şirketindeki adamlardan biri havuz alanından yemek odasına geldi. Tanrı'ya şükür bugün yardımımız vardı. En iyi günlerimizde bile sürekli bir kaos içinde yaşıyorduk. Bugün Pandora ve Jason için eve hoş geldin barbeküsü düzenleyerek bu karmaşaya bir yenisini daha eklemiştik. "Hazırız ve misafirleriniz geldiğinde hazır olacağız. Ben içkileri doldurmaya başlayayım."

Max'e döndüm. "Vay anasını. İçkisiz bir on sekiz ay daha demek bu."

"İyi bir arkadaşın olacak," dedi Max, bana sıkıca sarılırken Amy de saçlarını tutuyordu.

Pandora ve Jason da hamileydi. Amerika'ya geri dönmelerinin nedeni buydu. Bir de Amanda'yı özlüyorlardı.

"Bu partiye herkesin sığacağından emin değilim," diye mırıldandım. Parti sadece bir aile etkinliği idi ama bu liste gün geçtikçe büyüyordu. Annemin yanı sıra Max'in ailesi, Pandora'nın ailesi, Scarlett ve yeni erkek arkadaşı, Violet, Grace ve Jason'ın erkek kardeşi de gelecekti.

"Geçen hafta bir mimarla konuştum," dedi Max, Amy'yi yanına alarak. Max King hiçbir zaman kadınların ilgisinden mahrum kalmamıştı, bu yüzden Amy elbette babasının kızıydı.

"Bir mimar mı?" Buzdolabını açarak sordum. Artık peynir aşermem için bir açıklamam vardı; buna boyun eğecektim.

"Haklısın; daha büyük bir alana ihtiyacımız var. Belki bir havuz evi de ekleriz diye düşündüm, çünkü yatılı yardıma ihtiyacımız var." Max konuşmanın ortasında mutfaktan çıkıp gitti, ben de ona kimse yaşamadan da idare edebileceğimizden emin olduğumu söyleyemedim.

Sanki hayat hızla ilerliyordu -Max ve ben birlikte yaşıyorduk, Amy ikinci bir bebektir.

"Kızlar," diye seslendi Max çalışma odasından.

Kalçamla buzdolabının kapısına vurdum, "Ne istiyor?" Amanda'ya sordum.

"Bilmiyorum ama gidelim," diye cevap verdi ve beni çalışma odasına doğru sürükledi. "Kokuyu alıyor musun?" diye sordum. "Ve bu müzik nereden geliyor?"

Çalışma odasının kapısını açtığımda odanın boş olduğunu ama verandaya açılan kapıların açık olduğunu, beyaz perdelerin esintiyle havalandığını gördüm.

"Neler oluyor Amanda?" diye sordum. Omuz silkti ve beni avlu kapısına doğru itti. Dışarı çıktığımda Max'i tam karşımda, tek dizinin üzerinde, etrafı var olan her renk gülle çevrili olarak gördüm. Etrafa göz gezdirdim. Çiçekler her yeri kaplamıştı ve devasa vazolar çimenlerin üzerine serpiştirilmiş, nereye baksam renk katıyordu. Sol tarafımda bir çello çalıyordu ve müziğin Bach'ın çello süitleri olduğunu hemen anladım, Max'in birlikte uyuduğumuz ilk gece sesini sonuna kadar açtığı parçanın aynısıydı.

Amy minderinde Max'in yanındaydı, bana bakıp sırtıyordu, gözleri tıpkı babası gibi güzel bir yeşildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Nasıl ... ne zaman-" Amanda'ya döndüm, sırtışıından tüm bu kurgunun içinde olduğu anlaşıyordu.

"Çabanın gerekli olduğu yerde, işleri mükemmel yapmamak için hiçbir bahane yoktur," dedi. "Ve düşündüm ki, dördümüz burada, birlikte ve şimdi beş numara da yolda ..." Derin bir nefes aldı. "Bundan daha mükemmel bir şey hayal edemiyorum."

Elindeki kırmızı kutuyu açtı ve içinden prenses kesim kocaman bir elmas çıktı. "Harper, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sen zaten benim kalbim, ruhum, ailemsin ve şimdi bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Wall Street'in Kralı olarak, kraliçem olmanı istiyorum. Evlen benimle."

Gülümsedim. Bir kız böyle bir teklife nasıl hayır diyebilirdi ki?

Wall Street Kralı'nı okuduğunuz için teşekkürler. Scarlett'in hikâyesine gizlice göz atmak için okumaya devam edin.

Aşağıdaki başlıklara tıklayarak Royals serisinin devamını okuyun.

[**Manhattan Dükü**](#) (Scarlett & Ryder) [**İngiliz Sövalve**](#) (Violet & Alexander) [**Park Avenue Prensi**](#) (Grace & Sam)
[**Londra Kontu**](#) (Darcy & Logan)
[**Park Avenue Prince**](#) (Grace & Sam)

Max King'i sevdiniz mi? [**Beck Wilde**](#)'ı seveceksiniz.
Daha fazlasını [okumak için BURAYA](#) tıklayın

Ofis Romanslarını sever misiniz? [**The Ruthless Gentleman**](#)'a bayılacaksınız.
Daha fazlasını [okumak için BURAYA](#) tıklayın.

Wall Street Kralı hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Bana [louise@louisebay .com](mailto:louise@louisebay.com) adresinden linki gönderin, ben de size kişisel bir teşekkür göndereyim.

[Buraya](#) tıklayarak Haber bültenime kaydolmak ve en son haberlerimi, kitap güncellemelerimi, çekilişlerimi ve ücretsiz hediyelerimi almak için [buraya](#) tıklayın!

Satış ve yeni yayın uyarıları için beni [Bookbub](#)'da takip edin!

MANHATTAN DÜKÜ

R yder

Özel uçakta her şey daha iyiydi. Özel uçakla uçmak İngiliz aristokrasisinin yaptığı bir şey değildi. Ailem bunu çok anlamsız bulurdu - onların deyimiyle *sonradan* görme. Bu, ailemle anlaşılamadığımız ne ilk ne de son şeydi; bu deneyimle ilgili her şeyi sevmiştim. Deri koltukların kıcımı sarması. Uçuş görevlilerinin eteklerinin daha kısa ve bacaklarının daha uzun görünmesi. İlgileri bile daha çapkındı.

Bu uçuşa atanan sarışın güzel, suyumu doldurmak için eğildi ve bluzunun altından yüksek, yuvarlak göğüslerine bakmamı sağladı.

Bu nezaketi takdir ettim.

Londra'ya daha iyi koşullar altında dönüyor olsaydım, detaylara gösterdiği özenin yatak odasına da uzanıp uzanmadığını görmeyi düşünebilirdim. Oral seksin tadını çıkarmayı seviyordum ve Melanie'nin bunu istediğim kadar uzun süre devam ettirmekten mutluluk duyacağını hissediyordum.

Ama yüzünü kucağıma gömerken bu güzel kadının boynunu kavramak bile günümü güzelleştirmeyecekti.

Saatime baktım.

"İnişe otuz dakika var efendim," dedi Melanie. Onu kaçıracak olmam utanç vericiydi. Normalde kendimi mahrum bırakmazdım ama kafam pek yerinde değildi. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Hızlı bir telefon görüşmesi yapacağım." Kız kardeşime yaklaşık bir saat uzaklıkta olduğumu söylemem gerekiyordu.

Parmaklarımı koltuğun kolundaki yumuşak, krem rengi deriden çektim. Büyükbabamın düştüğünü öğreneli altı saat olmuştu. Londra'da olmayı pek özlemiyordum ama böyle zamanlarda New York'un ailemden arabayla kırk beş dakika uzakta olmasını diliyordum.

Kendime sürekli, ister yatağının yanında oturuyor olayım ister burada havada, büyükbabam için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylemek zorundaydım.

"İndin mi?" Darcy telefonuma cevap verirken sordu. "Otuz dakika."

"Yani bir saatten biraz fazla bir süre içinde burada olacaksın. Gelmeden hemen önce bana mesaj at, aşağı inip seni karşılayayım."

"Neden? Bana söylemediğin bir şey mi var?" Onunla son konuştuğumdan beri büyükbabamın durumu kötüleşmiş miydi?

"Hayır. Bu hastanede gezinmek çok zor." Sesi yorgun geliyordu, sanki bütün gece uyumamış gibiydi. Geldiğimde onun yükünü biraz hafifletebilirdim.

"Bilinci yerinde mi?" Bana tüm hikâyeyi anlattığına hâlâ ikna olmamış bir şekilde sordum.

"Evet. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini söylüyor ama seksen iki yaşında kalçanı kırmanın iyi bir şey olmadığı açık." Sesi gergindi. Kendini bir arada tutuyordu. Üst dudağını sert tutuyordu.

"O iyi olacak." Bu sefer. "Tomografi sonuçlarını aldınız mı?"

"Hayır. Onu tomografi çektirmeye ikna etmeleri birkaç saat sürdü, biliyorsun." Ağzımın kenarları iznim olmadan gülümsemeye çalıştı. Darcy sesimdeki eğlenceyi duyacak ve onun tarafını tuttuğum için bana kızacaktı. Büyükbabam yılmaz bir karakterdi ve o istemedikten sonra kimsenin onu yapmaya ikna edebileceği çok az şey vardı. Ve tam tersi, insanlar ona bir şeyi yapamayacağını söylediğinde, o bir yolunu bulurdu. Bu yönden birbirimize çok benziyorduk. Ben gençken o benim kahramanımdı. Darcy ve benim için kendi beceriksiz anne ve babamızdan daha iyi bir ebeveyndi. Babamız ben onu hatırlayamadan bir garson kızla kaçmış, annemiz ise bir daha toparlanamamış ve zamanının çoğunu Asya'nın çeşitli yerlerinde ruhani aydınlanma arayışıyla geçirmişti. Büyükbabamız, üzgün olduğumuzda bizi yatıştıran, okul oyunlarına gelen ve *hala* tavsiye almak için başvurduğumuz adamdı.

"İnsanların telaşlanmasından nefret eder," dedim.

"Biliyorum ama felçten sonra işi şansa bırakamayız."

Büyükbabamın iki yıl önce felç geçirmesi hepimiz için bir şok olmuştu. Neyse ki bizim için bir savaşçıydı ve konuşmasının ve hareketlerinin çoğunu geri kazanmıştı. Ancak sol tarafı zayıf ve güçsüzdü, bu da onu düşmelere karşı savunmasız kılıyordu. "Biliyorum. Yine de her şey yoluna girecek," dedim elimden geldiğince otoriter bir şekilde ama eğer düşmesi beyninde bir kanamaya yol açırsa ... Derin bir nefes aldım ve yükselen kalp atış hızımı sabitlemeye çalıştım.

"Victoria aradı," dedi Darcy, sözcükleri kırılmış ve sıkıydı.

Çenemi sıktım ve cevap vermedim. Kuzenimin bencil karısı hakkında bir şeyler duymaya dayanamıyordum.

"Gümüşleri saymaya başlayıp başlayamayacaklarını öğrenmek istediğine şüphe yok," dedi Darcy.

Derin bir nefes aldım. Kendimi tutmalıydım yoksa kız kardeşimi üzecektim.

Büyükbabamın unvanı bir sonraki evli erkek varise geçerdi. En büyük ben olduğum için, bu ben olmalıydım. Ama tek bir kadın benim için asla yeterli olmadığından, kuzenim Frederick ve eşi Victoria bir sonraki Fairfax Dükü ve Düşesi olacaktı.

Paraya ihtiyacım yok gibiydi. Kendim için büyükbabamın değerinden daha fazlasını kazanmıştım ve unvan kesinlikle umurumda değildi. Hiçbir zaman Fairfax Dükü olmak istemedim. Açıkçası, kız kardeşimin kadın olmasının neden sıradaki kişi olmasını engellediğini hiç anlamamıştım. Unvanı, parayı, mülkü ve bunlarla birlikte gelen tüm baş ağrılarını o almalıydı.

Frederick ve ben hiçbir zaman yakın olmadık, ancak Woolton'un varisi ve büyükbabamın torunu olduğu için onu istediğimden daha fazla gördüm. Çocukken kıskanç ve kötü niyetliydi ve bu huyundan hiç vazgeçmedi. Sahip olduğum her şeyi kıskanıyor gibiydi -oyuncaklar, arkadaşlar ve daha sonra kadınlar. Ailemiz bizi istemediği için kız kardeşim ve ben büyükbabamızla yaşamak zorunda kalsak da, Frederick bizim Woolton'da yaşayıp kendisinin yaşamamasından nefret ederdi. Darcy'nin malikâne için yaptıklarını eleştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Ve sürekli Amerika'ya kaçmamla ilgili yorumlar yaptı. Hakaretlerle başa çıkabilirdim. Hoşuma gitmeyen şey ise, büyükbabamızın felç geçirdiğini söylemek için onu aradığımda, hangi hastanede olduğunu ya da prognozunu sormak yerine, ilk yaptığı şeyin avukatıyla konuştuktan sonra beni arayacağını söylemek olmasıydı.

Ondan sonra bizim için geri dönüş yoktu.

"Victoria'ya gelecekte benimle konuşmasını söyle. Ona siktirip gitmesini söylemekte bir sorun görmüyorum." Gerçek şu ki, büyükbabam ölür ölmez gümüşler onun olacaktı. Ailemizin geçmişine Darcy kadar ilgi duymasam da, bu yine de adil görünmüyordu.

"Buraya geldiğinde konuşmamız gerek. Düzgünce."

Ne olacağını biliyordum. Evlenmemin her şeyi nasıl değiştireceğini tartışacaktık. "Elbette."

"Aurora'yı kastediyorum," dedi.

Darcy çocukluk arkadaşımızın istekli bir eş olacağını birkaç kez ima etmişti. Bu kez sesi daha kararlı geliyordu. Ama Aurora'nın evleneceğim biri olmadığı konusunda açık olmalıydım. "Onu görmeye gidiyorum."

Londra'dayken avukatlarla da konuşurum." Frederick'in mirası alması konusunda yasal bir çözüm bulacağımız konusunda hâlâ umutluydum.

Birkaç dakika sessizlik oldu. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun," dedi.

"Büyükbabamın mirası için kavga etmek istemiyorum," diye cevap verdim. Darcy büyükbabamızın mal varlığı için bir savaş çıkacağı fikrinden nefret ediyordu, çünkü bu, ona olan sevgimizin önemini bir şekilde gölgeleyecek gibi görünüyordu. Ancak kız kardeşimin mirasa konmasını ne kadar istediğini bildiğimden, bir çözüme sıcak bakacağımı biliyordum. "Ama alternatifimiz ne?"

"Aurora ile bir anlaşma yapmayı düşünmeni gerçekten istiyorum; ailemizi önemsiyor ve mükemmel bir eş olur."

"Evlenmek istemiyorum." Beni sadece miras alacağım unvan için isteyen biriyle kesinlikle. Ve alternatif -gerçek bir koca istemesi- daha da kötüydü. Aurora ve ben birbirimizi çocukken tanımiştık, ilk aşklarımızdı, ama şimdi beni tanıımıyordu, bir yetişkin olarak değil.

"Eminim çoğu erkek böyle hissediyordur. Ve karı koca gibi *yaşamak* zorunda da değilsiniz."

"Mesele bu değil Darce." Aurora'yı *becermek* sorunlarımın en küçüğü olacaktı. O her zaman çekici olmuştu. Seks yapmamızdan her türlü anlamı çıkaracağını düşünmeseydim onunla şimdiye kadar yatmış olurdum. Ama tek bir kadına asla sadık kalamayacağımı bilecek kadar kendimi iyi tanıyordum. Dünyada çok fazla güzel kız vardı. Tanımadıklarımı tercih ederdim. Daha az karmaşıktı.

"Hayatının geri kalanından bahsetmiyoruz ya." Bunu kız kardeşim için daha iyi hale getirmeyi gerçekten istiyordum ama ona Woolton Hall'a çok benzeyen başka bir mülk alabileceğimi görecekti. Tamamen aynı olmayacağını, Woolton'a y a p t ı ğ ı duygusal yatırımın olmayacağını biliyordum ama hayatı önemli ölçüde değişmeyecekti. Mesele şu ki, o malikane ile evliydi - çocukluğumuzdan beri tüm hayatı bu olmuştu. Üniversiteden sonra Darcy mülkte tam zamanlı olarak çalışacağını söylediğinde, onu dünyada kendi yolunu bulması için teşvik ettim. Ama Woolton'da çalışmak onun yapmak istediği tek şeydi. Burayı çok seviyordu.

"Bunun hakkında düşündüm. Hem de çok." *Yıllardır* bu konu hakkında konuşuyorduk. Büyükbabamın felç geçirmesi işleri daha da kızıştırmıştı. "Aurora'nın benim için doğru kadın olmadığını biliyorsun."

"O da herkes kadar iyi. Kendi işini yapmana izin verir."

Karısını aldatan bir adam değildim. Evlilik bir bağılıktı, sadık olma sözüydü ve ben sözlerimi bozmadım, bu yüzden tutamayacağım hiçbir söz vermedim - ailem gibi olmak üzere değildim. Hayatıma dönüp baktığımda büyükbabamın yetiştirdiği adamla gurur duymak istiyordum. Büyükbabamın fedakârlıklarının hakkını vermek istiyordum.

"Buraya geldiğinde konuşalım. Hoşumuza gitse de gitmese de büyükbabam seksen iki yaşında. Bunu düşünmek için zamanın azalıyor. Çabuk hareket etmelisin yoksa çok geç olacak."

Beni ikna edebileceğini düşünüyordu. Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret etsem de böyle bir şey olmayacaktı.

Sikişmek en sevdiğim spordu ve uzun zaman önce profesyonel olmuşum. Düdük çalmadan bir dakika önce sahayı terk edecek değildim. Ve bu oyunun damarlarımda kan olduğu sürece devam edeceğine kararlıyım. Ayrıca, ben kim oluyordum da Manhattan'daki kadınları mahrum bırakıyordum?

Büyükbabamın odasının kapısını açarken ürpermemeye çalıştım. Hastanelerdeki o çok özel kokudan nefret ederdim. Hepsi aynı temizlik ürünlerini mi kullanıyordu yoksa ölüm ve hastalık kendi kokusunu mu taşıyordu emin değildim.

"Burada ne halt ediyorsun?" İçeri adımımı attığımda b ü y ü k b a b a m yatağından bana bağırdı.

Kıkırdadım. "Bu pek hoş bir karşılama olmadı. Umarım hemşirelere karşı biraz daha çekici davranıyordursundur." Tansiyon değerlerini kontrol eden yirmili yaşlarının başındaki bir kıza göz kırptım.

"Herkes çok fena yaygara koparıyor Ryder. Seksen iki yıldır düşünüyorum. Neden herkes ölüm döşeğindeymişim gibi davranıyor anlamıyorum."

Başımı salladım. "Kalçanı kırdın büyükbaba. Kimsenin umursamamasını mı bekliyordun?"

"Ameliyattan bahsediyorlar," dedi Darcy arkamdan. Etrafımda döndüm. "Ameliyat mı? Ne için?"

Onu kucakladığımda kız kardeşimin beti benzi atmıştı.

"Kalça. Kısmi protez takılması gerektiğini söylüyorlar," diye mırıldandı gömleğime karşı.

Onu sıktım ve bıraktım. "İyileşecek. Doktorlarla konuşacağım."

"Konuştum bile. Ameliyatın neredeyse her zaman böyle bir düşüşün ardından geldiğini söylediler." "Telaşlanmayı bırak," diye seslendi büyükbabam yatağından.

Güldüm. Eğer salt irade gücü birini hayatta tutabilseydi, Büyükbaba sonsuza dek yaşardı.

"İyi görünüyorsun." Büyükbabamın omzunu okşadım.

Elimi silkti. "İşler nasıl?" diye sordu, her zaman benim ve New York'taki hayatımın yerine geçmeye hazırdı. Tüm hayatı, Londra'nın dışında büyük, görkemli bir ev olan Woolton Hall, çevresindeki arazi ve köylülere kiralandan yakındaki köy ve Londra'daki bir şehir evini içeren aile varlıklarını yönetmekle geçmişti. Bu unvanın getirdiği sorumluluğa içerleyip içerlemediğini ya da geleceği konusunda kendisine bir seçim şansı verilmiş olsaydı başka bir şey yapıp yapmayacağını ona hiç sormadım. Ama o onurlu ve kararlı bir adamdı, hayranlık duyulacak bir adamdı. Benim olmak istediğim kişi.

"Bu iyi," diye cevap verdim. "Şu anda küçük bir lüks koku şirketi satın almaya çalışıyorum."

"Koku mu? Pek senin işin gibi görünmüyor."

"Benim işim para kazandıran her şeydir." Büyümekte olan işletmeleri tespit etmek ve onları kredileri geri çağrılmadan ya da nakit akışı yetersizliği onları felç etmeden hemen önce satın almak için bir gözüm vardı. "Yükselmek için yatırıma ihtiyacı olan sağlam bir iş."

Parmağıyla beni göstererek, "Ve sen de onlara ihtiyaçları olan şeyi mi vereceksin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ben cömert bir adamım. Bunu biliyorsun."

Darcy gözlerini devirdi. "Senin için onlardan daha fazlası olacağına şüphe yok."

Başımı salladım. "Ama yine de onlar için *bir şeyler* olacak. Mesele de bu zaten. Onları kazıklamıyorum. Sadece kurnazım." Şu anda hedeflediğim şirket konusunda heyecanlıydım. Şirket çok uzun süredir faaliyette değildi ama yine de inanılmaz derecede iyi iş çıkarmışlardı. Perakendecilik bana göre değildi ama bu iş için kendimi zorlamaya değerdi.

"Evde işler nasıl?" Büyükbabamın yatağının yanına bir sandalye çekerken sordum.

"Ahırların yeni bir çatıya ihtiyacı var," diye yanıtladı Darcy. "Açıkçası batı kanadının çoğu da öyle."

"Neden bahsettiğini bilmiyor," diye cevap verdi büyükbabam.

Son birkaç yıldır malikânenin yönetiminin büyük bölümünü kız kardeşim üstlenmişti. Mezun olduğundan beri büyükbabamla yan yana çalışmış ve büyükbabam da bildiği her şeyi dikkatle aktarmıştı.

"Büyükbaba, Darcy her zaman tam olarak ne hakkında konuştuğunu bilir."

Hırladı ve büyük pencerelerden Thames Nehri'ne baktı. Tartışmaya girmemesi, alabileceğimiz en büyük itiraftı.

"Ben bir telefon görüşmesi yapacağım," dedi Darcy. "Ben yokken bir şey ister misin?"

Elini sıktım. Malikâneyi yönetmenin onu ne hale getirdiğini biliyordum, özellikle de eninde sonunda yaptığı her şeyi bırakıp gitmek zorunda kalacağını bildiği için. Neden gitmediğini, tüm enerjisini harcayacağı kendine ait bir şey bulmadığını hiç anlamamıştım.

Elini serbest bıraktı ve bana yorgun bir gülümseme attı.

Darcy gider gitmez büyükbabam, "Konuşmamız gerek," dedi. Bu sözlerin birinin ağzından çıkmasından hiç hoşlanmazdım. Kötü haber her zaman peşinden gelirdi.

Sandalyeye yaslandım, söyleyeceği her neyse onu almaya hazırdım.

"Yaşlanıyorum, Ryder."

Tanrım, Darcy Aurora'yla evlenmem konusunda ona kızmış mıydı? Büyükbabamı bu işin dışında tutmaya karar vermiştik. Öldüğünde arkasında Darcy ve benim için büyük bir karmaşa bırakacağından endişelenmesini istemiyordum.

Midem altüst oldu ve öne doğru eğildim. "Kalça ameliyatı için endişeleniyorsan, endişelenme. Darcy'yi duydun; bir aradan sonra bu tamamen normal. İyi olacaksın."

"Ameliyata girmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor." Gözleri tıpkı çocukken başım beladayken olduğu gibi benimkilere d i k i l m i ş t i . Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Ne olmuştu ki? "Westbury Group'a yaptığım yatırımla ilgili."

"Yatırımın mı?" İşe başladığımda büyükbabam bana birkaç bin pound vermiş ve karşılığında özel bir hisse almıştı. Ancak şirketten kâr payı almayı her zaman reddetmiş ve günlük operasyonlara hiç ilgi göstermemişti. Neredeyse unutmuştum.

"Bunu uzun zaman önce çözmeliydik. Sanırım senin başarında bir yatırımcı olma fikri hoşuma gitti."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesi yenilmiş gibiydi ve bu benim tanıdığım ve sevdiğim adam değildi. "Darcy'nin bahsettiği onarımlar için paraya mı ihtiyacın var?"

Kıkırdadı ve yatağın kenarına dayadığım elimi okşadı. Büyükbabamın sevgisini asla sorgulamazdım ama bunu kucaklayarak ve ilan ederek göstermezdi. Darcy ve ben onun her zaman yanımızda olduğunu, hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığından, başımızın belada olmadığından, yalnız olmadığımızdan ya da unutulmadığımızdan emin olduğunu biliyorduk. O bizim dayanağımızdı.

"Hayır, paranı istemiyorum." Başını sallamadan önce ellerimize baktı. "Korkarım kuzenin benim payımı ele geçirirse, farklı bir görüşe sahip olabilir."

Sabah güneşi pencerelerden odaya yansırken gözlerimi kısıtım. "Seni takip etmiyorum. Benim işimin Frederick'le ne ilgisi var?"

Derin bir nefes aldı ve öksürmeye başladı. Tanrım, onu bu kadar zayıf görmekten nefret ediyordum. Yan masasındaki plastik sürahidan ona biraz su doldurdum ama beni elinin tersiyle itti. "Ben iyiyim," dedi hırıltılı bir sesle.

"Sakin olmalısın."

"İyiyim dedim ya." Nefes aldı ve nefesi düzleşti. Sandalyeye geri oturdum, hissettiğimden daha rahat görünmeye çalıştım. "Westbury Group'a yatırım yaptığım zamanı hatırlıyor musun? Kredi yükü altına girmeyesin diye o özel hisseyi almıştım?"

"Evet, tabii ki." Yüzünü taradım, söylediklerinin özüne inmek istiyordum.

"Para mirastan geldi ve bu yüzden hisse mirasın adına."

"Hatırlıyorum," diye cevap verdim.

"Bir yıl kadar önce Giles'a gidip bu lanet miras meselesi hakkında yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordum. Miras almak için evli olman gerekmesi doğru değil. Mülk, Woolton, unvan. Hepsi senin hakkın."

Geleceği konuşmak için aile avukatımızı ve emlak mütevellisini görmeye gitmiştim ama büyükbabamla bu konuda hiç konuşmamıştım. Bir gün beni hizada tutmak için etrafta olmayacağını hatırlatılmasından hoşlanmıyordum.

"Bunun benim için önemli olmadığını biliyorsun. Kendi param var ve Darcy'ye fazlasıyla bakabilirim." Sonrasında olanlar hakkında konuşmaktan nefret ediyordum.

Büyükbabamın parçası olmadığı bir dünya düşüncesi, düşünmek istediğim bir şey değildi.

"Mesele de bu zaten. Senin olacağından emin değilim."

Onu doğru mu duymuştum? "Ne demek istiyorsun?"

"Vakfın şartlarına göre seksen yaşına geldikten sonra vakıf mallarının hiçbirini değiştiremez ya da satamazmışım." Büyükbabam Fairfax Dükü ve Woolton mülkünün varisi olabilirdi ama her şey, mülkü gelecek nesiller için korumak amacıyla tam olarak neyin yapıp neyin yapılamayacağını düzenleyen bir vakıf aracılığıyla yönetiliyordu.

"Doğru. Seni takip etmiyorum." Darcy'nin her an dönmesini bekleyerek kapıya baktım. Belki büyükbabamın ne söylemeye çalıştığını anlayabilirdi.

"Yani o hisseyi sana geri devredemem. Beni satın alamazsın." dedi.

Omuz silktim. "Yani, yatırımınız şirketi yönetme şeklini etkilemedi. hiç iş. Hisse sende kalsın."

"Ama o benim değil. Tröste ait. Yani ben öldüğümde" -sözlerini söylerken yüzüm buruştu- "Frederick'e geçecek."

Hâlâ anlamıyordum. Tam olarak ne dediğini anlamaya çalışarak yüzünü inceledim. "Yani küçük bir payı olacak. Ne olmuş yani?"

"O zaman hazırladığımız evraklara baktın mı?" diye sordu yatakta kayarak.

Yaptıklarımızın hiçbirini hatırlayamıyordum. İşimi büyütmek için çok heyecanlıydım ve bunu umursamıyordum. Cambridge'de yatırım yapmak istediğim küçük bir biyoteknoloji firması bulmuştum, uzun sürmeyecek bir fırsattı bu. Ve bu verdiğim en iyi kararlardan biri olmuştu. Bana bir servet kazandırmış ve yeni fırsatların kapısını açmıştı. Tüm başarılarım bu yatırım sayesinde gelmişti ve sonunda dünyadaki yerimi hak ettiğimi hissetmiştim. Büyükbabamı ne kadar sevsem de, çocukken hala ailem için yeterli olmadığı gerçeğiyle yaşıyordum. Westbury Group kendimi sağlam hissetmeme yardımcı oldu. O benimdi. Ve hiçbir yere gitmiyordu. "Detayları hatırlayamıyorum. Ama her şey yolunda gitti. Sorun nedir?"

"Tröstten sana para verebilmem için hissenin belli yetkilere sahip olması gerekiyordu. Yani, grubu yönetme şeklini beğenmezsem, şirketin kontrolünü elime alabilirim."

"Gerçi bu hiç sorun olmadı." Dünyada birlikte iş yapmak için büyükbabamdan daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

"Ama hisse Frederick'e geçtiğinde ..."

Aniden ayağa kalktığımda sandalyemin gıcırtısı odada yankılandı. Sakin kalmaya çalışarak ellerimi ceplerime soktum. "Bana Frederick'in şirketimin kontrolünü ele geçirebileceğini mi söylüyorsun?" Büyükbabam dünyada en çok güvenilebileceğim kişiydi. Frederick ise en az güvendiğim kişiydi. "Bunca yıl uğruna çalıştığım her şeyi elimden alabileceğini mi?"

"Özür dilerim, oğlum. Böyle olmasını hiç istememiştim."

Yatağının yanında bir aşağı bir yukarı volta attım. "Yani evrakları değiştireceğiz, değil mi? O hissenin haklarını değiştiren bir karar çıkaramaz mıyız?" Durdum ve yatağın ayak ucundaki krem rengi metal çubuğu kavrayarak büyükbabamın yanıtını bekledim. Çözüm bu olmalıydı, değil mi? "Şirketin çoğunluğu hâlâ bana ait."

Başını iki yana salladı. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Seksen yaşına girdikten sonra yatırımlarda hiçbir değişiklik yapılamaz. Çok üzgünüm, şirketinize, geleceğinize yaptığım yatırımın sizi bu şekilde etkileyebileceğini bilmiyordum."

Yatağı kavrayışım sıkılaştıkça parmak eklemlerim beyazlaştı. "Bu senin hatan değil."

"Giles'a mal varlığımızı çok daha önce gözden geçirtmeliydim ama ..." Ama felç geçirmişti ve tek önemsedığımız onun sağlığıydı.

"Bunu düşünme." Büyükbabamın bu konuda endişelenmesini istemiyordum. Bunu ikimiz için de yapabilirdim. Westbury Group hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeydi. Asla kimseye güvenmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu; bu benim bağımsızlığımdı. Westbury Group, hiçbir şey için kimseye bağımlı olmak zorunda kalmamamı sağladı.

"Frederick'in doğru şeyi yapacağını düşünmek istiyorum ama ..."

İçimi çektim. İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Frederick'in eline beni mahvetme şansı geçerse, bunu iki eliyle kavrayacaktı. Hayatı boyunca bana daha büyük bir adam olduğunu kanıtlamak için beklemişti. Bu fırsatı kaçırmazdı.

Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Bir çözüm bulacağız. Bu konuyu Giles'la konuşacağım."

Bir sonraki Fairfax Dükü olmayabilirim ama Frederick'in yok olmaması için elimden gelen her şeyi yaparım.

uğruna çalıştığım her şey.

Duke of Manhattan'ı okumaya devam etmek için **BURAYA** tıklayın

LOUISE BAY'IN KİTAPLARI

Tüm kitaplar tek başınadır

[Bay Mayfair](#)

[Bay Knightsbridge](#)

[Uluslararası Oyuncu](#)

[Hollywood Skandalı](#)

[Aşk Beklenmedik](#)

[Umutlu](#)

[Empire State Serisi](#)

[Acımasız Beyefendi Yanlış](#)

[Beyefendi](#)

[Wall Street Kralı](#)

[Manhattan Dükü](#)

[İngiliz Şövalyesi](#)

[Londra Kontu Park](#)

[Avenue Prensi](#)

[Indigo Geceleri](#)

[Vaat Edilmiş](#)

[Geceler Paris](#)

[Geceleri](#)

Sadık

Ne tür kitaplardan hoşlanırsınız?

Arkadaştan sevgiliye

Bay Mayfair
Promised Nights
Uluslararası Oyuncu

Sahte ilişki (mantık evliliği) Manhattan Dükü
Bay Mayfair

Düşmanlardan
Aşıklara Wall
StreetKralı 'in Londra
Kontu İngiliz Şövalve
Hollywood Skandalı
Paris Geceleri

Ofis Romantizmi/ İşyeri Romantizmi
Bay Knightsbridge
Wall Street'in Kralı
İngiliz Şövalve
Acımasız Beyefendi

İkinci Şans Uluslararası
Oyuncu Umutlu

En İyi Arkadaşının Kardeşi
Söz Verdiği Geceler

Tatil Romantizmi
Empire State Serisi

Indigo Geceleri

Acımasız Beyefendi Yanlış

Beyefendi Beklenmedik Aşk

İngiliz Kahraman

Promised Nights (İngiliz kadın kahraman)

Indigo Nights (Amerikalı kadın
kahraman) **Hopeful** (İngiliz kadın
kahraman)

Manhattan Dükü (Amerikalı kadın
kahraman) **İngiliz Sövalye** (Amerikalı
kadın kahraman) **Londra Kontu** (İngiliz
kadın kahraman)

The Wrong Gentleman (Amerikalı kadın
kahraman) **The Ruthless Gentleman** (Amerikalı
kadın kahraman) **International Player** (İngiliz
kadın kahraman)

Bay Mayfair (İngiliz kahraman)

Bay Knightsbridge (Amerikalı kahraman)

Louise Bay posta listesine [buradan](#) kaydolun!

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinde okuyun

İLETİŞİMDE KALIN!

En son haberleri ve dedikoduları almak için e-posta listeme [BURADAN](#) kaydolun

[Web sitesi](#)

[Twitter](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Goodreads](#)

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür

King of Wall Street'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Benim için çılgın bir yıl oldu ve bazılarınızın benden daha önce bir şeyler istediğini biliyorum. Sabırla beklediğiniz için teşekkür ederim. Umarım bir sonraki için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmazsınız. Sosyal medyada sizden haber almayı seviyorum - kendimi yalnız hissetmeme asla izin vermiyorsunuz! (Ünlem işareti kullanmak üzereyim)

Hala her gün hikayelerimi sizinle paylaşabildiğime ve onları okuyacağınıza inanamayarak uyanıyorum! Teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Elizabeth-Sen en iyisisin. Bu yolculuktaki sabrınız ve bilgeliğiniz için teşekkür ederim.

Nina-Kardeş karım. Sen olmasan ben ne yapardım? Göğüs muayenelerimi yaparken kiminle konuşurdum? Kimin karşısında eriyip biterdim? Beni inletiyorsun. İnanılmazsın. Not: Charlie'ye kapak tavsiyesi için teşekkür ederim.

Jessica Hawkins. BFF nedir? Ha! Seni seviyorum. Yazılarını seviyorum. Tavrını ve azmini seviyorum. Sırf sen beni gezdirebilesin diye tatlıya taşınmayı dört gözle bekliyorum.

Karen Booth- Sanal hayatımda olduğun için çok şanslıyım! 2016'da dünyayı nasıl ele geçirdiğin harika! Uzun süre devam etsin. Blurbs ile sihirli güçlerinizi vermek zorunda.

Bana sürekli yardım ve destek veren tüm inanılmaz yazarlara - bu topluluğu seviyorum ve bir üyesi olmaktan gurur duyuyorum.

Najla Qamber - harika kapak için ve beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler. Çok yeteneklisiniz.

Letitia Hasser - Bu font o kadar güzel ki yemek istiyorum. Teşekkür ederim.

Jules Rapley Collins-Bu kadar büyük bir destek olduğun için teşekkür ederim babycakes. Megan Fields sen bir bebeksin. Bana her zaman doğruyu söylediğin için teşekkürler.

Jacquie Jax Denison, Lucy May, Lauren Hutton, Kingston Westmoreland, Lauren Luman, Mimi Perez Sanchez, Ashton Williams Shone, Tina Haynes Marshall, Susan Ann Whitaker, Vicky Marsh ve Sally Ann Cole'a teşekkürler.

Twirly, katkılarının her zamanki gibi çok değerli. Altın sandalyede hangi dangalağın oturduğunu öğrendin mi? Klasik referans sizin için, tabii ki.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Louise Bay'in Kitapları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17 Sonsöz](#)

[Manhattan Dükü Louise](#)

[Bay'in Kitapları](#)

[İletişimde kalın!](#)

[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

